

KLEINE TEXTE FÜR VORLESUNGEN UND ÜBUNGEN

HERAUSGEGEBEN VON HANS LIETZMANN

- 1 DAS MURATORISCHE FRAGMENT und die monarchianischen prologe zu den evangelien, herausgegeben von Prof. Lic. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 16 S. 0.30 M.
- 2 DIE DREI ÄLTESTEN MARTYROLOGIEN, herausgegeben von Prof. Lic. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 18 S. 0.40 M.
- 3 APOCRYPHA I: Reste des Petrus-evangeliums, der Petrusapokalypse und des Kerygma Petri, herausgegeben von Prof. Lic. Dr. Erich Klostermann. 2. Aufl. 16 S. 0.30 M.
- 4 AUSGEWÄHLTE PREDIGTEN I: Origenes Homilie X über den propheten Jeremias, herausgegeben von Prof. Lic. Dr. Erich Klostermann. 16 S. 0.30 M.
- 5 LITURGISCHE TEXTE I: Zur geschichte der orientalischen taufe und messe im 2. und 4. jahrhundert, ausgewählt von Prof. Lic. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 16 S. 0.30 M.
- 6 DIE DIDACHE, mit kritischem apparat herausgegeben von Prof. Lic. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 16 S. 0.30 M.
- 7 BABYLONISCH-ASSYRISCHE TEXTE, übersetzt von Prof. Dr. Carl Bezold. I schöpfung und sinflut. 2. Aufl. 24 S. 0.40 M.
- 8 APOCRYPHA II: Evangelien, herausgegeben von Prof. Lic. Dr. Erich Klostermann. 2. Aufl. 21 S. 0.40 M.
- 9 PTOLEMAEUS BRIEF AN DIE FLORA, herausgegeben von Prof. D. Adolf Harnack. 10 S. 0.30 M.
- 10 DIE HIMMELFAHRT DES MOSE, herausgegeben von Prof. Lic. Dr. Carl Clemen. 16 S. 0.30 M.
- 11 APOCRYPHA III: Agrapha, Slavische Josephusstücke, Oxyrhynchusfragment, herausgegeben von Prof. Dr. Erich Klostermann. 2. Aufl. 26 S. 0.50 M.
- 12 APOGRYPHA IV: Die apokryphen briefe des Paulus an die Laodicener und Korinther, herausgegeben von Prof. D. Adolf Harnack. 0.40 M.
- 13 AUSGEWÄHLTE PREDIGTEN II: Fünf festpredigten Augustins in gereimter prosa, herausgegeben von Prof. Lic. Hans Lietzmann. 16 S. 0.30 M.
- 14 GRIECHISCHE PAPYRI, ausgewählt und erklärt von Prof. D. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 32 S. 0.80 M.
- 15/16 DER PROPHET AMOS, Hebräisch und Griechisch, herausgegeben von D. Johannes Meinhold und Lic. Hans Lietzmann. 32 S. 1.00 M.
- 17/18 SYMBOLE DER ALTEN KIRCHE, ausgewählt von Prof. Lic. Hans Lietzmann. 32 S. 0.80 M.
- 19 LITURGISCHE TEXTE II: Ordo missae secundum missale romanum, herausg. von Prof Lic. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 32 S. 0.40 M.
- 20 ANTIKE FLUCHTAFELN, ausgewählt und erklärt von Prof. Dr. Richard Wünsch. 28 S. 0.60 M.
- 21 DIE WITTENBERGER U. LEISNIGER KASTENORDNUNG 1522, 1523, herausgegeben von Prof. Lic. Hans Lietzmann. 24 S. 0.60 M.
- 22/23 DIE JÜDISCH-ARAMÄISCHEN PAPYRI VON ASSUAN sprachlich und sachlich erklärt von Lic. Dr. W. Staerk. 39 S. 1.00 M.
- 24/25 MARTIN LUTHERS geistliche Lieder, herausgegeben von Prof. Dr. Albert Leitzmann. 31 S. 0.60 M.
- 26/28 LATEINISCHE CHRISTLICHE INSCHRIFTEN mit einem anhang jüdischer inschriften ausgewählt und erklärt von Prof. Dr. Ernst Diehl. 48 S. 1.20 M.

KLEINE TEXTE FÜR VORLESUNGEN UND ÜBUNGEN

HERAUSGEGEBEN VON HANS LIETZMANN

82

APOLLONIUS DYSCOLUS

DE PRONOMINIBUS

PARS GENERALIS

EDIDIT

PAULUS MAAS

PRIVATIM DOCENS BEROLINI

PA
333
A66



BONN

A. MARCUS UND E. WEBER'S VERLAG

1911

Haec edidi, ne diutius eis qui grammaticae artis historiam cum tironibus tractant, deesset veteris textus specimen quod ipsi interpretarentur et tirones possiderent. Apollonii de pronomine doctrinam illustrare nec volui neque omnino hoc posse fieri credo; tam incuriose enim auctores suos exscripsit, ut saepius sibi ipse contradiceret. Quae quicumque studebit examinare, non solum Apollonii quae supersunt omnia, quorum editionem criticam commentariis et indicibus locupletibus exornatam debemus Richardi Schneider et Gustavi Uhlig industriae (Grammatici Graeci, Pars II), sed etiam scholia in Dionysium Thracem (Gr. Gr. Pars I 3) adire debebit, ut omittam minora.

Conservavit nobis Apollonium codex unicus Parisinus 2548 saec. fere XI (vide tabulas Syntaxi Uhlighianae adnexas), eiusque apographa, quae in libro περὶ ἀντωνυμιῶν nullius momenti sunt; is continetur foliis Parisini 184, 146—176, 185—194, ex quibus principem editionem curavit Immanuel Bekker (Ap. Dysc. de pronomine liber, Berolini 1813), multo castigationem Richardus Schneider, qui etiam commentarium criticum et exegeticum confecit (Gr. Gr. Pars II vol. I, Apoll. scripta minora, 1878 [textus], 1902 [commentarius]).

In hac editione significabant

A: codicis Parisini 2548 lectiones discrepantes, quas dedi fretus notis Schneideri, qui Guttentagii usus est collatione. tacui de scholiis et de rebus orthographicis, qualia sunt permutata ο ω, ι η ει, ε αι, υ οι, omissum ι mutum, ν ἐφελκ. additum, ττ pro σσ, γιν- pro γιν-positum, omnia quae faciunt ad accentus spiritus similia.

[]: lacunas codicis expletas.

<>: contra codicem inserta.

[]: ἀδετήσεις.

Numeri crassiores et minusculi, quos exhibent margo et apparatus, sunt paginarum et versuum editionis Schneiderianae. ita factum est, ut numeri in apparatu exstantes saepius non ad eandem textus lineam pertineant sed ad proximam; ad praecedentem nusquam.

Coniecturarum auctores nominavi, exceptis minimis quibusdam quae sunt editoris principis; meas quoque ἀδετήσεις (de quarum plerisque egi Wochenschr. für klass. Philologie 1903, 57—70, cf. Philologus 1908, 468 et quae proxime disputabo in recensione editionis Uhlighii, Wochenschr. für klass. Phil. 1911) in textu significare satis habui.

Id. Sept. MCMXI.

Paulus Maas.

7303

1913

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ
ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

3

Παντί τῳ προϋπτόν ἐστιν, ὡς ἡ σύντομος ἐρμηνεία μετὰ τῆς δεούσης σαφηνείας πολλῷ κρείττω<ν> καθέστηκεν τῆς οὐχ οὕτως ἐχούσης φράσεως. ὅθεν κατὰ δύναμιν τὴν ἰδίαν πειρασόμεθα, τὸν περὶ τῶν ἀντωνυμιῶν λόγον διεξιόντες, τὰ μὲν παρέλκοντα παραπέμπεσθαι, τὰ δὲ ἐλλείποντα προσαναπληρῶσαι, τὰ δὲ μακροπεριοδεύτως ὑπ' ἐνίων εἰρημένα ἀνελλιπῶς ἐπιτομώτερον φράσαι.

Ἀρκτέον δὲ ἀπὸ τῆς κλήσεως, ἐπεὶ παρὰ τισι διάφορος. Τὸ μὲν οὖν πάντας παρατίθεσθαι διεφυσμένου ἐστὶ τὸ ἐπάγ- 10 γελμα, τὸ δὲ τοὺς ἐλλογίμους οὐκέτι.

Ἀρίσταρχος λέξεις κατὰ πρόσωπα συζύγους ἐκάλεσε τὰς ἀντωνυμίας. ὧ καὶ ἀντίκειται τὸ μὴ ἴδιον εἶναι τοῦτο τῶν ἀντωνυμιῶν· ἰδοὺ γὰρ καὶ τὰ ῥήματα. μᾶλλον γὰρ αὐτῶν ὁ ὅρος· καὶ γὰρ κατὰ πᾶν πρόσωπον ἀκολουθεῖ, αἱ δὲ ἀντω- 15 νυμῖαι οὐχ οὕτως, ὡς εἰρήσεται.

Ἄλλὰ μὴν οὐδὲ κατὰ τὸν τοῦ Τροϊζηνίου Διονυσοδώρου λόγον παρονομασία<ς> κλητέον, ἐπεὶ καὶ ἄλλα ἔν τισι παρονομάζεται· πετρῶδης· τε γὰρ καὶ ἐργατίνης· καὶ ἴσως οὐκ ἄλλαι τινὲς παραληφθήσονται ἢ αἱ κτητικάί, ἐπεὶ ἡ ἐγὼ καὶ ἡ γυνὴ καὶ πᾶσαι αἱ πρωτότυποι θεματικάι.]

Εἰ τὰ ὠρισμένα σεσημειῶται, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι ὠρισμένα 4 πρόσωπα παριστᾶσιν, οὐκ ἀπιθάνως ὁ Τυραννίων σημειώσεις

3 2 ἀντωνυμίας A: correxi cl. 3, 6. adv. 141, 19 etc. (cf. Dronke Rh. Mus. XI 574) Schol. Δ 343 δ 62

4 2 παριστῇσιν A

αὐτάς ἐκάλεσεν. ἀλλ' ἴσως ἑλλειπὲς τὸ τοιοῦτον· οὐδὲν γὰρ τῶν παρακολουθούντων αὐταῖς παρίστησιν.

- 5 Οὐδὲ μὴν συγκαταθετόν ἐστι τοῖς ὀρίζομένοις· «ἀντωνυμόν ἐστι μέρος λόγου ἀντ' ὀνόματος παραλαμβανόμενον.» οἱ γὰρ ὅροι τῶν γενικῶν ἐμπεριεκτικοί εἰσιν, οὐ μὴν τῶν εἰδικῶν. ὁ γοῦν ὅρος ὁ τοῦ ἀνθρώπου οὐ τὸν εἰδικόν, τὸν δὲ γενικὸν σημαίνει. καὶ νῦν ἀντωνυμόν ἐστι τὸ εἰδικόν, τὸ
 10 ἔγω', τὸ αὖ, ἀντωνυμία δὲ τὸ ὅλον, τουτέστι τὸ γενικόν· ὥσπερ [ἀμφιβολία καὶ ἀμφίβολον] συνωνυμία καὶ συνώνυμον, διωνυμία καὶ διώνυμον [ὁμωνυμία καὶ ὁμώνυμον]. [τὸ γὰρ οὐκ ἐρῶ' ἀμφίβολον· τό τε Αἶαξ', ἐπὶ τοῦ Λοκροῦ παραλαμβανόμενον καὶ τοῦ Τελαμωνίου, ὁμώνυμον.] — ἀλλ' ἴσως φήσει τις παράλογον τὸ λέγειν ἀντωνυμίαν τὸ ἔγω'· «δέον
 15 γὰρ ἀντωνυμον.» ἦν δ' ἂν παράλογον, εἰ μὴ τοῖς γενικοῖς πολλάκις συνεχρώμεθα ἀντὶ τῶν εἰδικῶν, τὸ [ζῆον'] τιθέντες ἐπ' ἀνθρώπου, καὶ ἐπὶ τοῦ φοίνικος τὸ φυτόν'. τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ προκειμένον.

- Ἐκφεύγοντάς φασι τὸ Αἰολικὸν τοὺς περὶ Κωμανὸν ἀντονομασίας καλεῖν, εἴγε τὸ μὲν ὄνομα' οὐ κοινόν, τὸ δὲ ὄνομα'.
 20 «ναί, ἀλλά», φασι, «καὶ ἄλλα κατὰ τὸ ἔθος ὀνομαῖα παρείσθηεν, ὡς <τὸ> Εὐξείνιος πόντος' Ἰακῶς τῷ ἰ πλεονάσαν· ὁ τε ἀπηλιώτης' διὰ φιλοῦ συναλειφθεῖς, ὅπερ συνεχὲς παρ' Ἰωσι [τό τε ξενοδοκεῖον' καὶ πανδοκεῖον']· ἄλλα μυρία.» ἀλλὰ καὶ τοῦτο εὐδιάσειστον. εἰ γὰρ τὰ παρεισδύοντα τῶν διαλέκτων οὐκ ἐν τῷ καθόλου, ἀπαξ δέ που (ἰδοὺ γὰρ κακός-
 25 ξενος' καὶ φιλόξενος' [ἄξενος'], ἐν δὲ ἐστι τὸ εὐξείνιος· καὶ ἄφοδος' καὶ ἀφορισμός' [καὶ ἀφορία'], ἐν δὲ τὸ ἀπηλιώτης'), χρῆ(ν) ἄρα καὶ τὴν ἀντωνυμίαν ἀπαξ εἰρῆσθαι, καὶ τὰ ὑπολειπόμενα ἔχειν κατὰ τὴν κοινὴν ἐκφοράν, λέγω δὲ διὰ τοῦ ὁ. νῦν δὲ οὐδαμῶς ἔστιν ἐπινοῆσαι· πολυνύμος' γὰρ καὶ

4 11 τὸ γὰρ -13 ὁμών. del. Matthias | 15 ζῆον suppl. Bekker | 19 Ναί in A aliquid erasum et ante ναί et post | 25 ἄξενος del. Matthias | καὶ ἀφορία del. Matthias

διώνυμος. πῶς δὲ οὐχὶ γελοίως Αἰολικὸν εἰρήσεται τὸ ἱερώ- 5
 νυμος καὶ ἔτι τὸ δμώνυμος, δασυνόμενα;

Λεκτέον οὖν, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων μυρίων κατὰ τὰς συν-
 θέσεις μεταβολαὶ γίνονται φωνηέντων, καὶ ἐπὶ τοῦ ὀνόματος
 τὸ αὐτό. τὸ ἄνεμος διὰ τοῦ ἡ ποδῆνεμος [καὶ ἔτι τὸ ἄγειν 5
 φορτηγός, στρατηγός], τό τε ἀνήρ' ἀντήνωρ· τό τε ἁ τῶν
 οὐδετέρων ο γίνεται, γηροκόμος, κρεσώλης [κρεοφείλης].
 [τὰ δύο διὰ τοῦ ἱ, δύο μῆνες — δίμηνος, δίπηχυς]. καὶ
 τὸ ὄνομα οὖν τὸ μὲν ἄρχον ὁ ὦ ποιεῖ, τὸ δὲ παραλῆγον ὕ·
 συνώνυμον γὰρ καὶ φερώνυμον· αὐτό τε τὸ ἀντ' ὀνόματος
 παραλαμβανόμενον ἀντωνυμία ἀν κληθεῖη. τὸ δὲ ἀντονο- 10
 μασία, πρὸς τῷ καὶ τρόπου ὄνομα δηλοῦν, καὶ τὸ ὀνομάσαι
 ἔχει ἐγκείμενον (καθὼ καὶ τῷ χειμάσαι τὸ χειμασία παρὰ-
 κείται), ὅπερ οὐκ ἐπιζητεῖ τὸ σημαίνόμενον.

Οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς ἄρθρα καλοῦσι καὶ τὰς ἀντωνυμίας,
 διαφέροντα δὲ τῶν παρ' ἡμῖν ἄρθρων, ἣ ταῦτα μὲν ὠρισμένα,
 ἐκεῖνα δὲ ἀοριστώδη. «καὶ ὃν τρόπον», φασί, «τὸ ἄρθρον 15
 διχῶς νοεῖται — ἥ τε γὰρ συμβολὴ τῶν κώλων, ἐν ᾧ φαμεν
 ἔξαρθρον, καὶ [αὐτὸ τὸ] κῶλον, ἐν ᾧ φαμεν μεγάλους ἄρθροις
 κεχρησθ[αι] τὸν δεῖνα —, οὕτω καὶ τὸ ἐν τῷ λόγῳ ἄρθρον
 τὸν αὐτὸν [τρόπο]ν». καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος καὶ ὁ
 Θραξ Διονύσιος καὶ ἄρθρα δεικτικὰ τὰς ἀντωνυμίας ἐκάλεσαν.

[Συνη]γορεῖ δὲ αὐτοῖς ὁ λόγος, καθὼ αἱ ἀντωνυμῖαι καὶ 20
 ἀναφορικῶς λαμβάνονται, καὶ τὰ ἄρθρα δὲ ἀναφορὰν δηλοῖ.
 — τὰ ἄρθρα ἀνθυπάγεται ταῖς ἀντωνυμίαις, προτακτικὰ μὲν,
 ὃ γὰρ ἦλθε' (Α 12), τοῦ δ' αὖ τοῦ λυκάβαντος' (ξ 161),
 καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος' (ν 79), ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν Ἥρη' (Τ 96), 25
 ὑποτακτικὰ δέ, ἀλλὰ καὶ ὃς δεῖδοικεν' (φ 198), Πάτρο- 30
 κλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων' (ψ 9)· καὶ θηλυκά,
 ὧς ἡ ῥίμφα θέεσκε' (ν 88), εἶνεκα τῆς ἀρετῆς' (β 206)· καὶ 6
 ἀντὶ τῆς αὐτός, ὃ δὲ προσέειπεν ἀνακτα' (ξ 36), εἰ δὲ χιτῶν 5

5 12 χειμάσαι] χειμασω A | 16-20 suppl. Bekker | 21 τὰ (incertum, utrum) om. A¹

6 1 θεούσα Homerus

- ἐνδύσα' (E 736. Θ 387). — ἔτι καὶ αἱ φωναὶ ὁμολογοῦσι.
 δασύνεται γὰρ τὰ τῶν ἀντωνυμιῶν τρίτα πρόσωπα, εἴ, [αἶ,]
 οἶ, καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἄρθρων δασύνεται, ἤ, οἶ. — πρὸς
 τούτοις αἱ ἀντωνυμίαι κλητικὰς οὐκ ἔχουσιν ἐν τῷ πρώτῳ καὶ
 10 τρίτῳ· τοιαῦτα δὲ καὶ τὰ ἄρθρα, τρίτου προσώπου νοοῦμενα·
 τὸ γὰρ ὧ' οὐκ ἄρθρον. — τὰ εἰς φωνῆεν λήγοντα ἐπ' εὐθείας
 καὶ κατὰ ἄρσενος λαμβανόμενα ἀν<τ>ωνυμίαι εἰσὶν, ἐγώ', εἴ·
 τοιοῦτο καὶ τὸ εἶ. — τὸ τημοῦτος' τὸ αὐτὸ μέρος λόγου
 ἐστὶ καὶ τὸ εἴημος', [καὶ τὸ τημόσδε',] καὶ καθόλου ἡ ἐπέκ-
 τασις εἰς τὸ αὐτὸ μέρος λόγου προάγεται· καὶ κατὰ τοῦτο
 15 οὖν τὸ αὐτὸ μέρος λόγου τὰ ἄρθρα καὶ αἱ ἀντωνυμίαι, καθὼς
 ἀπὸ τοῦ εἶ τὸ οὔτος' καὶ εἴδε' παρείλκυσε, καὶ ἔτι ἀπὸ τῆς γενικῆς
 τῆς τὸ εἶ ἐχούσης τὸ τούτου' καὶ τοῦδε', καὶ ἀπὸ οὐδετέρου, ὅπερ
 μόνον ἀπὸ <τοῦ> τ' ἤρξατο κατὰ τὴν εὐθεΐαν, τὸ τούτο'. —
 μονοπροσωποῦσι καὶ εἰς ὁ λήγουσι κατὰ τὸ οὐδέτερον αὐτό',
 ἐκεῖνο· οὕτως ἔχει καὶ τὸ εἶ οὐδέτερον.
 20 Λεκτέον δέ, ὥς ἡ τοιαύτη συνηγορία εὐπαράκρουστος.
 οὐ γάρ, εἴ τί τινα κατὰ τι κεκοινώνηκε, τοῦτο πάντως ἐκεῖνῳ
 ταυτόν ἐστιν. πρόσωπα παριστᾷσιν αἱ ἀντωνυμίαι, ἀλλὰ καὶ
 τὰ ῥήματα, καὶ οὐ τὸ αὐτὸ μέρος λόγου· γένος ἐπιδέχεται τὸ
 ἐμός', ἀλλὰ καὶ τὸ καλός'. ἀλλ' οὐ τὸ αὐτό. καὶ τί λέγω
 25 ἐπὶ λέξεως; ἐπὶ παντός γὰρ φυσικοῦ τοῦτο. ζωότητος μετέχει
 ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα ζῷα· καὶ οὐ ταυτόν θεός
 τε καὶ ἄνθρωπος· καὶ ἐπ' ἄλλων ἀπείρων. οὐκ ἂν οὖν, ἐὰν
 ἀναφορὰν σημαίνει ἡ ἀντωνυμία, πάντως ἂν εἴη ἄρθρον, ἐπεὶ
 καὶ τὰ ἄρθρα ἀναφορὰν σημαίνει. τί δὲ μᾶλλον αἱ ἀντω-
 νυμίαι ἄρθρα ἢ περ τὰ ἄρθρα ἀντωνυμίαι; ἄλλως τε καὶ τὸ
 εἶδε' ἀναφορικόν, καὶ οὐ πάντως ἄρθρον.
 30 Οἶμαι δὲ καὶ τὸ ὑπὸ τῶν Στωικῶν καλεῖσθαι αὐτὰ
 7 ἀοριστῶδη ὑπὸ τι μαχόμενον. [ἀόριστον μὲν γὰρ τὸ ἄνθρω-
 πος παρεγένετο'.] πᾶσα γὰρ ἀναφορὰ γνώσεως προϋφεστώσης
 ἐστὶ σημαντική, τὸ δὲ γνωσκόμενον ὄριται. πῶς οὖν

ἀοριστώδῃ τὰ ἄρθρα, ἀναφορὰν δηλοῦντα; ἀλλ' εἰ καὶ φήσῃ τις ἀόριστα εἶναι ἐν τῷ δ' περιπατῶν κινεῖται' καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις, φήσομεν ὅτι μᾶλλον ὠρισμένα εἰρήσεται ἀπὸ τῶν 5 ἀναφορὰν σημαινόντων. ἴσως οὖν πρὸς τὴν σύγκρισιν τῶν ἀντωνυμιῶν, πάντοτε ὀριζομένων, ταῦτα ἐκάλεσαν ἀοριστώδῃ.

Κἀκεῖνο δ' εὐθες τὸ λέγειν, ἄρθρα ἀντὶ ἀντωνυμιῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐν μέρος λόγου. — πρῶτον οὐκ εἴ τι ἀντὶ τινος παραλαμβάνεται, εὐθέως ταῦτόν ἐκείνῳ ἐστίν. ἰδοὺ γάρ, Ἐκ- 10 τορι δῶ' (H 75) ἀντὶ τοῦ ἐμοί, καὶ οὐ ταυτό, καὶ τὸ καρπῷ βριθομένη' (Θ 307) ἀντὶ τοῦ βρίθεται', καὶ ὁ εἴ' συναπτικὸς ἰσοδυναμεῖ τῷ ἀκολουθεῖ' ῥήματι, ἀκολουθεῖ τῷ ἡμέραν εἶναι 15 καὶ φῶς εἶναι' — εἰ ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστί'. (τὸ γὰρ δ' μοι γέρας ἔρχεται' (A 120) οὐ πάντως ἄρθρον ἀντὶ αἰτιώδους συνδέσμου τοῦ δ'τι'. ἴσως γὰρ ἀπεκόπη ὁ αἰτιώδης.) — τὸ δὲ πάντων μεῖζον, μεγάλην ἀσθένειαν διὰ τὴν ἰδίαν 20 ἀπειρίαν τοῦ ποιητοῦ καταγγέλλουσι, φάσκοντες τοσαῦτα σχήματα ἄρθρων ἀντὶ ἀντωνυμιῶν παραλαμβάνειν. τὸ γὰρ μὴ ταῖς κατὰ φύσιν λέξεσι κεχρῆσθαι κακία. — ἐλελήθει οὖν αὐτοὺς ἡ ὁμοφωνία τῶν ἄρθρων καὶ τῶν ἀντωνυμιῶν. ἡ γὰρ προκειμένη παραγωγὴ ὡς ἀπὸ τῶν ἄρθρων πίστις γίνεται τοῦ 25 ὁμοφωνεῖν τὰ ἄρθρα ταῖς ἀντωνυμίαις. εἰ γὰρ τὸ τηλικούτος' ὄνομα καὶ τὸ τηλίκος' ὄνομα τοῦ αὐτοῦ παραστατικόν [ῶσαύτως καὶ τηλικόσδε'], τὸ <τε> τημοῦτος' καὶ τὸ τημόσδε' ἐπιρρήματα καθότι καὶ τὸ τῆμος' [τηνικαῦτα' καὶ τηνικάδε'], παντὶ προϋπτον ὅτι, εἰ τὸ οὔτος' καὶ ὅδε' καὶ τούτου' καὶ τοῦδε' 8 ἀντωνυμίαι, ἀντωνυμίαι ἄρα καὶ τὸ δ' καὶ τὸ τοῦ', ὅτε οὕτω παραλαμβάνονται. — εἰ δὲ ταρασσονται διὰ τὴν ὁμοφωνίαν, μηδὲ τὸ δς' ἄρθρον λεγέτωσαν ὑποτακτικόν, ὅτι καὶ συναρ- 5 θρον ἀντωνυμίαν σημαίνει, καὶ ἀόριστον μόριον ἐν τῷ δς' ἀν ἔλθῃ μεινάτω με', καὶ ἴσον τῷ οὔτος' παρὰ Ἀττικοῖς, ὡς Πλάτων ἤ δ' δς' ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ οὔτος'. καὶ μακρὸν ἀν εἴη τὸ νῦν ὑπὲρ ὁμοφωνίας διαλαβεῖν.

Οὐκ ἐπεὶ δὲ ἐγκλίσεως ἀμοιρεῖ ἤδε ἡ σύνταξις τῶν ἀντω-

νυμιῶν, πάντως ἐπιλήψεως τεύξεται. οὐδὲ γὰρ πᾶσα ἀντωνυμία τὸν διστὸν τόνον ἀνεδέξατο. ἄλλως τε ὅσαι γένους
 10 ἔμφαντικαί εἰσιν, αὗται μόνως ὀρθότονοι (περὶ γὰρ τῆς αὐτός ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ εἰρήσεται). ὀρθῶς ἄρα καὶ αἱ προκείμεναι ἀνέγκλιτοι καθεστᾶσι.

Κἀκεῖνο δὲ προσθετέον, ὡς αἱ μὲν ἀντωνυμίαι ἀντ' ὀνομάτων, τὰ δὲ ἄρθρα μετ' ὀνομάτων. πῶς οὖν <ἐν> μέρος λόγου τὸ μετὰ τινος καὶ ἀντί τινος; — αἱ ἀντωνυμίαι μετὰ
 15 ῥήματος αὐτοτέλειαν ποιῶσιν, αὐτὸς γράφει, σὺ γράφεις· τὰ δὲ ἄρθρα οὐ. — τὰ ἄρθρα ὑποτακτικά ἐστι τῆς εὐθείας, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι εὐθείας οὔσαι οὔποτε ὑποτακτικά. — τῶν ἀντωνυμιῶν μεταλήψεις γίνονται εἰς ὀνόματα ἢ εἰς τὰς ἰσοδυναμούσας, λέγω δὲ τὴν εἴ [καὶ εἴ] καὶ τὴν οἴ, ὅτε εἰς τὸ [τὴν αὐτός ἢ] αὐτῷ ἢ αὐτόν μεταλαμβάνονται· τὰ δὲ ἄρθρα
 20 ἀμετάληπτα εἰς ταῦτα· τὸ γὰρ εἰ δὲ προσέειπεν' (ξ 36) ἐδείχθη ὡς ὁμοφωνεῖ μόνον τῷ ἄρθρῳ, οὐκέτι δὲ αὐτὸ ἄρθρον. — ἔτι ἢ αὐτός μετὰ ἄλλης ἀντωνυμίας παρατεθεῖσα μόνον ἐπιτείνει τὰ τῆς ἀντιδιαστολῆς, ἐμοῦ αὐτοῦ, σοῦ αὐτοῦ, σοὶ αὐτῷ.
 25 τοῖς δὲ ἄρθροις παρακειμένη ἐπίτασιν μὲν οὐ σημαίνει, δις δὲ ἀναφοράν, εἰ αὐτός, τοῦ αὐτοῦ. πῶς οὖν ἐν μέρος λόγου;

Φήσιν τις· «καὶ ἡ ἐγὼ πολλὴν ἔχει διαφορὰν πρὸς τὴν ἐμός, καὶ ἐν μέρος λόγου.» ἀλλ' ἐμπίπτει εἰς τὸ γενικόν, τὸ ἀντ' ὀνόματος παραλαμβάνεσθαι, τὸ τε τὰ πρόσωπα πάν-
 30 τοτε ὀρίζειν τοῦ κτησαμένου, τὸ οὐσίας παραστατικὸν εἶναι. τὰ δὲ ἄρθρα οὔτε ἀντ' ὀνόματος, οὔτε ὀρίζει πάντοτε τὰ πρόσωπα, οὔτε οὐσίαν παρίστησιν· ὥστε οὐκέτι ἐν εἰδικῇ διαφορᾷ, ἀλλὰ γενικῇ.

9 Σαφὲς δὲ ὅτι καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς αὐτὸ μόνον τῷ αὐτῷ ὀνόματι προσκεχρημένοι εἰσίν, οὐκέτι δὲ καὶ τῷ πράγματι. καὶ γὰρ ὅτε παραλαμβάνουσιν ἕνεκα ὑποδείγματος ἄρθρον ἐπὶ σώματος, πολὺ διέστηκε· πόθεν γὰρ ἁρμογὴ τε καὶ κῶλον τὸ αὐτό; ἄμεινον οὖν χωρίζοντας τὸ μὲν καλεῖν ἄρθρον, καθότι
 5 πάντοτε ἐναρμόνιον πτωτικῷ, τὸ δὲ καλεῖν ἀντωνυμίαν, ὅτι

ἀντ' ὀνόματος τίθεται. — οὐ γὰρ ἰσωνυμίαν, ὥς τινες· οὐ γὰρ τὰ ἴσα παρακολουθεῖ τῷ ὀνόματι καὶ τῇ ἀντωνυμίᾳ. τὸ μὲν γὰρ ἀμοιρεῖ δεῖξεως, ποιότητά <τε> ἐπαγγέλλεται· αἱ δὲ δεῖξιν ἔχουσι μετὰ προσώπων ἀκολουθίας, οὐσίαν τε μόνον ¹⁰ δηλοῦσιν.

Ὅριστέον οὖν τὴν ἀντωνυμίαν ὧδε· λέξιν ἀντ' ὀνόματος προσώπων ὀρισμένων παραστατικὴν, διάφορον κατὰ τὴν πτώσιν καὶ ἀριθμόν, ὅτε καὶ γένους ἐστὶ κατὰ τὴν φωνὴν ἀπαρέμφατος.

Ὅτι μὲν οὖν ἀντ' ὀνόματος, παντὶ τῷ δῆλον. διὰ τί ¹⁵ δὲ ἀντ' ὀνομάτων, καὶ ποίων ὀνομάτων, εἰρήσεται μετ' ὀλίγον (24, 22—26, 21). ὥς δὲ καὶ ὀρίζει τὰ πρόσωπα, ρητέον.

Πᾶσα ἀντωνυμία ἢ δεικτικὴ ἐστὶν ἢ ἀναφορικὴ [αἱ κατὰ πρῶτον καὶ δεῦτερον μόνως δεικτικαί, αἱ κατὰ τὸ τρίτον καὶ ¹⁰ δεικτικαὶ καὶ ἀναφορικαί, ἐκεῖνος, ὃδε, οὗτος, ὑπεσταλμένης τῆς αὐτός, ἥτις πάλιν δεικτικὴ γίνεται συντασσομένη ταῖς δεικτικαῖς ἀντωνυμίαις. αἱ ὑπολειπόμεναι ἀναφορικαί, ἣ τε εἴ, οὗ, οἷ, εἰ]. εἰ οὖν τὰ δεικνύμενα ὀρίζεται, καὶ τὰ ἀναφερό- ⁵ μενα γινώσκιν ἐπαγγέλλεται προῦφεστώσαν, ὃ ἐστὶ πάλιν πρόσωπον ὀρισμένον, ὀρθῶς ἄρα ὀρισμένων προσώπων παραστατικὴ ἢ ἀντωνυμία.

Φήσκει τις· «τί οὖν; οὐχὶ καὶ τὰ ρήματα ὀρίζει»; ἀλλ' οὐ πάντα. τὰ γὰρ τρίτα τούτων ἄοριστα. γράφει γάρ, τίς; καὶ περιπατεῖ, τίς; καὶ οὐκ ἄλλως ὀρισθήσεται ἢ ταῖς ἀντω- ¹⁰ νυμίαις, γράφει ἐκεῖνος, γράφει ὃδε. — «ἀλλ' ἴσως καὶ τὰ κύρια ὀρίζει, μάχεται Αἴας, περιπατεῖ Δίων». ἀλλὰ καὶ ταῦτα ὑπὸ τῆς ὁμωνυμίας πολλάκις ἀμφιβάλλεται. ὀρίζεται οὖν ἐν τῷ ἀλλά περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας' (M 349. 362) διὰ τῆς ἐπιφορᾶς τοῦ Τελαμώνιος. πῶς οὖν ¹⁵ τὸ ὀριζόμενον ὑπὸ ἐτέρου ὀριστικὸν ἔτι κεκλήσεται; ἢ μέντοι ἀντωνυμία οὔτε ἀναφορικῶς νοουμένη οὔτε δεικτικῶς παραλαμβάνομένη ἀμφιβάλλεται.

9 8 τε add. Bekker | 11 ὀνόματος] παραλαμβανομένην add. R. Schneider (cl. Schol. in Dion. Thrac. 77, 18 Hilg.)

Ἴσως τισὶ δόξει τὸ καῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος
 20 (ζ 158) ἀντικεῖσθαι· οὔτε γὰρ δεικτικόν, οὔτε ἐπὶ τι ὀριζόμενον
 ἀναφέρεται. ἀλλ' ἡ ἀναφορὰ ὡς ἐπὶ τι πρόσωπον πάντως
 ἐσόμενον λαμβάνεται, ὅπερ εὐφημιζόμενος προληπτικῶς ἀνε-
 φώνησεν. «ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ξυμβλή-
 25 μενος» (ω 260) τοῖς αὐτοῖς ἐγκλήμασιν ὑποπίπτει.» ἀλλ' ἡ
 ὑπερβολὴ τῆς πρὸ ὀλίγου ἀποστάσεως διὰ τῆς ἀντωνυμίας
 ἐπεδείκνυτο, ὡς εἰ-ἔλεγεν ὁ ἔτι ὑπὸ τὴν ὄψιν μου ὢν.

Ὅτι δὲ κατὰ πτώσιν καὶ ἀριθμὸν διάφορος ἡ ἀντωνυμία,
 δῆλον ἐντεῦθεν. ποία γὰρ ἀκολουθία τῆς ἐγὼ πρὸς дуϊκόν
 11 τὸ νῶι, ἡ τῆς νῶι πρὸς τὸ ἡμεῖς; καίτοι καθολικοῦ ὄντος
 τοῦ τὰ дуϊκὰ <έν> παντὶ πτωτικῷ διὰ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου
 ἐκφέρεσθαι τῷ ἰδίῳ πληθυντικῷ. καὶ οὐκ ἀντίκειται τὰ ἄρθρα·
 ἰδοὺ γὰρ Δωριεῖς τοί καὶ ταί, ἀφ' οὗ τὸ τῶ дуϊκόν καὶ τᾶ.
 5 τὸ γοῦν μεγάλοι, ἐτερόπτωτον ὃν τοῦ μέγας, ὀρθῶς ἐπὶ τοῦ
 дуϊκοῦ τὸ ἄ ἐφύλαξε, καλῶ καὶ μεγάλῳ σὺν τεύχεσιν (Σ 518).
 — ἔτι γε μὴν ἡ ἐμοῦ πρὸς τὴν ἐγὼ ἀντίκειται, πρὸς τε
 τὴν δοτικὴν, εἴγε πᾶσα γενικὴ ἰσοσύλλαβος ὁμοτονεῖ τῇ δοτικῇ,
 ἀλλ' ἡ μὲν ἐμοί ὀξύνεται, ἡ δὲ ἐμοῦ περισπᾶται. — οὐδεμία
 10 αἰτιατικὴ ἐνικὴ εἰς ε ἰσχύει· ἀνακόλουθος ἄρα ἡ ἐμέ. — οὐ-
 δεμία δοτικὴ μακροκατάληκτος ὀξύνεται· πῶς οὖν ἡ ἐμοί καὶ
 ἡ σοί; — ἀλλ' οὐδ' ὅλως δοτικὴ μονοσύλλαβος ὀξύνεται,
 πᾶσαι δὲ περισπῶνται, μνᾶ, γῆ· πῶς οὖν ἡ σοί; — οὐδὲν
 дуϊκόν εἰς μόνον ι ἰσχύει· πῶς οὖν νῶι καὶ σφῶι; — εἴ τι
 15 εἰς ω ἰσχύει, θηλυκόν ἐστι· πῶς οὖν ἐγώ; — τὰ εἰς υ ἢ ι
 οὐδέτερα, δόρυ, μέλι· πῶς οὖν σύ, ῥ' ἐπὶ τῶν τριῶν γενῶν;

Τὸ δὲ λέγειν, «αἱ μονοσύλλαβοι γενικαὶ εἰς ου ἰσχύουσιν
 προσθέσει τοῦ σ εὐθεῖαι γίνονται, καὶ διὰ τοῦτο τὸ σοῦ πάλιν
 ἀνακόλουθον», εὐηθες· ἰδοὺ γὰρ τὸ σοῦ. ἀλλ' εἰ λέγοι τις
 «ἐπ' ὀνομάτων», οὐδὲ τὸ σοῦ ὄνομα. ἄμεινον οὖν οὔτω· τὰ
 20 εἰς δίχρονα συνεσταλμένα λήγοντα οὔποτε ἰσοσύλλαβεῖ· πῶς
 οὖν ἀπὸ τοῦ σύ τὸ σοῦ; — μυρίοις ἔστιν ἐπιχειροῦντα κανόσι

δεῖξαι, ὥς οὐκ ἀκόλουθοί εἰσιν αἱ ἀντωνυμίαι, θέματα δὲ ἴδια κατὰ ἀριθμὸν [καὶ πρόσωπον] καὶ πτώσιν.

Πρόσκειται δὲ «ὅτε καὶ κατὰ φωνὴν γένους εἰσὶν ἀπαρέμφοται», διὰ τὰς καλουμένας παραγωγούς, ἐπεὶ αὐται διὰ τῆς φωνῆς τὸ ἔξωθεν πρόσωπον διαστέλλουσι, καὶ διὰ τοῦτο 25 ἀκόλουθοι κατὰ ἀριθμὸν καὶ κατὰ πτώσιν. αἱ μέντοι πρωτότυποι διὰ μὲν τῆς φωνῆς γένους ἀδιάστολοι εἰσι πάντοτε κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον, διὰ δὲ τῆς ὑπ' αὐτῶν δείξεως ἢ τῶν γενῶν διαστολὴ παρεμφαίνεται. συνεξηγούμενον γὰρ ἔχει τὸ γένος ἢ δεῖξις. ἔθεν καὶ μοναδικαὶ καλοῦνται, ἐπεὶ διὰ μιᾶς φωνῆς ἢ τριγένεια παρίσταται· τὸ γὰρ ἐγὼ καὶ 30 σύ' ἐπὶ παντὸς γένους. — νοητέον μέντοι, ὅτι καὶ <αἱ> παραχθεῖσαι πάλιν κατὰ τὸ ἐντὸς πρόσωπον ἀνακλόουθαι τοῖς 12 τε ἀριθμοῖς καὶ ταῖς πτώσεσιν εἰσιν· ἐμός' γὰρ καὶ γυνώτερος, ἡμέτερος. ποία γὰρ ἀκολουθία τοῦ ἐντὸς προσώπου ἐν τῷ γυνώτερος καὶ ἡμέτερος;

Αἵτιον παραλαμβάνουσι τῆς ἀκλισίας τὸ πᾶσαν λέξιν, τῶν τριῶν οὖσαν γενῶν παραστατικὴν, ἀκλιτον φυλάσσεσθαι, 5 καὶ τοῦτο τεκμηριοῦνται ἐκ τῶν ἀριθμῶν. «ἐπεὶ γὰρ τὸ τέσσαρες καὶ τρεῖς οὐ μιᾶ φωνῇ χρῆται κατὰ <τῶν> τριῶν γενῶν (τέσσαρα γὰρ καὶ τρία), διὰ τοῦτο κλίνεται, τессάρων καὶ τέσσαρσι· τὸ μέντοι πέντε καὶ τὰ τοιαῦτα, μοναδικὰ ὄντα κατὰ τῶν τριῶν γενῶν, ἀκλιτα. καὶ διὰ τοῦτο τὸ δισοῖν κλιθὲν ἡλογήθη, τοῦ δύο' μοναδικοῦ καθεστῶτος. (τὸ γὰρ 10 σώφρονες καὶ τὸ φιλ(ι)άτρως κλιθὲν οὐκ ἀντέκειτο· ἢ γὰρ τούτων ἐνικὴ ἐκφορὰ καὶ πληθυντικὴ οὐ τὰ τρία γένη ἐδήλου.) ἔθεν καὶ τὰς ἀντωνυμίας τὸ αὐτὸ ἀναδέχεσθαι. ὅπου γὰρ εἰσι μοναδικαί, ἐκεῖ καὶ ἀκλιταί· ὅπου δὲ τὸ γένος διαστέλλεται, ἐκεῖ καὶ ἡ κλίσις.» — ὑπολαμβάνω δ' εὐλόγως τὰς πτώσεις τῶν τοιούτων σεσιγῆσθαι, συνεξηγασμένας τῇ τοῦ 15

11 23 Πρόσκειται—12 3 ἡμέτερος] haec aut omnia aut ex parte ex schol. in Dion. Thr. p. 86, 1—87, 3 videntur invecta

12 1 τε et ταῖς πτώσεσιν del. R. Schneider | 2 πρόσωπον A | 5 τεκμηρονται A: corr. Bekker cl. pron. 87, 7 | 7 τέσσαρα A

γένους συγχύσει. τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ τὰ τῶν τριῶν γενῶν διακριτικὰ ἀκώλυτον ἔχει καὶ τὴν εἰς τὰς πτώσεις μετάβασιν.

Τὸ λέγειν, ὡς τῇ μὲν ἑμέῳ ἀκόλουθος ἡ ἡμέων', τῇ δὲ ἑμοῦ' ἡ ἡμῶν', καθὼ αἱ γενικαὶ πληθυντικαὶ ἰσοσυλλαβοῦσι
 20 ταῖς ἐνικαῖς, ληρῶδες. οὔτε γάρ, εἰ ἦν ἀκόλουθος, τὸ ἐν τὰ πλείονα ἐκανόνιζεν, οὔτε ἔστιν ἀκόλουθος· τὰ γὰρ ἐναντία ἔστιν. ἡ μὲν γὰρ δασύνεται, ἀπὸ τοῦ ἡ ἀρχομένη, ἡ δὲ φιλοῦται, ἀπὸ τοῦ εἰ. <τί δ' ἂν> φήσαιεν ἐπὶ τῆς ρέο' καὶ ἡμέων', οὐδεμιᾶς ἔτι ἀφορμῆς οὔσης; — οὐχ ὑγιὲς δὲ κἀκεῖνο. «ἐπεὶ γάρ», φασιν, «ἀπὸ τοῦ εἰ ἀρχονται πᾶσαι ἐπὶ
 25 τοῦ πρώτου, ἀκολουθίας ἐχόμεναι, ἡ φύσις ἐν τοῖς τέλεσιν οὐδέποτε ποιεῖ σύγχυσιν». τί δὲ οὐχὶ πάλιν τὰ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ ἀπὸ τοῦ εἰ ἀρχεται; — δῆλον οὖν ὡς μόνον
 13 ἔνεκα σημαινόμενου γενικὴν φάμεν τὴν ἑμοῦ' τῆς ἐγώ', καὶ ἔτι δυϊκὴν <τὴν> νῶϊ', εἴγε καὶ ἐν ὀνόμασιν ἑτερόπτωτα, ὕδωρ ὕδατος', μέγας μεγάλου', καὶ ἐν ῥήμασιν ἑτερόκλητα, ἔσθ(ι)ω ἔφαγον', φέρω οἶσω'.

Εἰ αἱ σύνθετοι τῶν λέξεων διηνεκὲς ἔχουσι τὸ σημαινόμενον, καθάπερ ὁ ἡμισάνθρωπος', ὁ φιλάνθρωπος' [καὶ φιλοπλάτων'], πῶς οὐ γέλοιοι οἱ συνάρθρους καὶ ἀσυνάρθρους ἀποφαινόμενοι τὰς ἀντωνυμίας; καὶ γὰρ αἱ καλούμεναι σύναρθροι, πρόσωπα ἔχουσαι δεικτικά, δεκτικὰ οὐκ εἰσιν ἄρθρων, καθάπερ ἐπὶ τοῦ ἑμὸς εἴ' καὶ ἡμέτερος εἴ'. οὔτε αἱ ἀσύναρθροι
 10 ἐκτός εἰσιν ἄρθρων. Ἀττικοὶ γοῦν τὸν ἑμέ'. Καλλιμάχος (fr. 315) καὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἑμέ' καὶ τὸν σὲ Κροτωπιάδην· καὶ
 15 Μένανδρος ἐν Ὑμνιδί (fr. 474) νῦν δὲ κατὰ πόλιν εὗρηκεν [τὸν] ἕτερον, τὸν σέ, τὸν ἑμὲ τουτονί. ἀλλ' εἰ καὶ ταῦτα παράλογον ἔχει τὴν σύνταξιν, ἀλλ' οὖν γε τοῖς ὑποτακτικοῖς συντάσσονται, ἐγὼ ὅς ἔγραψα', ἑμὲ δὲ ἐτίμησας'. τί οὖν οὐ μᾶλλον ἀπὸ τῶν ὑποτακτικῶν ἄρθρων σύναρθροι εἰρήσονται, ἢ περ ἐκ τῶν προτακτικῶν ἀσύναρθροι; καὶ ἀνάπαλιν ἡ ἑμὸς'

12 22 τί δ' ἂν add. Bekker

13 3 ἔσθ(ι)ω scripsi | 5 καὶ φιλοπλ. del. Matthias | 7 καλούμενοι A | 15 τουτονί] Schol. in Dion. Thr. 91, 5: τὸν ι A

καὶ ῥός' καὶ αἱ παραπλήσιοι, οὐ προσλαμβάνουσιν ὑποτακτικὰ 20
 ἄρθρα, ἀσύναρθροι εἰρήσονται; οὐ γὰρ συστατὸν τὸ λέγειν
 ἐμός ὃς ἔδρασεν, εἰ μὴ προσθεῖμεν τὸ δοῦλος, οὗ ἐστὶ τὸ
 ἄρθρον (ἀμέλει γοῦν καὶ οὕτω φαμέν, δοῦλος ὃς ἔδρασε').
 τί [γὰρ] δ' οὐχὶ μᾶλλον ἐκ τοῦ πρὸς τὸ δεύτερον πρόσωπον,
 λέγω δὲ τοῦ ἐμός εἴ', ἀσύναρθροι ῥηθήσονται, ἥπερ ἐκ τοῦ
 κατὰ τὸ τρίτον, τοῦ ἐμός ἐστι, <σύναρθροι>; 25

Ἐδείχθη ἅρα ὡς ἡ ἐπ' αὐταῖς κλήσις διέψευσται, εἰς τὰ 14
 ἐναντία περισταμένη. οὐκ οἶμαι δὲ ἄκαιρον γενήσεσθαι τὸ
 καὶ τὸν λόγον τῆς ἀσυνταξίας παραθέσθαι. ἡ τῶν ἄρθρων
 σημασία ἄλλοτρία δείξεως καθέστηκεν, ἐπαγγέλλεται δὲ ἀνα-
 φοράν, ὃ ἐστὶν ἀναπολούμενον πρόσωπον. ὀρθῶς οὖν τῶν πρω- 5
 τοτύπων, δεῖξιν σημαίνουσιν, κατὰ πρόταξιν ἀμοιρεῖ, καθ'
 ὑπόταξιν δὲ οὐκέτι, ἐγὼ ὃς ἐποίησα· ἀναπολεῖ γὰρ ἐπὶ τὴν
 ἐγώ' [ὃς ἐποίησα] προὔφυσαν.

Ἔστι καὶ οὕτως εἰπεῖν. αἱ ἀντωνυμίαι τοῖς πύσμασιν
 ἀνθυπαγόμεναι γινῶσιν πρώτην ἐπαγγέλλονται, τίς ἔγραψεν;
 ἐγὼ ἢ ὅδε· τὰ δὲ ἄρθρα δευτέραν γινῶσιν σημαίνει, ἄνθρωπος 10
 ἦλθεν, ὁ ἄνθρωπος ἦλθεν· πλοῖον ἦλθεν, τὸ πλοῖον ἦλθεν, τὸ
 καὶ πάλαι γινωσκόμενον. πῶς οὖν δυνατόν τὸ ἄρθρον προ-
 τάσσεσθαι τῆς πρώτης δείξεως; ἀκωλύτως γὰρ ὑποταγήσεται,
 ἀναπολοῦντα ἐπὶ τὴν προκειμένην δεῖξιν, ἐμὲ ὃν ἐτίμησας.
 — μαρτυροῦσι τῷ λόγῳ αἱ παραγωγοί. δεικνύουσαι μὲν 15
 γὰρ τὸ κτῆμα ἀπρόσληπτοί εἰσιν ἄρθρων, ἐμός εἴ', ἡμέτερος
 εἴ'· ὑπὲρ δὲ ἀπόντος τοῦ κτήματος ἀναπολοῦσιν ἐπὶ τὴν προ-
 κειμένην γινῶσιν, ὃ ἐμός ἐστι φίλος, ὃ ἡμέτερός ἐστιν οἰκέτης.
 τούτῳ τῷ λόγῳ τὸ ὧ' ἐπὶ κλητικῆς δείκνυται, ὡς οὐ τῆς
 ἐννοίας τῶν ἄρθρων ἔχεται.

Ῥητέον δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν ὑποτακτικῶν, ὡς ταῖς κτητικαῖς
 οὐ συντάσσεται. ἔφαμεν δὴ τὸ ἄρθρον παραλαμβάνόμενον 20
 γινῶσιν προϊούσαν ἐπαγγέλλεσθαι, τὰ δὲ κτητικὰ ἐλλειπῇ ἐστι
 τοῦ ἐφ' ὃ φέρεται ἡ κτήσις προσώπου· τὸ γὰρ Ἀριστάρχους

13 24 τοῦ (ante κατὰ)] τῶν A: corr. Skrzeczka, qui sequentia supplevit

14 7 ὃς ἐπ. (ante προὔφ.) del. Bekker | 9 ὅδε] ὅσδε A

καὶ ἐμός' ἄγνωστα κατὰ τὴν κτῆσιν. πῶς οὖν τὸ γινῶσιν
 ἐπαγγελλόμενον ἐπὶ τὴν ἑλλειπῇ προσώπου δεῖξιν ἀνενεχθήσεται;
 25 Ἐπιστατέον δὲ κἀκείνῳ τῷ λόγῳ, εἰ ὅλως τῶν προτα-
 15 κτικῶν ἄρθρων ἐπιδεκτικαὶ εἰσιν αἱ ἀντωνυμίαι, τουτέστιν ἐν
 τῷ ζ' ἐμός' εἰ τὸ δ' τῆς ἀντωνυμίας ἐστὶν ἡ τοῦ ὑπακουο-
 μένου κτήματος. τὸ δὲ ἐντὸς πρόσωπον νοούμενον, τουτέστι
 τὸ τοῦ κτήτορος, ἡ ἀντωνυμία ἐπαγγέλλεται, εἶγε τὴν τῶν
 5 πρῶτων προσώπων μετάβασιν ὀρίζει· τὸ δὲ ἐκτός, τουτέστι τὸ
 κτῆμα, οὐκέτι. ἐμός' γὰρ καὶ σός', καὶ ζητοῦμεν, τίς; οἶκος
 ἢ δοῦλος ἢ ἵππος; ἀόριστον οὖν τὸ τοιοῦτον. καὶ τοῦτο
 δῆλον ἐκ τοῦ τὰ ἄρθρα συνοικειοῦσθαι τοῖς κτήμασιν, εἶγε τὸ
 ἡμέτερος', πληθυνόμενον κατὰ τὸ ἐντός, ἐνικὸν ἄρθρον προσπα-
 λαμβάνει, ὅτι καὶ τὸ κτῆμα ἐνικόν, καὶ ἀνάπαλιν τὸ ἐμοί,
 10 ἐνικὸν ὃν κατὰ τὸν κτήτορα, πληθυντικὸν δὲ κατὰ τὸ κτῆμα,
 πληθυντικὸν ἄρθρον λαμβάνει· καὶ καθόλου ἐπὶ πάντων ταύτων
 ἂν γένοιτο. — πρὸς τούτοις τὸ <δ> ἐμός πατήρ' μεταλαμ-
 βάνεται εἰς τὸ δ' πατήρ μου· ὁμολογος οὖν ἡ ἐπὶ τὸ κτῆμα
 ἀναφορὰ τοῦ ἄρθρου.

Διαφεύδεσθαι δέ φασι τὸν λόγον· εἶναι γὰρ ἴδιον ἄρθρον
 τῆς ἀντωνυμίας καὶ ἴδιον τοῦ κτήματος. «τὸ γοῦν ζ' πατήρ
 15 ὁ ἐμός φιλοσοφεῖ' ἑκατέρῳ ἀπένειμε τὸ ἄρθρον, ὅπερ οὐκ ἂν
 παρηκολούθει, εἰ μὴ καὶ ἡ ἀντωνυμία εἶχε τὸ ἄρθρον. — ἐπεὶ
 εἰ ταύτῳ ἦν ζ' ἐμός πατήρ' καὶ δ' πατήρ [δ] ἐμός', κἂν πάν-
 τως μετατιθέμενον τὸ αὐτὸ σημαίνόμενον ἐφύλασσαν, ὅπερ οὐ
 φυλάσσει· δ' πατήρ' [γὰρ] ἐμός' τουτέστιν οὐκ ἄλλου', ἐν δὲ
 τῷ ἐτέρῳ οὐκ ἄλλος'»

20 Οὐ πάνυ δὲ ἰσχυρὰ τὰ λεγόμενα. οὐ γάρ, ἐπεὶ μετα-
 τεθέντα τὰ ὀνόματα μετήλλασσε τὰ σημαίνόμενα, εὐθέως καὶ
 οὐ τῶν ὀνομάτων τὰ ἄρθρα. ὁμολογοῦμένον ἐστὶν ἐν τῷ ζ'
 ἐχθὲς ἄνθρωπος', τοῦ ἐχθὲς ἀνθρώπου', ζ' νῦν ἄνθρωπος', τοῦ

15 2 επακουόμενου A: corr. Bekker | 3 κτήτ. τὴν ἀντωνυμίαν A:
 corr. Uhlig | 12 διαφορά (post κτῆμα) A: corr. Bekker | 15 απενεικεν A:
 corr. Bekker | 18 [γὰρ]: ὁ γὰρ Bekker lacuna non indicata: ὁ si in codice
 fuit, delendum est cl. 26—29, synt. 60, 16. 61, 14

νῦν ἀνθρώπου, ὥς τὰ ἄρθρα τῶν ὀνομάτων καὶ οὐ τῶν χρονικῶν ἐπιρρημάτων, εἶγε καὶ συσχηματίζονται καὶ εἰς τοὺς ²⁵ ἀριθμοὺς καὶ τὰς πτώσεις. ἀλλὰ ταῦτα μετατεθέντα διακρούεται τὸ σημαίνόμενον· τὸ γὰρ χθές ὁ ἄνθρωπος ἢ νῦν ὁ Πτολεμαῖος καὶ τὰ παραπλήσια οὐκέτι πληθος ἐπαγγέλλονται, ἀλλ' ἓνα καὶ τὸν αὐτόν, καιροῦ μόνον μεταβολὴν ἀναδεξάμενον. τί οὖν τὸ παράδοξον, εἰ καὶ τὸ δ' ἐμὸς πατήρ' διαφέρει τοῦ δ' πατήρ [δ'] ἐμός;

«Ἀλλὰ καὶ τὰ δύο ἄρθρα ὠμολόγησεν, ὅτι καὶ τῆς ἀν- ¹⁶ τωνουμίας ἐστὶ τὸ ἄρθρον.» καὶ τοῦτο εὐαπόλυτον, εἶγε ἀπειράκις κατὰ μιᾶς εὐθείας δύο ἄρθρα παραλαμβάνεται. φαιδρὸν οὖν δ' δοῦλος ὁ τοῦ Ἀριστάρχου, δ' παῖς ὁ τοῦ βασιλέως, καὶ δῆλον ὡς κατὰ τῆς εὐθείας τὰ δύο ἄρθρα· ἡ γὰρ γενικὴ ⁵ ἀπέλαβε τὸ ἴδιον. ἦν δὲ τὸ μὲν κατ' ἀρχὴν ἀναφορὰν δηλοῦν, τὸ δὲ ἐξῆς, ὡς οὐχ ὁ ἄλλου. — ἀμέλει γέ τοι ἐστι, μεταλαμβάνοντα ἐπὶ τρίτου προσώπου γενικὴν πτώσιν, φάναι δ' πατήρ ὁ ἐκείνου, δ' φίλος ὁ τούτου, τοῦ δ' πάλιν ἀναφερομένου ἐπὶ τὸ δ' πατήρ. πόθεν γὰρ ἔτι ἐπὶ τὸ ἐκείνου καὶ τούτου, εἶγε καὶ ἀσυναρθροὶ καὶ κατὰ γενικῆς πτώσεως; — πρὸς τούτοις ἐδείχθη (14, 3), ὡς τὰ ἄρθρα ἀποφεύγει τὰς δεῖξεις. ¹⁰ πῶς οὖν ἐν τῷ ἐντὸς προσώπῳ, δεικτικῶ ὄντι, ὅπερ ἐστίν, ὡς προεῖρηται, ἢ ἀντωνυμία, ἄρθρον ἔτι προσελύσεται, ὅτε οὐδὲ τῷ ἐκτὸς ὑπακουομένῳ, ὅτε ἐπὶ δεῖξεως λαμβάνεται, ἐμὸς εἰ φίλος, ἡμέτερος ὑπάρχεις οἰκέτης;

Χρὴ ἄρα καλεῖν, καθάπερ καὶ ὁ Τρύφων (fr. 28), πρωτοτύπους τὴν τε ἐγὼ καὶ τὰς ὑπολοίπους, ὅτι οὐκ ἀπ' ἄλλων· παρα- ¹⁵ γωγοὺς δὲ καὶ κτητικὰς τὴν ἡμέτερος καὶ νωίτερος, ὅτι ἀπὸ τῶν πρωτοτύπων τὴν γένεσιν ἔχουσι κτῆσίν τε δηλοῦσιν, ἀπὸ γενικῶν παραγόμεναι καὶ εἰς γενικὴν μεταλαμβάνόμεναι, καθάπερ καὶ τὰ κτητικὰ τῶν ὀνομάτων.

Οὐχ ὑγιές τε λέγειν, ὅτι τὰ ἄρθρα οὐ προστίθεται ταῖς

15 ²⁵ καὶ (post συσχημ.) del. Bekker.

16 ⁴ κατὰ del. R. Schneider | 8 ὁ τούτου] Bekker: ο ἐκείνου (indicata corruptela) A | ἔτι] Skrzeczka: ὅτι A

20 ἀντωνυμίαις, ὅτι ἐν τοῖς γένεσιν ἀδιάστολοι εἰσιν (ἐκ γὰρ τοῦ ἐναντίου ἔχρῃν, ἵνα διασταλῇ τὸ γένος, ταῖς τε τὸ γένος διαστελλούσαις ἔδει μὴ προστίθεσθαι)· ἀρκετὴ γὰρ ἡ δεῖξις, δηλοῦσα τὸ γένος. — πρὸς τούτοις ἰδοὺ γένος σημαίνει ἡ ἐκεῖνος² καὶ οὗτος³, καὶ ἄρθρον οὐκ ἐπιδέχονται. — οὐδὲ γὰρ ἕνεκα διαστολῆς παραλαμβάνεται, ἐπεὶ οὐδὲ αὐτὰ διαστέλλει, συ-

25 νεμπεσόντα τοῖς γένεσι· τὸ γὰρ τῶν ἄρθρον τῶν τριῶν γενῶν ἐστι παραστατικόν, τό τε τοῦ ἄρρενικὸν καὶ οὐδέτερον. ὡς ἐδείχθη οὖν (14, 3), ἀναφορικὰ ὄντα τὰς συντάξεις ἀποφεύγει.

17 Διπροσώπους τὰς κτητικὰς ὁ Δράκων ἐκάλει, «καθὸ δύο πρόσωπα νοεῖται, τοῦ τε κτήτορος καὶ τοῦ ὑπακουομένου κτήματος· μονοπροσώπους δὲ ἡ ἀπλᾶς τὰς πρωτοτύπους· ἅπαξ γὰρ ἐνικαί τε δυϊκαί τε πληθυντικά τε νοοῦνται, αἱ δὲ δις

5 ἐνικαὶ ἐν τῷ ἑμὸς⁴, δις δυϊκαὶ ἐν τῷ νοιτέρῳ⁵, δις πληθυντικά ἐν τῷ ἡμέτεροι⁶. καὶ καθόλου ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν ποικίλαι εἰσί». — καὶ ἐν ἄλλοις δὲ ὁρῶνται διαφέρουσαι. αἱ πρωτότυποι καὶ ἐγκλίνονται, αἱ δὲ οὐ. ἀκολουθίας ἔχονται αἱ κτητικαὶ κατὰ κλίσιν καὶ ἀριθμὸν ἐν τοῖς τέλεσιν, αἱ δὲ πρωτότυποι οὐκέτι. αὐτοτελεῖς μετὰ ῥημάτων αἱ πρωτότυποι τῆς εὐθείας, ἐκεῖνος

10 γράφει⁷, ἔγραφον ἐγώ⁸, αἱ δὲ οὐ. καὶ ταῖς μὲν τοῦ αὐτοῦ προσώπου συνταχθήσεται ῥῆμα κατ' εὐθεῖαν, σὺ γράφεις⁹, ἐκεῖνος γράφει¹⁰, ταῖς δὲ καὶ μεταβατικῶς, ἑμὸς εἴ¹¹, ἑμὸς ἐστί¹². καὶ αἱ μὲν τὸ γένος κατὰ πᾶν πρόσωπον δηλοῦσι τοῦ κτήματος, αἱ δὲ πρωτότυποι κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον γένους ἀπαρέμφατοι· αἱ γὰρ κατὰ τὸ τρίτον οὐκέτι [ἀσυνήθεις]¹³. αὐτὸς¹⁴ γὰρ καὶ

15 ἐκεῖνος¹⁵. καὶ αἱ μὲν ταῖς εὐθείαις ἀνθυπάγονται, αἱ δὲ κτητικαὶ [καὶ] ἀντὶ γενικῆς τῶν κτησαμένων· ἀντὶ γὰρ τοῦ Ἀπολλωνίος¹⁶ — ἐγώ¹⁷, ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀπολλωνίου παῖς¹⁸ — ἑμὸς παῖς¹⁹.

Ὁν τρόπον ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν ἢ μετὰ τὸν δυϊκὸν αὔξησις

20 πληθυντικὴ καλεῖται, Αἴας²⁰ γὰρ καὶ Αἴαντες²¹ καὶ Αἴαντες²² [καὶ

16 27 συντάξεις] δεικτικὰς praemittendum videtur

17 9 ἔγραφον ἐγώ suspectum | 11 καὶ (ante μεταβατ.) del. | εἴ] γράφει
A; correxi | 15 καὶ (ante ἀντὶ) del. Skrzeczka

μάχομαι' καὶ μάχεσθον' καὶ μαχόμεσθα'], ἐγώ' τε καὶ νῶϊ' καὶ
 ἡμεῖς', τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπὶ τῶν προσώπων τὸ μετὰ τὸ
 δεύτερον τρίτον καλεῖται καὶ ἐν πλείοσι νοεῖται προσώποις
 [γράφει' γὰρ καὶ περιπατεῖ']. παρὸν δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν
 πιστώσασθαι τὸν λόγον καὶ ἐκ τῆς φωνῆς, ὡς οὐκ ἄλλο τι ²⁵
 ἐπενόηθη σχῆμα φωνῆς μετὰ τὸ δυϊκὸν ἢ μόνον τὸ πληθυντικόν· **18**
 τὸ γὰρ [λέγουσιν'] οἱ ἄνθρωποι' ἢ ἡμεῖς' ἐπὶ παντὸς ἀριθμοῦ
 τάσσομεν. ἐπὶ μέντοι τῶν ἀντωνυμιῶν κατὰ τρίτα καὶ πλείονες
 αἱ φωναὶ ἐσχηματίσθησαν, εἴγε ἐκεῖνος', ὅδε', οὗτος', αὐτός',
 ὁδὶ', ὁ δεῖνα'. καὶ μήποτε εὐλόγως. εἰ γὰρ παρὰ τὰ ἄλλα
 μέρη τοῦ λόγου ἐν προσώποις ὥριστα, ὀρθῶς ἄρα καὶ ἡ ἐν ⁵
 τοῖς τρίτοις προσώποις διαφορὰ διήρθρωται, δεῖξει μὲν ὡς ἐκεῖνος',
 ἀπουσία δὲ ὡς αὐτός', καὶ ἔτι ἐν διαστήματι· τὸ μὲν γὰρ
 οὗτος' ἐγγύτητα σημαίνει προσώπου, τὸ δὲ ἐκεῖνος' διάστημα. —
 ἀλλὰ μὴν καὶ τῶν κτητικῶν πλείονα τρίτα ἔστιν ἐπιδειῖξαι.
 ἐν γὰρ τῷ ἐμός' ἐστὶ' πρώτου πρὸς τρίτον, καὶ ἔτι ἐν τῷ σός' ¹⁰
 ἐστὶ' δευτέρου πρὸς τρίτον· καὶ σαφές ὡς ἐν τῷ ὅς' δύο τρίτα,
 ἐξ ὧν τὸ κτῆμα κἂν μὴ ὀρίζηται, οὐ μάχεται· ἐδείκνυτο γὰρ
 (15, 5) ὡς οὐκ ἀντωνυμία· καὶ ἐπὶ πληθυντικῶν <ἐν τῷ> σφέ-
 τεροί' πολλὰ τρίτα.

Ἡ μὲν ἐν τοῖς ὀνόμασι παραγωγὴ εἶδος καλεῖται· εἶδει
 γὰρ παραπλήσιόν τι παραδέχεται κατὰ τὴν ἑτεροίωσιν τοῦ ¹⁵
 τέλους, δι' οὗ γνωρίζεται. ἡ δὲ ἐν τοῖς ῥήμασι καὶ ἀντωνυμιαῖς
 μετὰ βασις πρόσσωπον· ἐπιτήδειον γὰρ τοῦτο δεῖξιν σω-
 ματικὴν καὶ ψυχικὴν διάθεσιν παραστῆσαι. ὀρθῶς οὖν ἡ διο-
 ρίζουσα λέξις τὰ προκειμένα πρόσσωπον ἐκλήθη.

"Ὅπερ ῥητέον ἐν μὲν τῇ περὶ ἑαυτοῦ ἀποφάσει, πρώτων,
 εἴγε καὶ ἡ ἐν τοῖς ἐξῆς προσώποις ἀπόφασις ἐξ αὐτοῦ γίνεται· ²⁰
 ἐν δὲ τῇ πρὸς ὃν ὁ λόγος ὑπὲρ αὐτοῦ, δεύτερον· ἐν δὲ τῇ
 μήτε προσφωνούσῃ μήτε προσφωνουμένῃ, τρίτον.

17 ²⁵ επηνοηθη A | μετὰ in transitu ad novam paginam duplicavit A

18 ¹² ἀντωνυμία] sc. ὀρίζει τὸ κτῆμα, sed mente sola haec supplenda
 esse vix credibile | ἐν τῷ add. R. Schneider | ²⁰ ἐν δὲ τῇ (ante πρὸς ὃν)]
 Bekker: ἐν δὲ τῷ A

19 Οὐ γὰρ ὑγιᾶς τὸ λέγειν, ὅτι πρῶτον πρόσωπον τὸ ἀποφαινόμενον, καὶ ἔτι δεύτερον τὸ πρὸς ὃν ὁ λόγος, καὶ τρίτον τὸ περί τινος. — εἰ γὰρ τὸ πρῶτον πρόσωπον τὰς τρεῖς φωνὰς ἀποφαίνεται, ἐγὼ, σύ, ἐκεῖνος, δῆλον ὡς καὶ τὸ πρῶτον
 5 λέγον εἰρήσεται, καὶ ἔτι τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον. — ἀλλὰ μὴν καὶ «τὸ σύ πρὸς ὃν ὁ λόγος»· τί δέ; οὐχὶ καὶ τὸ ἐκεῖνος λέγεται πρὸς τινα; — ὑπὲρ τινος πᾶν τε πρόσωπόν τε ἐστι· πῶς οὖν περί τινος μόνον τὸ τρίτον, κοινῆς οὐσης τῆς λέξεως κατὰ πάσης οὐσίας;

Τὰ γοῦν πληθυντικὰ τοῦ πρώτου προσώπου ἐμπεριεκτικὰ
 10 δύνανται εἶναι καὶ παντὸς προσώπου, ἅπερ τινὰ ἐστι. πῶς οὖν μόνον τὰ τρίτα περί τινος; δεῖ γὰρ νοεῖν ὡς ἡ ἐν τοῖς ἐνικοῖς προσώποις ἐκφορὰ εἰλικρινῶς πρῶτον ἐπαγγέλλεται πρόσωπον, καὶ ἔτι ἡ ἐπὶ τοῦ δευτέρου δεύτερον· τὸ δὲ ἐπὶ δυϊκοῦ ἢ πληθυντικοῦ σύλληψιν ἀναδέχεται ἐτέρων προσώπων. καὶ τὸ μὲν
 15 πρῶτον ἢ μετὰ δευτέρων ἢ τρίτων, ἢ καὶ μετὰ δευτέρων καὶ τρίτων. ὁ γὰρ ἀποφαινόμενος περὶ ἑαυτοῦ καὶ πολιτῶν ἀπόντων, ἡμεῖς ἡριστεύσαμεν, σύλληψιν πεποιήται τρίτων μετὰ πρώτου· ὁ δὲ παρόντων, ἡμεῖς αἴτιοι ἐγενόμεθα, πρώτου καὶ δευτέρου, εἶγε πρὸς αὐτοὺς ἀποφαίνεται ὑπὲρ αὐτῶν. ὁ δὲ λέγων ὑπὲρ ἀπόντων πολιτῶν πρὸς πολίτας, ἡμεῖς τῆς μάχης αἴτιοι ἐσμεν,
 20 καὶ δευτέρων σύλληψιν ποιεῖται, ἐν ᾧ πρὸς αὐτοὺς ἀποφαίνεται, καὶ τρίτων, ἐν ᾧ ὑπὲρ ἀπόντων διαλέγεται, ὅπερ ἴδιον ἦν τρίτου. τὸ δὲ δεύτερον ἢ καὶ δευτέρων σύλληψιν ἢ καὶ τρίτων. πρὸς μὲν γὰρ πάντας παρόντας ἢ ἀπόντας δευτέρων σύλληψις, πρὸς δὲ τινὰς μὲν ἀπόντας, τινὰς δὲ παρόντας, ὡς εἰ Ἄλ-
 25 ξανδρος πρὸς τοὺς Ἀθηναίων πρέσβεις, ἡμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι, δευτέρων καὶ τρίτων. τὸ γὰρ τρίτον πάντοτε ἐν τρίτοις νοεῖται.
 20 Ἐτι γε μὴν ἐπὶ δυϊκοῦ σύλληψις γενήσεται, ἀλλ' οὐκέτι ἐν τρισὶ προσώποις, ἀλλ' ἐν δυσὶ· πόθεν γὰρ τὸ δυάδος παραστατικὸν σύλληψιν τριῶν ποιήσεται; καὶ πρώτου μὲν πρὸς
 5 τρίτον, νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε (I 48), πρὸς δὲ δεύτερον,

19 2 τρίτον τὸ] R. Schneider: τὸ τρίτον A | 4 τὸ πρῶτον] Skrzeczka: πρῶτον τὸ A | 6-7 utrumque τε abundare videtur; forsitan latet lacuna

πρίν γ' ἐπὶ νῶ τῷδ' ἀνδρὶ (E 219)· καὶ ἐπὶ δευτέρου δευτέρων, γυιώσει μὲν σφῶιν ὑφ' ἄρμασι (Θ 416)· δευτέρου δὲ καὶ τρίτου, σφῶι μὲν αὔθι' (M 366)· ἐξηγήσεται γὰρ αὐτὸς πρὸς 10 παρόντα μὲν τὸν Αἴαντα, ἀπόντα δὲ τὸν Λυκομήδη, σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης (M 366).

Χρὴ μέντοι κάκεινο προσειληφέναι, ὅτι, καὶ πλῆθος ἀποφαίνηται, οὐ διαπίπτει πάντως ὁ λόγος. πάλιν γὰρ ἕκαστος 15 τῶν φωνούντων σύλληψιν ποιεῖται τῶν σὺν αὐτῷ ἀποφαινομένων· ἕκαστος γὰρ τῶν ἐν πλῆθει μοῖρα τοῦ ὅλου. αἱ γοῦν ἐπαφαὶ τῶν ὑπερμεγέθων σωμάτων ἀπὸ βραχέος τινὸς μέρους τὸ ὅλον σῶμα δηλοῦσιν.

Ὁ δὲ λόγος ἅπας συντείνει καὶ ἐπὶ τὰ ῥήματα, τῶν προστακτικῶν εὐλόγως ὑπεσταλμένων. εἰ γὰρ κεχώρισται τὸ 20 προστάσσειν τοῦ προστασσομένου, πρῶτον δὲ ἐστὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποφαινόμενον, δῆλον ὅτι περισσὸν ζητεῖν τὸ τούτων πρῶτον πρόσωπον. δεῖ μέντοι νοεῖν, ὅτι τὸ χαζώμεθ' ἐφ' ἱππῶν (E 249), τό τ' ἄνδρας κτείνωμεν (Z 70), καὶ τὰ παραπλήσια ἡθικῶ- 25 τερον ἀναπεφώνηται, τῶν ὑποτιθεμένων ἑαυτοῦς [καὶ] συλλαμ- 21 βανόντων· οὐ γὰρ ἀντικρυς προστακτικαὶ αἱ τοιαῦται ἐκφοραὶ.

Ἐχομένως σκεπτέον καὶ περὶ τῶν κατὰ κλητικὴν<ν> προσώπων, τίνα τέ ἐστὶν ἐν πρωτοτύποις, τίνα τε ἐν κτητικαῖς.

Εἰ κλητικὴ ἐστὶ κλήσις τῶν πέλας, ὁρθῶς οὔτε τὰ πρῶτα 5 κλητικὴν ἔχει τῶν πρωτοτύπων (καὶ γὰρ περὶ αὐτῶν τὸν λόγον ποιεῖται) οὔτε τὰ τρίτα, ἐπεὶ ἡ ἀπεστιν ἀναφορικῶς λεγόμενα, ὡς αὐτός [καὶ ἐκεῖνος, κείνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος εἶνεκ' Ἀχαιοί] (δ 145), ἡ δεικνυταὶ ἐν διαστάσει, ὡς ἐν τῷ [οὗτος] ἐκεῖνος. ὅπερ οὐ προσίεται ἡ κλητικὴ. καὶ τούτου πίστις τὸ 10 τὴν μὲν οὗτος καὶ ἐπὶ κλήσεως τάσσεσθαι, καθὼς πλησιάζει. ὡ οὗτος, ἡ οἷη στρατεῖαν ἐσσεῖσθαι; Σώφρων (fr. 57). Κρατῖνος ἐν Δραπέτισιν (fr. 51)· οὗτος, καθεύδεις; οὐκ ἀναστήσει †σβοτων†;

20 6 νῶ τῷδ' Homerus: νωτον A | 8 γυιώσειν Homerus | 13 σὺ καὶ] ὁ add. A

21 5 καὶ γὰρ] Uhlig: οὐ γὰρ A | 9 οὗτος del. Skrzeczka | 13 σβοτων] Στράτων vel simile nomen (Βάτων Bergk) subest

15 Ἀριστοφάνης ἐν Σφηξίν (v. 1)· ρούτος, τί πάσχεις, ὦ κακό-
 δαιμον Ξανθία; — ἄλλοι δέ τινες ὑπέλαβον ὀλιγωρῆσθαι, ἐπεὶ
 ἐπὶ κλητικῆς ἐτέθη. «δέον γάρ», φασι, «τὴν ρού παρειληφθαι·
 ἐχρῆν τε εἰς εἰρήνην, καθὼς τὰ τοιαῦτα τῶν πτωτικῶν εἰς εἰρήνην
 20 προσέλαβεν ἐν τῷ ρού οὗτος.» πάνυ δὲ εὖηθες τὸ τοιοῦτον.
 δι' οὗ γὰρ λόγου κανονίζεται τὸ ἐκείνος [καὶ ἐπὶ τὸ πῶτος
 καὶ ποῖος] ἀμοιρεῖν κλητικῆς, διὰ τούτου κατασκευάζεται ὡς
 τὸ ρούτος ὁρθῶς ἐπὶ κλητικῆς τετάσσεται. κλητικὴ γὰρ κλήσις
 τοῦ πέλας, πέλας δὲ ἐστὶ τὸ ρούτος, κλήσεως ἅρα τεύχεται. —
 προαλὲς δὲ καὶ τὸ ρού ἄρθρον παραδέχασθαι· ἐκπίπτει γὰρ τῆς
 25 τῶν ἄρθρων ἐννοίας. ἄλλως τε διδομένης τῆς κλητικῆς δοθή-
 σεται καὶ τὸ ρού. — ἴσως δὲ καὶ Ἀττικῷ ἔθι εἰς ὅς ἔληξεν
 ἐπὶ κλητικῆς ὁμοίως τῷ ρούτος φίλος (ρ 415). ἄλλως τε ἐδείχθη-
 σαν (10, 27) πολλάκις ἀνακόλουθοι αἱ ἀντωνυμίαι.

Ἐπὶ γε μὴν τῶν κτητικῶν ἀκωλύτως ἐπὶ τοῦ πρώτου·
 30 οὐδὲν γὰρ ἦν ἐμποδῶν, ὥστε τὸν κεκτημένον τὸ κτήμα προσ-
 22 φωνεῖν, ρού πάτερ ἡμέτερε Κρονίδῃ (α 45), παῖδες ἐμοί·
 (γ 475), ρού (ἐ)μαὶ τοῦ (ἀ)πιόντος ἄγκυραι (Callimachi fr. 97
 Schneider)· οὐκέτι μέντοι ἐπὶ δευτέρου, καθάπερ τινὲς ὤθησαν
 5 διὰ τὸ τὸν ἀριθμὸν διάφορον εἶναι. «ἐνικὸν μὲν γὰρ τὸ κατὰ
 τὸ τέλος, τουτέστι τὸ κτήμα, πληθυντικὸν δὲ τὸ κατὰ τὸ
 ἄρχον, ὃ ἐστὶ τοῦ κτήτορος. πῶς γάρ» φασι «πληθυντικὸν
 καὶ ἐνικὸν ὅψ' ἐν κεκλήσεται; εἰ γοῦν ἰσάριθμα γένοιτο κατ'
 ἀμφοτέρω, συστήσεται».

Πρῶτον οὐδεμία χρῆσις· ἔπειτα οὐδὲ λόγος ἀπαιτεῖ. εἰ
 10 γὰρ αἱ κλήσεις οὐ πρὸς κεχωρισμένα πρόσωπα, τὰ δὲ τῶν
 κτητόρων κεχώρισται τῶν κτημάτων, πῶς οὐχὶ μάτην τὰ τῆς
 φωνῆς παραληφθήσεται, οὐ δυνάμενα παραληφθῆναι; ἀμέλει
 τὰ τοῦ πρώτου, ἀναδεξάμενα τὸν λόγον, καὶ τὴν χρῆσιν
 ἐπέδειξεν.

22 12 παραληφθῆναι] Bekker: παραληφθήσεται cum signo corruptelae A

Εἰ τὰ τρίτα τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν οἰκείωται τοῖς κτητικοῖς ὀνόμασι, καθὼ ἀμφότερα δύο τρίτων παραστατικά, ¹⁵ τοῦ τε κτήτορος καὶ τοῦ κτήματος, οὐδὲν δὲ τὸ κωλύον φάναι Ἀριστάρχεις, οὐδὲ τὸ σφέτερε' ἄρα ἀπόβλητον.

Εἰ τὸ ἡμέτερε' κλητικῆς, καὶ τὸ τούτου ἐνικὸν ὑπάρχει, ὅπερ καὶ ἐσχηματίσθη παρὰ τῷ ποιητῇ, γαμβρὸς ἐμὸς θύγα- ²⁰ τέρ τε' (τ 406). ὃν τρόπον ἀντὶ τοῦ γαμβρέ', οὕτως [ἀν] ἀντὶ τοῦ ἐμέ'. ὅπερ ἴσως ἄηθες, ἐπεὶ οὔτε συνεχὲς παρὰ τῷ ποιητῇ, σολοικισμοῦ τε ὑπόφασιν ἐποιεῖτο διὰ τὸ τῇ ἐμέ' αἰτιατικῇ ὁμοφωνεῖν.

Ἀκολουθῶς σκεπτέον ὑπὲρ τῆς συντάξεως τῶν ἀντωνυμιῶν, ²⁵ τὸ πρῶτον πότε ταῖς εὐθείαις αὐτῶν τὰ ῥήματα συνταγῆσεται καὶ πότε οὐ. — ταῖς μὲν γὰρ πλαγίους πάντοτε, ἐπεὶ αἱ ἀπὸ ²³ τῶν ῥημάτων διαθέσεις ἐπὶ τινὰ πλάγιον φέρονται ἢ ὀνόματος ἢ ἀντωνυμίας ἢ μετοχῆς, Τρύφωνι ἔδωκας, ἐμοὶ ἐλάλησας, ἐτίμησας τὸν νικήσαντά· τῆς γὰρ τοιαύτης συντάξεως οὐκ οὔσης, οὐδ' ἡ ἐπὶ πρόσωπον μετάβασις νοεῖται. ⁵

Τινὲς μὲν οὖν ὑπέλαβον ἐντελεστέραν εἶναι τὴν μετὰ ῥημάτων καὶ ἀντωνυμιῶν φράσιν, εἶγε ἐπ' ἐνίων συντάξεων, ὑφαιρουμένων τῶν ἀντωνυμιῶν, ἐνδεῇ τὰ τοῦ λόγου γίνεται. ἐντελὲς μὲν γὰρ τὸ ἐγὼ <μὲν> παρεγενόμην, σὺ δ' οὐ παρέ- ¹⁰ τυχες, ἐλλειπὲς δὲ τὸ παρεγενόμην μὲν, οὐ παρέτυχες δέ'. — ἔγὼ δὲ οὐκ οἶμαι τὰς τοιαύτας φράσεις ἐλλιπεῖς εἶναι τῶν ἀντωνυμιῶν, ὅπου διὰ ῥημάτων κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον καὶ δεύτερον ἢ τῶν ῥημάτων παράθεσις ἀναπληροῖ τὴν τῶν προ- ¹⁵ σῶπων μετάβασιν, περισσὸν μέντοι τὴν παράθεσιν ὑπολαμβάνω, εἰ μὴ διαστολῆς ὁ λόγος χρήζοι. τὸ γὰρ ἤομεν ἀχνύμενοι ¹⁵ (κ 570) καὶ τὸ ἤμβροτες οὐδ' ἔτυχες (Ε 287) καὶ σχεδὸν ὅλη ἡ χρῆσις τοῦ βίου, πλήρης οὔσα τῆς τοιαύτης συντάξεως, δόξειεν ἂν ἐλλείπειν. πέφυκε γὰρ ἡ μὲν τῶν ῥημάτων ἐκφορὰ

22 21 ἀντὶ (post τρόπον)] R. Schneider: ἀπὸ A | ἀν del. Uhlrig

23 9 μὲν add. Bekker

20 μετὰ προσώπου τοῦ κατὰ τὴν εὐθείαν καὶ πρᾶγμα δηλοῦν, ἡ δὲ τῶν ἀντωνυμιῶν αὐτὸ μόνον πρόσωπον καί, εἰ δέοι, διαστολήν. ὅταν οὖν τὰ ῥήματα παρατεθῇ, περισσόν ἐστι τὰς ἀντωνυμίας λαμβάνειν τῆς εὐθείας, εἴγε, δι' ὃ παρετίθεντο, ἐπληροῦτο διὰ τῶν ῥημάτων. τοῦ μέντοι λόγου δεομένου ἀντι-
 25 διαστολῆς, καὶ τῶν ῥημάτων μὴ δυναμένων ἔτι τοῦτο ἀναπληρῶσαι, ἐξ ἀνάγκης παραλαμβάνονται αἱ τε κατὰ πρῶτον καὶ αἱ κατὰ τὸ δεύτερον ῥημεῖς κατέβημεν', ἐγὼ θεασάμην', καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων. τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ κἀκεῖνο ἀσύστατον καθιστῆκει· αἰρομένων γὰρ τῶν ἀντωνυμιῶν διαστολῆς εἴγε χρεῖαν ἢ συμπλοκὴ τῆς φράσεως, ἐγὼ μὲν παρεγενόμην', σὺ
 30 δὲ <οὐ> παρέτυχες'.

24 Ἐπὶ τρίτου οὐ συντείνει τὰ τοῦ λόγου. πάντοτε γὰρ δεῖ τῷ τρίτῳ τὴν ἀντωνυμίαν ἢ τὸ ὄνομα ἐπιφέρεισθαι, δι' οὗ τὸ λειπόμενον ἀναπληρωθήσεται. γράφει γάρ· τίς ἐπιζητοῦμεν, καὶ ἐν διαστήματι ἐκεῖνος', ἐν δὲ ἐγγύτητι οὗτος', ἢ ἐν ἀνα-
 5 φορᾷ αὐτός', ἢ ἐν ὀνόματι περιπατεῖ Σωκράτης'. οὐκ ἀντίκειται τὸ ὕει' ἢ βροντᾷ' ἢ ἀστράπτει', αὐτοτελεῖ ὄντα· ὑπακούεται γὰρ πάντως ὁ Ζεὺς', εἴγε αὐτοῦ ταῦτα ἴδια.

Χρὴ δὲ γινώσκειν, ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων φράσεων λείπουσιν
 10 αἱ ἀντωνυμίαι, αὐτὸς ἐκὼν οἱ δῶκα' (δ 649), αὐτὸς νῦν ἶδε πῶμα' (θ 443). εἰ γὰρ ἡ αὐτός' ταῖς ἀντιδιαστελλομέναις συντάσσεται, τὰ δὲ ῥήματα οὐ διασταλτικά, ἀπόλυτα δὲ πρόσωπα σημαίνει, πῶς οὐχὶ ἐξ ἀνάγκης τὸ τῆς ἀντωνυμίας πρόσωπον ἐνδεῖ, ἐν ᾧ ἦν ἀντιδιασταλτικὴ ἐκφορά;

Διδασκόμεθα δὴ ἐντεῦθεν ὡς φυσικῶ τινι λόγῳ αἱ ἐγκλι-
 15 τικαὶ τῆς εὐθείας ἐσιγῆθησαν, πάσης φράσεως μεταβατικὸν ἐν προσώποις ἐχούσης τὸ ῥῆμα, ὅπερ ἦν δυνάμει ἐγκλινομένη ἀντωνυμία. — πρὸς γε μὴν τοῖς εἰρημένους, οὐδ' αἱ ἀνθυποφερό-

23 20 μετὰ—πρᾶγμα] μετὰ πράγματος καὶ πρόσωπον τὸ κατὰ τὴν εὐθεῖαν Uhlig | 27 ὁμοίων] Uhlig (cl. synt. 116, 20): ὀνομάτων A | 29 συμπλοκή] Bekker: συστολή A | 29-30 συ δε περιετυχες A: corr. Bekker

24 13 ἀνταδιασταλτικὴ A

μεναι τοῖς πύσμασιν ἐκτός εἰσιν ἀντιδιαστολῆς. εἰ γὰρ ᾧδέ τις ἀποφαίνοιτο, τίς ἔγραψε; τίς διατάξατο; φαμέν ἐγώ, ἔξαιροῦντες τῆς κατὰ τὸ πύσμα ἀορίστου προφορᾶς τὸ δεδρακὸς 20 πρόσωπον.

Ὡς μὲν οὖν τὸ ῥῆμα τὰς ἐγκλιτικὰς τῆς εὐθείας παρωθεῖται, εἴρηται· νῦν δὲ ῥητέον ὥς καὶ αὐτα<ι> τὰ ὀνόματα ἀποθλίβουσιν ἀντ' αὐτῶν παραλαμβανόμεναι. τὰς μὲν οὖν ἄλλας πτώσεις <συμβέβηκεν> ἐν προσώποις τρίτοις νοεῖσθαι, μόνῃν δὲ 25 τὴν κλητικὴν ἐν δευτέρῳ, ὥς ἐν τῷ ᾧ σὺ Ἀρίσταρχε'. ὁ οὖν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀποφαινόμενος ἢ πρὸς τινα ἀπεριδόμενος τὸν λόγον ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ προσφωνουμένου ἡδυνάτει προσχρῆσθαι τοῖς 25 ὀνόμασιν, ὥς προείρηται, ἐπεὶ ἐν τρίτοις προσώποις ἐνοεῖτο, χωρὶς εἰ μὴ τὰ τῆς ὑπάρξεως ῥήματα συντάσσοιτο. τῆνικαῦτα γὰρ ἐπὶ πρώτου καὶ δευτέρου τὰ ὀνόματα ἐτάσσετο, καὶ μάλα εὐλόγως· οὐ γὰρ ἔτι ἡ ἀντωνυμία τὸ ἴδιον τινὶ παρηκολουθηκὸς ἡδύνατο παραστήσαι. φαμέν γὰρ οὖν Ἀρίσταρχος λέγομαι, 5 μακρὸς ὑπάρχω'. ἀναγκαίως οὖν αὐται παραλαμβάνονται κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον, κοινὴν προσώπων μετάβασιν δηλοῦσαι. ἐπὶ γὰρ τῶν τρίτων οὐκ ἔξ ἀνάγκης παραληφθήσονται· δυνατὸν γὰρ προσχρῆσθαι καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ Ἀριστοφάνης, χωρὶς εἰ μὴ δείξεως δέοιτο ὁ λόγος, καθάπερ ἐπὶ τοῦ 10 οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος' (Γ 229)· οὐ γὰρ μόνον τῷ τὴν ποιότητα παριστάντι ἠρκέσθη, ἀλλὰ καὶ δεῖξιν ἐπιζητοῦντος τοῦ λόγου ἐπηνέγκε τὸ ἀντωνυμικόν. ἄλλως τε ἡ γνῶσις τῶν κυρίων ὀνομάτων οὐ δῆλος ἅπασιν· ὅθεν ἐπὶ τὴν κοινῶς λαμβά- 15 νομένην ἐπὶ παντὸς ἀντωνυμίαν καταδρομὴ γίνεται· οὐσίας γὰρ αὕτη μόνον παραστατική. διὸ καὶ ὁ Νέστωρ, οὐσίας μόνον ἀντιληπτικὸς γενόμενος, οὐκέτι δὲ καὶ τῆς παρακολουθούσης ποιότητος διὰ τὴν ἀδηλίαν τοῦ καταστήματος, ὀρίζει μὲν τὸ ὑποκείμενον πρόσωπον, ἀνακρίνει δὲ τὸ ποιόν, τίς δ' οὗτος 20

24 23 αὐταὶ R. Schneider | 21 συμβέβ. inserui | 26 ἀπερειδ.] Bekker: ἐπερειδ. A | 27 αὐτοῦ (ante τοῦ προσφ.)] εαυτου A corr.

25 13 ἐπηνέγκατο ἀντ. A: corr. Guttentag

κατὰ νῆας' (K 82)· ὁ δὲ τὸ ἴδιον δηλοῖ, γινώσκειν Ἀτρεΐδην' (K 88).

Ὡς μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τρίτων πολλάκις παραλαμβάνονται ἀντ' ὀνόματος, ἐδείχθη. ἴσως τις ὡς μαχόμενα ταῦτα παρα-
 25 λήφεται δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων πρόμος ἔμμεναι Ἑκτορι δίω' (H 75), καὶ τὸ οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίον δέ Ζῆν' ὑπατον μήστωρα' (Θ 21)· ἰδοὺ γὰρ ὑπὲρ ἑαυτῶν λέγοντες
 30 ὀνόματι προσχρῶνται, τοῦ λέγεσθαι ἢ ὑπάρχειν μὴ συντεταγμένων. ἀλλ' οὐ τὰ ἐν σχήματι λαμβανόμενα, καὶ ταῦτα ὀλιγάκις, κανὼν τῶν πλείστων. ἄλλως τε ἔμφασιν ὑπεροχῆς τὰ τοιαῦτα σημαίνει. καὶ τὸ ἐπὶ Κύκλωπος δὲ λεγόμενον ἐπὶ
 26 τρίτου ἂν ἤκούετο, (Οὔτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι' (ι 369), εἰ μὴ ἀνθυπαλλαγῇ τῆς ἀντωνυμίας εἰς δεύτερον αὐτὸ ἐπέστρεψε, τὸ δέ τοι ξεινήιον ἔσται' (ι 370). ὅμοιον γὰρ καὶ τὸ ἐπὶ
 5 Τηλεμάχου, (ὦ γέρον, οὐχ ἑκάς οὗτος ἀνὴρ', (δς λαὸν ἤγειρα' (β 40. 41)· πάλιν γὰρ πρώτου διὰ τὸ ἤγειρα'. οὐκ ἄλογον δὲ τὸ τὴν τῶν ὀνομάτων ἐκφορὰν ἐν τρίτοις νοεῖσθαι, ἐπεὶ αἱ διαθέσεις τῶν ὀνομάτων οὐ τὸν πρὸς τινα λόγον ἔχουσιν ἀλλὰ τὸν περὶ τινος.

Αἱ ἀντωνυμῖαι οὔτε ἀντὶ τῶν προσηγορικῶν ὀνομάτων,
 10 οὔτε ἀντὶ ἐπιθετικῶν, εἴγε αἱ μὲν ὀρίζουσιν ἓν τι, τὸ δὲ προσηγορικὸν διήκει κατὰ πλείονων, ἄνθρωπος, ἵππος. τὸ δὲ ἐγὼ εἰμι ὁ ταῦτα δρῶν ἀντὶ ὀνόματος κυρίου τοῦ Τρύφων' ἢ Δίων'. ἀλλὰ μὴν τὰ ἐπιθετικὰ ἢ πηλικότητα ἢ ποσότητα ἢ διάθεσιν ψυχῆς δηλοῖ ἢ τι τοιοῦτον· αἱ δὲ ἀντωνυμῖαι οὐδενὸς
 15 τούτων παραστατικαί, μόνον δὲ οὐσίας. ἀμέλει τὸ λευκός ἐστίν ἢ μέλας ἢ ἀγαθός εἰς ἀντωνυμίαν οὐ μεταλαμβάνεται, τοῖς δὲ κυρίοις τὰ ἐπιθετικὰ συναρτᾶται, μακρός ἐστι Τρύφων', λευκός ἐστι Δίων'. φάμεν δὲ ἐγὼ λευκός εἰμι', ἀγαθός εἰ σύ· καὶ κατὰ τοῦτο οὖν ἀντὶ κυρίων δεικνυνται παραλαμβανόμεναι.
 20 ἔτι καὶ τὸ ἵππος με ἐλάκτισε', μεταλαμβάνονμενον εἰς τὸ εὐτός

25 27 ἐρύσαιτ'] μερυσσετ' A

26 5 λαὸν ἤγειρα A | 10 τὸ δέ] αὐτο δε A | 16 μεταλαμβάνονται A

με ἐλάκτισεν, οὐκέτι κοινότητά τοῦ ἵππου ἐπαγγέλλεται, τὸν δὲ ἰδίως νοούμενον.

Ἐπεὶ δὲ καὶ τινες τῶν λέξεων ἀμφιβάλλονται, πότερον ἀντωνυμίας ἢ ὀνόματα, διὰ τινὰς ὁμοιότητας ἢ κοινὰς παρακολουθήσεις, καὶ περὶ τούτου λεκτέον, ἵνα τὰκριβὲς τοῦ λόγου ²⁵ προσγινόμενον τὸ δισταζόμενον κατὰ τάσδε τὰς λέξεις ἀποτρίψηται.

Τὰ γοῦν ἐγκλιτικὰ τῶν πτωτικῶν ἀντωνυμίας φασὶν εἶναι, τίμησόν με, κόψε γὰρ αὐτόν (M 204), οὐδέ τί μοι περικεῖται (I 321)· «διὰ τοῦτο τὸ τίς, ἐγκλιτικὸν ὄν, ἀντωνυμία, **27** ἤλθέ τις ἄνθρωπος». — τὰ τε εἰς ᾧ λήγοντα ὀνόματα, μονοσύλλαβα ὄντα, ἐκτείνεται, Κρῆς, θῆς, παῖς, θίς, εἶς, τὰ δὲ τῶν ἀντωνυμιῶν συστέλλεται, σός, ὅς, σφός. — αἱ εἰς νᾶ λήγουσαι αἰτιατικαὶ εἰς ν̄ λήγουσι κατὰ τὸν τοῦ οὐδετέρου ⁵ παρασχηματισμόν, μέλανα μέλαν, τάλανα τάλαν, τέρενα τέρεν, ἕνα ἕν. πῶς οὖν ἀπὸ τοῦ τινά οὐχὶ τίν, ἀλλὰ τί; τὸ δ' ἀνακόλουθον ἐν ἀντωνυμίαις· τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ προκείμενον. — καὶ ἐκ τοῦ [μὴ] παρὰ Δωριεῦσι μὴ περισπᾶσθαι, καθὼ παιδῶν, παντῶν, Τρωῶν. — οὐσίαν σημαίνουσιν αἱ ἀντωνυμίας, τὰ δὲ ὀνόματα οὐσίαν μετὰ ποιότητος· τὸ οὖν τίς, ¹⁰ οὐσίας ὄν μόνον παραστατικόν, ἀντωνυμία. — ἔτι ἀνταποδίδοται τῷ ποῦ τὸ ἐκεῖ, καὶ γίνεται ἐν μέρος λόγου [τῷ πότε τὸ ὅτε]· καὶ τῷ τίς οὖν τὸ ἐγώ· ταῦτόν ἄρα.»

Ἐγὼ δ' οἶμαι πᾶσαν λέξιν μᾶλλον ἀντωνυμίαν παραδεχθῆναι ἢ περὶ τὸ τίς καὶ τὰ τῆς τοιαύτης σημασίας ὀνόματα, λέγω δὲ τὸ ποῖος, πόσος. τὸ γὰρ ἐναντιώτατον τῆς ἀντω- ¹⁵ νυμίας, ἄοριστά ἐστιν, αὐτῆς ὀρίζουσας πρόσωπα. εἴτε γὰρ πυσματικῶς εἴτε ἀποφατικῶς λαμβάνοιτο, σαφὲς ὅτι ἄοριστα. ὁ γὰρ πυνθανόμενος, ἐν ᾧ πυνθάνεται, ἀγνοεῖ, τὸ δ' ἀγνοούμενον οὐχ ὀριστόν· ὁ δὲ λέγων ἀποφατικῶς ἤλθέ τις οὐκ ἐπὶ τινὰ γνωριζόμενον ἀπερείδεται. πῶς οὖν οὐ παρέλκουσα ἢ ζήτησις;

- «Ἀλλὰ τὸ τίς, ἀποφατικὸν ὄν, ἐγκλίνεται.» ἀλλ' οὐδεμία ἀντωνυμία, εὐθείας οὔσα, ἐγκλίνεται, τὸ δὲ τίς εὐθείας· πῶς οὖν ἀντωνυμία; ἄλλως τε οὐκ ἴδιον ἀντωνυμίας ἐγκλισις, ἀλλὰ καὶ ῥημάτων, ὡς τὸ ἐστίν, εἰσίν, καὶ συνδέσμων, ὁ πέρ', ὁ τέ', καὶ ἐπιρρημάτων, ὡς τὸ ποτέ', πῶς'. οὐκ ἔπει
 25 οὖν ἐγκλίνεται τὸ τίς, ἀντωνυμία. — «πῶς οὖν οὐ τείνεται μονοσυλλαβοῦν ὡς τὰ ὀνόματα;» τοῦτο φωνῆς κατηγόρημα, οὐ τοῦ νοουμένου ἀπὸ τῆς φωνῆς. ἡ αὐχένος' παράλογός ἐστιν, ἀλλ' ὄνομα· τὸ πέποσχα' ἡμάρτηται, ἀλλὰ ῥῆμα. ἴσως δὲ καὶ ἡ σύντομος τῆς πεύσεως ἀνάκρισις τὸ μακρὸν ἰ παρητήσατο. — εἰς ἰ δὲ λήγει τὸ οὐδέτερον, καθότι τὰ συστελλόμενα τῶν
 30 διχρόνων ἀποβολῇ τοῦ ξ τὸ οὐδέτερον ποιοῦσι, ταχύς ταχύ',
 28 ἡμισυς ἡμισυ', μέγας μέγα', εὐχαρις εὐχαρι'· τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ τρ'. — αἱ ἀντωνυμίαι ὀρθοτονοῦμεναι [καὶ ἐγκλινόμεναι] αὐτὸ μόνον διαστελλοῦσι τὰ πρόσωπα [καὶ ὀρθοτονοῦμεναι ἀντανακλῶνται]. τῷ δὲ τίς' οὐ ταῦτὸν παρηκολούθει. οὐ γὰρ
 5 ἔνεκα διαστολῆς τὸ τίς' ὀξύνεται, ἀλλ' ἔνεκα πεύσεως. — τῷ τίς' τὸ ἐγὼ ἀνθυπάγεται, ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀρίσταρχος', ἄλλα μυρία προσώπων δεικτικά. — τά τε πύσματα κατὰ ποσότητος, ὡς τὸ πρόσοξ', καὶ ποιότητος, ὡς τὸ ποῖος', καὶ πηλικότητος, ὡς τὸ πηλίκος', καὶ κατ' οὐσίας, ὡς τὸ τίς'. καὶ οὐ διὰ τοῦτο ἀντωνυμία.
 10 Οὐκ ἔστιν εὐλογον κατατρέχοντας τῆς φωνῆς φάναι ὡς οὐδεμία ἀντωνυμία εἰς ις ἢ εἰς νος ἢ εἰς νᾱ λήγει, ἢ περισσοσυλλαβεῖ κατὰ γενικὴν, ἔπει ἔνεκά γε τούτου οὐδεμία ἀντωνυμία εἰς γω ἢ εἰς συ. καὶ σχεδὸν ἐπὶ πασῶν τὸ αὐτὸ ἦν, καὶ οὐ πάντως οὐκ ἀντωνυμία<ι>. — εἰ δὲ χρή, ἐκεῖνο λε-
 15 κτέον, ὡς αἱ γένους παραστατικαὶ ἀκοινωνῆται ὡς πρὸς τὰ θηλυκὰ, ἐκεῖνος ἐκεῖνη', αὐτός αὐτή'. πῶς οὖν ὁ τίς' καὶ ἡ τίς'; — τὸ οὐδεῖς' συντάσσεται γενικῇ ἀντωνυμία<ς>, οὐδεῖς αὐτῶν', οὐδεῖς ἡμῶν'. οὐκέτι τῷ τινῶν'. — πρὸς τὴν πεῦσιν βαρύνεται τὸ τινῶν', ἔπει τὰ πύσματα πρὸς πάντων Ἑλλήνων

βαρύνεται, ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὄντα, ὑπεξαίρουμένου τοῦ πο-
 δαπρός διὰ τὸν τύπον. οὐ πάντως οὖν οὐχὶ ὄνομα, ὅτι παρὰ 29
 Δωριεῦσιν <οὐ> περισπᾶται [καὶ ἐπεὶ τινά' ὀξυτόνως φαμέν ἐπὶ
 τῆς ἀποφάσεως, καίτοι μηδεμιᾶς αἰτιατικῆς εἰς ᾧ ληγούσης
 καὶ ὀξυτονουμένης]. — πῶς δὲ οὐχὶ κακεῖνο γέλοιον; «ἡ γὰρ
 ἰ' ἀντωνυμία προσέλαβέ» φασὶ «τὸ τ, καὶ ἐγένετο τί, τὰ δὲ 5
 τοιαῦτα τοῦ αὐτοῦ μέρους λόγου, ὅσος τοῖος, ὥς τῶς.» πρῶ-
 τον μὲν οὐ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· εἴτα ἔδει τὸ τι τῶν τριῶν
 γενῶν εἶναι παραστατικόν, ὥσπερ καὶ τὸ ἰ'. ἡ εἶπερ τὸ τι
 οὐδέτερον μόνως, πῶς οὐχὶ καὶ τῷ τίς τὸ δίχα τοῦ τ παρά-
 κειται ἰς; τί δὲ τὰ μὲν ἀπὸ τοῦ τ κλίσιν καὶ ἀριθμὸν ἀνε-
 δέξατο, τινός, τινῶν, τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ ἰ οὐκέτι, τῶν τοιούτων 10
 κλινομένων; οἷου' γὰρ καὶ τοίου'.

Τὸ τηλικούτος' καὶ τοιούτος' τά τε τούτοις ὅμοια σύν-
 θετα, ὥς τινες ὑπέλαβον. σκεπτέον οὖν καὶ τίνα ἂν μέρη
 λόγου εἴη, εἶπερ ἔγκειται τὸ οὗτος'. καὶ ὑπὲρ μὲν τῆς συν-
 θέσεως τάδε τὰ κεφάλαια· «ὁ τύπος τῆς φωνῆς, ἐν ᾧ τὰ ἐν
 διαλύσει φαμέν τηλίκος οὗτος'. — ἡ διὰ τοῦ ἰ ἐπέκτασις,
 τηλικουτοςί, τοιουτοςί, ὅπερ ἐπ' ὀνομάτων οὐ συμβαίνει. — 15
 τὸ δεῖξιν ἀναδέχεσθαι· ἀφορῶντες γὰρ φαμεν τηλικούτος' καὶ
 'τοιούτος', τούτου μὴ παρακολουθοῦντος ὀνόμασι. — τῶν τε
 οὐδετέρων <ή> εἰς ὁ κατάληξις, τηλικούτο'· ὁμοίως γὰρ τῷ
 αὐτό' [καὶ τοιούτο'] καὶ ἐκεῖνο'»

Ὑπὲρ δὲ τοῦ μὴ οὕτως ἔχειν τὰ τῆς συνθέσεως ῥητέον·
 πῶς τὸ τηλίκος' καὶ ἔτι τὸ τηλικόσδε', ἀσύνθετα ὄντα, τὸ 20
 αὐτὸ σημαίνει τῷ τηλικούτος'; πότε ἀπλοῦν συνθέτω ταυτόν
 ἐστι; — δεύτερον, οὐχ ὑγιὲς τὸ λέγειν, ὅτι καὶ τὸ οὗτος'
 ἔγκειται. τί γὰρ μᾶλλον ὄνομα ἐκ τοῦ κατ' ἀρχὴν μέρους ἢ
 ἀντωνυμία ἐκ τοῦ κατὰ τὸ τέλος; ἐὰν γὰρ ἅπαξ δοθῇ ἐγκεί- 30
 σθαι τὸ οὗτος', δέδοται καὶ ἀντωνυμίαν εἶναι τὸ τηλικούτος'.
 τὰ γὰρ τέλη τῶν λέξεων ἐπικρατεῖ κατὰ τὰς συνθέσεις. ῥῆμα
 γοῦν τὸ δημαγωγῶ καὶ παιδαγωγῶ, καὶ ὄνομα τὸ εὐγενής',

καὶ εἰ ἐξ ἐπιρρήματος σύγκειται· καὶ ἐπ' ἄλλων μυρίων τὸ
 5 αὐτό. — ἄλλως τε καὶ ποίαν ἔτι ἔμφασιν ἔχει τὸ τημοῦτος·
 τῆς ρούτος· ἀντωνυμίας, ἢ τὸ τηνικαῦτα· τοῦ αὐτά, ὅτε οὐδὲν
 πλέον τοῦ τηνικά· καὶ τηῆμος· σημαίνει; — πῶς δ' οὐχὶ καὶ
 κοινά ἐστὶ κατὰ γένος καὶ προπαροξύνεται; τὰ γὰρ σύνθετα
 τοιαῦτα κατὰ γένος καὶ κατὰ τόνον, ὑποστελλομένων τῶν
 παραλόγων. ἀπὸ γοῦν τοῦ δοῦλος· προπερισπωμένου τὸ σύνδου-
 10 λος· καὶ κοινὸν καὶ προπαροξυνόμενον· ἐχρῆν ἄρα καὶ παρὰ τὴν
 ρούτος· τὸ τηλικούτος· προπαροξύνεσθαι. — «ἀλλὰ δύο πρό-
 σωπα δηλοῖ, τό τε δεικνύμενον καὶ ἐφ' ὃ ἀναφέρεται ἡ δεῖξις,
 ὅπερ οὐκ ἂν ἦν, εἰ μὴ σύνθετον καθιεστήκει.» καὶ τοῦτο
 εὐαπόλυτον. ἰδοὺ γὰρ σύνθετοι λέξεις ἐν ἀπλοῦν δηλοῦσιν,
 15 ὡς ἡ Θεόφραστος, καὶ ἀπλᾷ λέξεις πλείονα πρόσωπα· Ἐκτό-
 ρεις· γὰρ ὁ τοῦ Ἐκτορος ἵππος· καὶ ἔτι τὸ ἱππεύς· μετὰ τοῦ
 ἵππου καὶ ἀνδρὸς καὶ τέχνην ἐπαγγέλλεται. καὶ ἄλλα πλείονα
 παραχθέντα ὑπόφασιν παρέχει συνθέσεως· τὸ μελιτηρόν· τοῦ
 τηρεῖν, ὅπερ ὁμοίως παρῆκται τῷ χαματηρόν· καὶ αἵματηρόν·
 τὸ φαιδιμόντες, ὅτι φαιδιμα ἔντη, ὅπερ ἦν κλίσις ἀπλοῦ τοῦ
 20 φαιδιμῶεις. — πῶς δ' οὐχὶ καὶ ἡ δασεῖα τοῦ ρούτος· ἐφυλάσ-
 σετο; — τί δὲ οὐχὶ καὶ πρώτου καὶ δευτέρου ἀναλογούσας
 ἔχει, ὅπερ καὶ σύγκειται; καὶ γὰρ ἡ ἐμαυτοῦ καὶ σαυτοῦ. —
 οὐσίαν μόνον σημαίνουσιν αἱ ἀντωνυμιαί, ταῦτα δὲ καὶ ποιό-
 τητα καὶ τηλικότητα, τηλικούτος· καὶ τοιούτος. — «ἄλλως
 τε ὁμοιώσεως ὄντα [τὰ] ὀνόματα τῶν ὑποκειμένων ἐδόκει δεῖξιν
 31 παριστάνειν.» ὅπερ ἄγαν ἐστὶ ληρώδες. τὸ γὰρ δεικνύμενον
 δι' ἀντωνυμίας οὐκ ἐπ' ἄλλου συντείνει, αὐτὸ δὲ τὸ ὑποκει-
 μένον καὶ κατὰ γένος καὶ κατὰ ἀριθμόν. ἀφορῶν γὰρ τις εἰς
 λίμνην φήσει τηλικούτον εἶναι τὸν Νεῖλον· ἢ ἐπὶ πλήθους,
 5 τηλικούτοί μοί εἰσιν οἱ παῖδες, ἀποβλέπων εἰς ἓν τι μέγεθος
 τῶν ὑποκειμένων, ὅπερ ἐπὶ παντὸς γένους δύναται παραλαμ-
 βάνεσθαι. — «ἀλλ' εἰς ὃ λήγει τὸ οὐδέτερον.» τοῦτο ἴδιον
 τῆς παραγωγῆς. ἴσως δὲ καὶ εἰς ὃν λήγουσιν αἱ οὐδέτεραι
 ἐκφοραί. — αἶ τε διὰ τοῦ ἱ ἐπεκτάσεις κατὰ τινος ὑποκει-

μένου καὶ ἀναφερομένου θέλουσι παραλαμβάνεσθαι· ἐκεινοσί γὰρ καὶ τοῦτοί. ὑπέκειτο δὲ ταῖς τοιαύταις φωναῖς τὸ ὁμοιω-
ματικόν, ἐφ' ὃ ἀναφέρεται τὸ τηλικούτος. — ἀμέλει τὸ ἴσος
μεταλαμβάνεται εἰς τὸ τηλικούτος, ὅπερ ὄνομα· ὀνόματα ἄρα
καὶ τὰ προκείμενα.

Τῆς αὐτῆς ζητήσεως τυγχάνει τὸ ἡμεδαπός καὶ ὑμεδα-
πός, τοῦ <δα>πέδου ἢ ἐδάφους κατὰ τινὰς ἐγκειμένον. —
ἀλλ' ἐβαρύνετο ἂν ὁμοίως τοῖς τὸ ὁ φυλάξασιν οὐδετέροις, 15
ἄστεφος, εὐτειχος, δούριγος, εἰ παρὰ τὸ ἐδάφος· εἰ δὲ παρὰ
τὸ <δᾶ>πεδον, ὁμοίως τῷ εὐτεκνος, εὐμετρος, εὐπρόσωπος. —
ἀλλ' εἰ καὶ τὰ τοῦ τόνου παραπεμπτέα, εἶγε καὶ τὰ παρὰ τὸ
ἔργον συντιθέμενα ὀξύνεται, μουσουργός, ἐλεφαντουργός,
ὑπουργός, τὰ τοῦ γένους ἀντέκειτο· κοινὰ γὰρ ἔδει εἶναι 20
ὁμοίως τοῖς συνθέτοις. — πρὸς οἷς καὶ τὰ τῆς γραφῆς ἀντέ- 32
κειτο· ἐχρῆν γὰρ ἢ ἡμεδαπ<εδ>ός διὰ τοῦ <πε>δ ἢ ἡμεδαφός
διὰ τοῦ φ. — πρὸς τούτοις εἰς ἄπορον περιίσταται τὸ σχῆμα
τῆς λέξεως· οὔτε γὰρ ὄνομα, ἐπεὶ πῶς πρώτου προσώπου καὶ
δευτέρου δεικτικόν, ὅπερ ἐν ὀνόματι οὐ παρακολουθεῖ· οὔτε
ἀντωνυμία, ἐπεὶ τὰ τέλη τῶν σχημάτων ἐπικρατεῖ, ὄνομα δὲ 5
τὸ τέλος, ὄνομα ἄρα τὸ ἡμεδαπός. ἔτι οὐδεμία ἀντωνυμία
μετ' ἄλλου μέρους λόγου συντίθεται ἢ μόνη ἢ αὐτός, πληθυν-
τική δὲ οὐδεμία καθόλου· πῶς οὖν σύνθετον τὸ ἡμεδαπός;

Εἰρήσεται μὲν οὖν ἐντελῶς ἐν τῷ περὶ συνθέτων ἢ αἰτία
τῆς ἀσυνθεσίας, καὶ νῦν <δὲ> διὰ βραχέος ῥηθήσεται. τὰ ὀνό- 10
ματα δεῖξέως ἐστὶν ἀπαρέμφата, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι δεῖξέως εἰσι
παραστατικάι, ἀλλὰ μὴ καὶ προσώπων [τε] ὠρισμένων, ἀπο-
λύτων τε καὶ διασταλτικῶν. τὰ τε συντιθέμενα τῶν λέξεων
τὸ ἴδιον σημαινόμενον φυλάσσει, ἐάνπερ μὴ συμβολικῶς
λαμβάνηται, καθάπερ τὰ κύρια. ὁρθῶς ἄρα τὴν σύνθεσιν

31 13 καὶ ὑμεδ.] Bekker: η ὑμεδ. A | 14 <δα>πέδου Bekker | ἄστε-
φος] ἄξιφος Skrzeczka (cl. synt. 187, 10) | 16 <δᾶ>πεδον Bekker | 20 ἔδει] Skrzeczka (cl. synt. 187, 20): θέλει A

32 1 ἡμεδαπ<εδ>ός Bekker | <πε>δ Wachsmuth | 4 ἀντωνυμίαι A |
13 σημαινόμενον Bekker: συντιθέμενον A

15 τῶν ἀντωνυμιῶν τὰ ὀνόματα παρητήσατο. — ἐπεὶ καὶ τῶν προκειμένων τὰ ὀνόματα μετελαμβάνετο (τὸ παντοδαπὸς ἴσον τῷ παντοῖος, καὶ οὐδαμοῦ τὸ ἔδαφος), δῆλον ὡς καὶ τὰ προκείμενα ἀσύνθετα. — ἐλλειπῇ ὄντα τὰ πύσματα τοῦ ἐφ' ᾧ ποθεῖ, ἀσύνθετα καθέστηκεν· αἱ δὲ συνθέσεις αὐτοτελεῖς θέ-
 20 λουσιν εἶναι. πῶς οὖν τὸ ποδαπὸς σύνθετον; — παράγονται αἱ ἀντωνυμίαι. ἰδοὺ γὰρ ἐνωίτερος καὶ ἡμέτερος. ἀκωλύτως ἄρα καὶ ταῦτα παρήχθη, ὁμοίως τῷ τηλεδαπὸς καὶ παντοδαπὸς.

«Ἀλλά», φασίν, «εἰ δοθείη τὸ ἡμεδαπὸς παρήχθαι, δοθήσεται καὶ τὸ ἄλλος ἀντωνυμία, ἐπεὶ τὸ ἄλλοδαπὸς τῷ
 33 ἡμεδαπὸς καὶ ἡμεδαπὸς, ἀντωνυμικοῖς οὖσι, τρίτον καθεστὼς συμπαρήχθη· χρῆν γὰρ σφεδαπὸς.» — καὶ τοῦτο εὐαπόλυτον. πρῶτον [ὥς] οὐκ εἴ τι κατὰ τὸ τρίτον ἐπάγεται ταῖς ἀντωνυμίαις, τοῦτο ἀντωνυμία· ἰδοὺ γὰρ καὶ τὰ ὀνόματα. — ἔπειτα ἐξ ἀνάγκης τὸ ἄλλοδαπὸς ἐπιφέρεται, οὐ καθὼ ἀντωνυμία,
 5 καθὼ δὲ τῶν ὑποκειμένων προσώπων ἀναιρετικὸν ὑπάρχον εἰς ἄοριστον πρόσωπων μεθίστησιν· ἄλλος γάρ, οὐκ ἐγώ· ἄλλος, οὐ σύ· ἄλλος, οὐκ Ἀρίσταρχος. ἀναγκαίως οὖν τὸ ἡμεδαπὸς καὶ ἡμεδαπὸς, τοῦ ὀρισμοῦ στερούμενα, εἰς τὸ ἄλλοδαπὸς περιίστατο ἄοριστον, τοῦ σφεδαπὸς μὴ δυναμένου κατὰ
 10 τὸ τρίτον παραλαμβάνεσθαι, ἐπεὶ δυσέφικτον τὸ ὀρίσαι παντὸς ἀνθρώπου πόλιν· ἄπειρα δὲ τὰ τρίτα. στέρησις ἄρα ἦν πρώτου καὶ δευτέρου τὸ ἄλλοδαπὸς, ὥσπερ ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ τὸ οὐδέτερον.

Ἄλλ' οὐδὲ κλητικὴν φασίν ἔχειν τὸ ἄλλος, καθότι αἱ ἀντωνυμίαι, ἐκεῖνος καὶ αὐτός. — καὶ τοῦτο ληρῶδες. εἰ
 15 γὰρ ἡ κλητικὴ κλησὶς τοῦ πέλας, ὅπερ ἐστὶ δεύτερον πρόσωπον, πῶς οὐχὶ βίαιον τὸ ἀφανιστικὸν τῶν προσώπων εἰς δευτέρου προσώπου γένεσιν μεθίστασθαι; «ἀλλὰ καὶ τὸ οὐδέτερον εἰς ὃ ἔληξε, καθότι τὸ αὐτό καὶ τὸ ἐκεῖνο ἀντωνυμία<ι> ὄντα.» τοῦτο ἀμάρτημα φωνῆς, ὅπερ κατωρθοῦτο ἐν τῷ συνθέτῳ, τὸ ὀφειλόμενον ἢ προσλαμβάνον· ἔξαλλον γὰρ καὶ περιᾶλλον.

— «τὴν γενικὴν πληθυντικὴν περισπῶσι Δωριεῖς, ἐπεὶ καὶ τὰς 20
τοιαύτας τῶν ἀντωνυμιῶν· τουτῶν' γὰρ καὶ τῆνῶν, οἷς ὅμοιον
καὶ τὸ ἄλλῶν.» ἀλλ' οὐκ εἴ τι ἐν διαλέκτοις παρὰ τὰσιν
ὠλιγώρηται, τοῦτο καὶ τῆς ποιότητος τῆς λέξεως ἐστέρηται·
ἴσως δὲ καὶ τὸ ἐλλειπὲς τῆς εὐθείας ἀνεπλήρωσαν Δωριεῖς, ὡς
ἀπὸ ὀξύτονου εὐθείας ἐνικῆς περισπῶντες.

Ἡ ἀντωνυμία ὀρίζεται πρόσωπα, τὸ δὲ καὶ τὰ ὀριζόμενα 25
ἀόριστα καθίστησιν, ἄλλος, οὐκ ἐγώ. — αἱ ἀντωνυμίαι ἀντ' 34
ὀνομάτων· Ἀρίσταρχος ἐξηγήσατο, καὶ αὐτὸς ἐθαυμάσθη' ἐν
καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ἀλλ' οὐκέτι ἐν τῷ Ἀρίσταρχος ἐξη-
γήσατο, καὶ ἄλλος ἐθαυμάσθη. — αἱ εἰς ὅς λήγουσαι ἀντω-
νυμίαι μονοπρόσωποι, ὀρθοτονούμεναι μόνως καὶ δεικτικαὶ οὔσαι, 5
διὰ τοῦ ἰ ἐπεκτείνονται, χωρὶς τῆς αὐτοῦς· αὕτη γὰρ ἀναφο-
ρικὴ οὔσα οὔτε ἐπεκτείνεται οὔτε μόνως ὀρθοτονεῖται· ἐκείνοσ' ⁵
γὰρ καὶ οὔτοσ' δεικτικῶς, ἀναφορικῶς δὲ κατ' ἐγκλισιν κῶψε
γάρ αὐτον ἔχοντα' (M 204). τὸ δ' ἄλλος' οὐδενὶ τῶν λόγων 10
ὑποπίπτει. — ἡ αὐτός' πάσῃ ἀντωνυμίᾳ ὑποτάσσεται, ἐγὼ
αὐτός', ἐκεῖνος αὐτός' οὐκέτι δὲ ἄλλος αὐτός'. — αἱ σύν-
θετοι τῶν ἀντωνυμιῶν οὐ μεταβατικάί, ἐμαυτόν' καὶ ἐμαυτῶν·
τὸ δ' ἐπ' ἀλλήλους' ἐν μεταβάσει προσώπων. — μετὰ προ-
θέσεως οὐ συντίθενται ἀντωνυμίαι, δι' ἀλλήλους' δέ φαμεν. — αἱ
γενικαὶ πληθυντικαὶ τῶν ἀντωνυμιῶν συντάσσονται μετὰ τοῦ 15
οὔδεις' χωρὶς ἄρθρου, τὰ δὲ ὀνόματα μετὰ ἄρθρου· οὔδεις
τῶν ἄλλων παρεγένετο'. — παραιτητέον τὴν λοιπὴν ἐπιχεί-
ρησιν ὑπὲρ τοῦ τὸν <λόγον> μὴ ἐπὶ πλεον προάγειν, τῶν συνε-
κτικωτάτων κατεληγμένων.

«Εἰ τὰ ἐν πρώτῳ προσώπῳ νοούμενα ἢ ἀντωνυμίαι εἰσὶν
ἢ ῥήματα, σαφὲς ὅτι τὸ ὥμοι', πρώτου ὑπάρχον προσώπου, 20
ἀντωνυμία ἀν γένοιτο καὶ οὐ ῥῆμα. καὶ ἐκ τῆς λέξεως δὲ
προφανὲς ὡς ἔστι δοτικῆς.» — ἀλλ' αἱ τοῦ πρώτου προσώπου
καὶ δεύτερον καὶ τρίτον ἔχουσι, τὸ δὲ ὥμοι' οὐκέτι. — αἱ

34 17 et 26 suppl. Bekker | 20 et 23 ὡμοι A | 21 καὶ οὐ ῥῆμα] vel
καὶ οὐκ ἐπίρρημα (quod coniecit Egenolff) vel εἶγε οὐ ῥῆμα vel simile
aliquid debuit dicere (cf. adv. 126, 27 sqq.)

ἀντωνυμῖαι τὴν περισπωμένην ὑπερκειμένην φυλάσσουσι, πῶς
 25 μοί, καλῶς μοί· τὸ δὲ ὥμοι' οὐκέτι τοῦ ὥ' τὸν περισπασμὸν
 ἐφύλαξεν. — ἀπ' ἀντωνυμιῶν ῥήματα οὐ παράγεται· πῶς οὖν
 τὸ οἰμῶζει<ν>; δῆλον οὖν ὡς ἐπίρρημα· καὶ γὰρ παρὰ τὸ
 αἰαί' αἰάζειν, λῖαν' λιάζειν. — ἴσως δόξει μάχεσθαι τὸ μὴ
 ἐπὶ πᾶν πρόσωπον συντείνειν, καθάπερ τὰ ἄλλα ἐπιρρήματα,
 30 καλῶς γράφεις' καὶ γράφει', Ἑλληνιστὶ λέγεις' καὶ λέγει'.
 35 ἀλλὰ τὰ σχετλιαστικὰ τῶν ἐπιρρημάτων, ἐξ αὐτοπαθείας
 ἐκπεμπόμενα, αὐτὸ μόνον τοῦ ἀποκρινομένου προσώπου τὸ λυ-
 πηρὸν παρίστησι, τὴν δ' ἐπὶ τὰ ἄλλα πρόσωπα μετάβασιν
 ἀπῆρνηται. τοῦτο γὰρ ἦν καὶ τὸ δόξαν πρῶτου προσώπου
 ἔμφασιν δηλοῦν. εὐήθεις οὖν οἱ σολοικισμὸν φάσκοντες ἐν τῷ
 5 ὥμοι ἐγὼ δειλός' (ε 299).

Συμβέβηκε τῶν ἀντωνυμιῶν ἅς μὲν ὀρθοτονεῖσθαι, του-
 τέστι τὸν κατὰ φύσιν τόνον ἔχειν, ἅς δὲ ἐγκλίνεσθαι, ὧν τὸ
 τέλος, λέγω δὴ τῶν ἐγκλινομένων, ἣ φύσει ὀξύνεται ἢ δυνάμει,
 10 ὡς τὰ περισπώμενα. ἐν αὐτοῖς γὰρ ἔχει ὀξεῖαν. ἥτις μεθί-
 σταται κατὰ τὴν ἄρχουσαν συλλαβήν, ὡς ἐπὶ τῶν τετραχρό-
 νων, ἥρπασέ τις ἡμῶν' [ὡς ἐπὶ τῶν], ἣ κατὰ τὸ τέλος τῆς
 ὑπερκειμένης λέξεως, ὡς ἐπὶ τῶν ἐλάττονας χρόνους ἀναδεξα-
 μένων, τοῦ τονικοῦ οὐκ ἐμποδίζοντος, ἀνθρώποις μοί, τίς τάρ
 σφωε' (A 8).

15 Πρὸ τῆς οὖν κατὰ μέρος αὐτῶν ἐξετάσεως διαληπτέον
 καθολικώτερον περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν ὀρθοτονουμένων πρὸς
 τὰς ἐγκλιτικὰς, περὶ τε τῶν μόνως ὀρθοτονουμένων, καὶ διὰ
 τί, καὶ [διὰ] τῶν μόνως ἐγκλινομένων, τῶν τε εἰς ἄμφω τοὺς
 τόνους παραλαμβανομένων, καθ' οὓς τρόπους ὀρθοτονηθήσονται.
 20 Αἱ μὲν οὖν ὀρθοτονούμεναι καὶ προτάσσονται καὶ ὑπο-
 τάσσονται, ἔμοι' ἔδωκεν', ἔδωκεν ἔμοι'· αἱ δὲ ἐγκλινόμεναι
 μόνως εἰσὶν ὑποτακτικαί. [διαφέρει δὲ ὑποκτακτικὸν ὑποτασ-
 σομένου, ἧ τὸ μὲν πάντοτε ἐν ὑποταγῇ, τὸν τε ἴδιον τόνον

35 1 ἀποκρινομένου] ἀποφαινομένου scr. | 11 et 17 purgavit Bekker |
 13 ἀνδρωπός μοι scr.

οὐκ ἔχει, τὸ δὲ ὑποτασσόμενον καὶ προτάσσεται, καὶ τὸν τόνον
τὸν ἑαυτοῦ ἔχει (ἐμοὶ γὰρ ἔδωκας, ἔδωκας ἐμοί, λέγω δὲ 25
δισυλλάβως· τὸ δ' ἔδωκέ μοι καὶ βαρύτονον καὶ μονοσύλλα-
βον καὶ οὐδέποτε πάντως προτακτικόν)· ὃν τρόπον καὶ ἐγκλι-
νόμενον ἐγκλιτικοῦ. τὸ μὲν γὰρ ἐγκλινόμενον αὐτὸ μόνον 36
κοιμίζει τὴν ὀξεῖαν, αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδεΐδης (δ 280)· τὸ δ'
ἐγκλιτικὸν μετὰ τοῦ τὸν τόνον ἀποσβεννύειν καὶ τὴν <πρὸ>
ἑαυτοῦ βαρεῖαν ὀξύνει, [Ἀπολλωνίός μοι, ἐτίμησάς με.] — 5
ἀπόλυτοι αἱ ἐγκλινόμεναι, αἱ δὲ πρὸς τι ἐν ὀρθοτονήσει λέ-
γονται, ἴδὲ ἐμοί, οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ λόγου· οὐ γὰρ εἴ
τι ὀρθοτονεῖται, τοῦτο καὶ πρὸς τι. τὸ δὲ σφῶι προίει' (Α 336)
κατ' ὀρθὸν τόνον, καὶ τὸ νοούμενον ἀπύλτον· ἴσον γὰρ ἐστι 10
τῷ δὲ ὕμας. — καὶ ἔτι αἱ μὲν ὀρθοτονούμεναι ἀντωνυμίαι
καὶ ἀντὶ συνθέτων· τὸ γὰρ ἐμὲ λύσομαι' (Κ 378) ἀντὶ τοῦ
ἐμαυτόν' καὶ <τὸ> ἤ ὀλίγον οἷ παῖδα' (Ε 800) ἀντὶ τοῦ 15
ἐαυτῶ· αἱ δὲ ἐγκλινόμεναι οὐδέποτε. — καὶ αἱ μὲν συντί-
θενταὶ ποτε, ἐμὲ αὐτόν — ἐμαυτόν', νόστον ἐταίροισι διζή-
μενος ἡδ' ἐμοὶ αὐτῶ' (ψ 253) ἀντὶ τοῦ ἐμαυτῶ'. μέγιστον
δὲ τεκμήριον τοῦ τὰς ὀρθοτονουμένας συντίθεσθαι ἢ διὰ τοῦ 20
ε γραφῆ· αἱ γὰρ ἐγκλινόμεναι κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον
ἐνικαὶ τὸ ε ἀποβάλλουσιν. ἄλλως τε ἀδύνατόν ἐστι μόριον
ἐγκλιτικὸν συντίθεσθαι. κατὰ τοῦτο οὖν ἐκωλύετο τὸ μου',
ἐγκλιτικὸν ὄν, συντίθεσθαι· πρόδηλόν τε ἐντεῦθεν, ὡς τὸ ἐαυτῶ'
οὐκ ἀπὸ τῆς ἐγκλιτικῆς τὴν σύνθεσιν ἔσχεν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς
ὀρθοτονουμένης. οὐκ ἐπεὶ δὲ παρὰ Ἀττικοῖς συνθέσεως ἔτυχε 25
τὸ πῶποτε, εὐθέως καὶ ὁ λόγος ψευδής· οὐ γὰρ τὸ ἐν παρα-
λόγῳ συνθέσει κανὼν τῶν πάντων γενήσεται. — ἀλλὰ μὴν
καὶ αἱ κτητικαὶ τὴν ἀπὸ τῶν ὀρθοτονουμένων παραγωγὴν εἰλή-
φασιν, καὶ πάλιν ἢ διὰ τοῦ ε γραφῆ πιστοῦται τὸν λόγον· ἀπὸ
γὰρ τῆς ἐμοῦ' τὸ ἐμός', οὐκέτι δὲ ἀπὸ τῆς μου'. ἄλλως
τε οὐ ρηταὶ κατ' ἰδίαν αἱ ἐγκλιτικαὶ· πῶς οὖν ἀπ' αὐτῶν 30
παραγωγαί;

35 26 ὄν] Bekker: ω Α

36 4 et 14 suppl. Bekker

37 Ὄρθοτονοῦνται μόνως αἱ τῆς εὐθείας. καὶ τούτου αἴτιον τὸ ἐν τοῖς ῥήμασιν ἀναπληροῦσθαι τὸ τῶν ἐγκλινομένων εὐχρηστον, ὃ ἐστὶν ἑνὸς μόνου προσώπου παραστατικόν, ὑπὲρ οὗ ἐντελέστερον εἴρηται (23, 21) ἐν τοῖς προδιειλεγμένοις. ἀλλὰ
 5 μὴν καὶ αἱ γένους παραστατικαὶ κατὰ πᾶσαν πτώσιν, ὑποστελλομένης τῆς αὐτός' κατ' αἰτιατικήν, ὑπὲρ ἧς εἰρήσεται (61, 13) κατὰ τὴν οἰκείαν τάξιν. αἱ μέντοι ὑπολειπόμεναι, καθὸ δεικτικαί, μόνως καὶ ὀρθοτονοῦνται, εἴγε καὶ ἡ [ἐν] δεΐξις ἐν διαστολῇ προσώπων γινομένη οὐποτε ἀνίησι τὸν τόνον, μᾶλλον δὲ ῥώννυσιν. αἱ γοῦν διὰ τοῦ ἰ ἐπεκτεινόμεναι καὶ
 10 ἔτι τὴν δεΐξιν ἐπιτείνουσαι καὶ τὸ τέλος ὀξύνουσιν, ἐκκεινοσί, ρούτοσί. καὶ δῆλόν ἐστιν, ὡς ἔνεκα τῆς δεικτικῆς ἐκφορᾶς ἡ τοιαύτη ἐπέκτασις, τῷ μὴ τὴν αὐτός' ἐκτείνεσθαι, καθὸ οὐδὲ ὅλως δεικτική.

Τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ αἱ μετὰ τῆς ἐπιταγματικῆς μόνως ὀρθοτονοῦνται· πάλιν γὰρ πλείων ἢ διαστολὴ τοῦ προ-
 15 σώπου· ἐμοῦ' γὰρ αὐτοῦ ὀρώντος, ἐμὲ αὐτὸν ἔτυψε'. παραπεμπτέον γὰρ τοὺς ὑπολαμβάνοντας ἔνεκα γένους παρειλήφθαι τὴν αὐτός', ἐπεὶ ἀδιάστολοι εἰσιν αἱ πρωτότυποι γένους. πρῶτον γὰρ οὐ προσδέονται γένους, τῆς ἐν αὐταῖς δεΐξεως συνεξηγουμένης τὸ γένος· ἔπειτα τί φήσουσιν ἐπὶ τοῦ ρούτος αὐτός' καὶ ἐκεῖνος αὐτός'; οὐ γὰρ καὶ ἐνταυθοῖ ἀδιάστολον τὸ γένος.
 20 — «ἀλλ' ἴσως ταῖς κατὰ τὸ τρίτον, ἀδιαστόλοις γένους οὖσαις, εὐλόγως συνταχθήσεται ἔνεκα γένους· οὐδὲ γὰρ ἔστι καὶ ἐπὶ τούτων <λέγειν>, ὡς ἡ δεΐξις τὸ γένος ἐξηγεῖται· ἄπεστι γάρ.» ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ τούτων ἔνεκα γένους ἢ παράθεσις. ἀναφερόμεναι γὰρ ἐπὶ τι πρόσωπον προεγνωσμένον αἱ κατὰ τὸ τρίτον
 25 παραλαμβάνονται· ἐν ᾧ δὲ ἔγνωσται, ἐν τούτῳ οὐκ ἄδηλον τὸ γένος. οὐκ ἄρα οὐδὲ ταῖς κατὰ τὸ τρίτον ἔνεκα γένους παρατίθεται. — οὐκ ἄγνωθον δὲ τὰς ἐγκλινομένας κατὰ τὸ τρίτον μετὰ τῆς αὐτός' ταῦτά φημι· ἐγκέκλιται γοῦν τὸ ἀλλὰ

37 3 παραστατικόν] Skrzeczka: παραγωγο (sic) A: παράστασις Bekker | 7 ἐν del. Bekker | 11 ἐπεκτείνεσθαι Bekker | 21 συνταχθήσονται A: corr. R. Schneider | 22 suppl. Bekker

οἱ αὐτῶ' (δ 667) καὶ Εὐρύαλος δέ ἐ αὐτόν' (θ 396). φήσει 30
 γάρ τις· «εἰ ταῖς ὀρθοτονουμέναις συντάσσεται ἕνεκα διαστολῆς, 38
 πῶς οὐκ ὀρθοτονουμέναις συντέτακται; λείπεται οὖν ὡς διὰ τὸ
 γένος.» ἀλλὰ δειχθήσεται (79, 27?), ὡς πολλάκις ὑπὸ ποιητικῆς
 ἀδείας παρέλκεται ἡ αὐτός', καὶ δέ μιν αὐτόν' (Φ 318), ἥ 5
 μιν αὐτόν' (δ 118), καθὼ καὶ ἐπ' ἄλλων λέξεων αἰ παρολκαί.
 ἔπειτα εἰρήσεται (42, 11), ὡς καὶ τὰ τῆς ἀναγνώσεως παρά-
 λογα, ὅταν ἐφιστάνωμεν ὑπὲρ τῶν κατὰ τὸ τρίτον, εἰ ὀρθο-
 τονηθεῖσαι πάντως <ἀντ>ανακλασθήσονται.

Αἱ δυῖκαὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου πάσης πτώσεως ὀρθο- 10
 τονοῦνται. ὑπὲρ μὲν οὖν τῆς εὐθείας οὐ χρὴ παλιλλογεῖν,
 ὑπὲρ δὲ τῶν λειπομένων ἐκεῖνο ἂν αἵτιον εἴη, τὸ πᾶν μόριον
 ἐγκλιτικὸν ἦτοι ἀπὸ περισπωμένου ἢ ἀπὸ ὀξύτονου ἐγκεκλίσθαι·
 ἀπὸ γὰρ βαρυτόνου ἀδύνατον· πῶς', ἤλθέ πως', Ἀρίσταρχός
 ποτε', ἄνθρωποι εἰσι· καὶ ἐπὶ τῶν ὑπολειπομένων τὸ αὐτό.
 εὐλόγως οὖν διὰ τὴν ἐπὶ τέλους βαρύτητα ἡ ἐγκλισις οὐκ ἦν. 15
 καὶ γὰρ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἡ ἐκεῖνος' καὶ οὗτος' πάλιν
 μόνως ὀρθοτονοῦνται, τῆς αὐτός' ἀκωλύτως καὶ εἰς ἐγκλιν
 ἐμπίπτουσης. — οὐ μάχονται αἱ Ἰακῶς διηρημένοι, λέγω δὲ
 τὴν ἐμέ<ο>' καὶ ἡμέων' καὶ τὰς συζύγους· οὐ γὰρ φύσει βαρυ-
 τονοῦνται, ἀπὸ δὲ περισπωμένων καὶ ἐντελεστέρων διηρημέ-
 ναι εἰσίν.

Αἱ τῷ ἰ πλεονάζουσιν μόνως ὀρθοτονοῦνται, ἐμεῖο', σεῖο', 20
 εἶο'. ἀπὸ γὰρ ὀρθοτονομένων τὸν πλεονασμὸν ἀνεδέξαντο
 τοῦ ἰ. ὅτι δὲ τὸ λεγόμενον ἀληθές, <σαφές> ἐντεῦθεν. πᾶν
 τὸ ἐν πλεονάσματι ἡ ἐλλείψει πολὺ πρότερον ἐν ὀ<λο>κλήρῳ
 καθειστήκει· πόθεν γὰρ ἡ διάγνωσις τοῦ πάθους ἐμφανής, εἰ
 μὴ καὶ τὸ τοῦ ὀλοκλήρου σχῆμα ἐν τελειώσει ἐγινώσκετο; 25
 εἰ οὖν ἐντελεῖς αἱ ὀρθοτονοῦμεναι τῶν ἀντωνυμιῶν, καὶ ὁ ἀπὸ
 τούτων πλεονασμὸς οὐκέτι ἐπ' ἄλλων ἢ ἐπὶ τῶν ὀρθοτονομένων. 27
 Ὅμοίως καὶ αἱ σύνθετοι· καὶ γὰρ αὗται ἀντιδιασταλτικάι. 30
 τὸ γὰρ παρὰ τῇ οἰκίᾳ μου ἔστηκα' ἐγκλινόμενον διαφέρει τοῦ

39 παρὰ τῇ ἐμαυτοῦ οἰκίᾳ, ἥ τὸ μὲν διαστέλλει τὸ αὐτῇ τοῦ-
του, τὸ δὲ ἀπόλυτον. καὶ καθὼς ἀδύνατον ἐγκλιτικὸν συντε-
θῆναι, διὸ καὶ παρὰ Ἀττικοῖς τὸ πῶποτε ἐσημειοῦτο. ὁγίως
οὖν καὶ ἀπ' ὀρθοτονοῦμένων ἢ σύνθεσις, καὶ μόνως ὀρθοτονοῦνται.

5 Ὅμοίως καὶ αἱ αἰ τῷ εἰς πλεονάσασθαι μόνως ὀρθοτονοῦνται,
οὐκ ἄλλη αἰτία ἢ τῇ προειρημένῃ (38, 25).

Αἱ δυϊκαὶ πρῶτου καὶ δευτέρου προσώπου ὀρθῆς πτώσεως
οὐκ ἐγκλίνονται, φωνῇ τε καὶ δηλουμένῳ. δηλουμένῳ μὲν,
ὅτι οὐδεμία εὐθείας ἀντωνυμία ἐγκλίνεται· φωνῇ δέ, ὅτι πᾶσα
10 ἀντωνυμία ἐγκλινόμενη ὀξύτονός ἐστιν ἢ περισπωμένη. συνεμ-
πέπτωκεν δὲ τῇ ὀρθῇ ἢ αἰτιατικῇ. γενικὴ δὲ καὶ δοτικὴ οὐκ
ἐγκλίνονται φωνῆς ἕνεκεν.

Μόνως ἐγκλίνονται αἱ τοῦ τρίτου δυϊκαί, καὶ ἡ μὲν, αἱ
τε μονοσύλλαβοι σφίν' καὶ σφέ', ἢ τε διὰ τοῦ τ τοῖ'.

Αἱ ὑπολειπόμεναι καὶ ὀρθοτονοῦνται καὶ ἐγκλίνονται. αἱ
15 μὲν οὖν ὀρθὸν τόνον εἰληχυῖται τὸ πλέον ἕνεκα σηματομένου
ὀρθοτονοῦνται, ἔσθ' ὅτε δὲ ἡ σύνταξις ἢ τόπος ἢ ποιητικὴ
ἄδεια ὀρθοτονοῦσι τὰς ἀντωνυμίας· καὶ ἐπὶ μὲν συντάξεως,
ἢ νύ σέ που δέος ἴσχει (E 812)· τὸ γὰρ πού' ἐγκλιτικὸν
20 αἷτιον τοῦ τὴν σέ' ὀξύνεσθαι. ἐπὶ δὲ τόπου, ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ
προσέειπεν' (λ 91)· ἀπολύτου γὰρ οὔσης τῆς σημασίας, καθὼς
καὶ ἔγνω δὲ ψυχὴ με ποδώκεος Αἰακίδαο' (λ 471), ὅμως διὰ
τὸ ἄρχον ἢ ἀντωνυμία ὀρθοτονήθη, εἶγε ἀδύνατόν ἐστιν ἐγ-
κλινόμενόν τι ἀρκτικὸν θέσθαι· πῶς γὰρ ἔτι ἐγκλινόμενον τὸ
25 μὴ δυνάμενον τὸν ἴδιον τόνον ἐπὶ τι προκείμενον μεταθέσθαι;
40 ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ οὐκ ἐάσουσιν ἐμοὶ δόμεναι' (φ 233) ὁμολογεῖ
τὸν ὀρθὸν τόνον διὰ τῆς τοῦ εἰς γραφῆς, καὶ φαίνεται ὅτι διὰ
ποιητικὴν ἄδειαν, τοῦ σηματομένου οὐκ ἐπείγοντος. — αἱ
μέντοι ὑπολειπόμεναι τῶν ὀρθοτονοῦμένων ἔχουσι πρὸς τὸ ση-

39 7-11 del. Skrzeczka cl. 38, 10—19; profecto aut haec aut illa
superflua sunt; duplicis redactionis suspicor apparere vestigia | 8 ουδεμίας A :
corr. Bekker | 9 ἀντωνυμιαί (incertum, utrum primo an secundo loco) A |
11 αἰτιατικῇ A | 13 ἢ (post σφέ') αἱ A

40 1 ὁμολογεῖ et 10 παθὼν bis A

μαινόμενον τὸ αἴτιον. καὶ γενικὸν μὲν τὸ πρὸς τι λαμβά-
νεσθαι, εἰδικὸν δὲ <τὸ> ἀντιδιασταλτικῶς, σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ' 5
ἐμοί' (Δ 63). σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν' (Ω 754) πρὸς τὸ
ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας' (Ω 751). ὁ τε προκατάρξας χάριτος 10
καὶ παρὰ τὸ δέον παθὼν ὀρθῇ τάσει προσχρῆται, ἐμὲ ἐτόλ-
μησας λοιδορῆσαι', ἐμφαίνων ὡς ἄλλον ἐχρῆν ἥπερ αὐτόν.
ὁ τε ἀμοιβὴν ὑβρεως αἰτῶν, ὀρθῇ τάσει πολλάκις χρῆται, δεῖ
ἐμοῦ ὀρώντος αὐτὸν αἰκίζεσθαι', καὶ τοῦτο δὲ πάλιν ἐμφαίνει,
ὡς οὐκ ἄλλου μᾶλλον ἢ ἐμοῦ'.

Ἄλλὰ μὴν καὶ αἱ συμπλεκόμεναι, καὶ ἐμοῦ', καὶ ἐμέ'. 15
πιστούσθω δὲ ὁ λόγος οὕτως. εἰ ἐκτὸς τῆς συμπλοκῆς ἡ ἀν-
τωνυμία γένοιτο, πάντως τότε καὶ ἀπόλυτος γενήσεται, ἴδός
μοι καὶ Ἀπολλωνίω'. εἰ δὲ ἀντιστραφήσεται, πάντως καὶ ὀρθο-
τονηθήσεται, ἴδός Ἀπολλωνίω καὶ ἐμοί'. ὅθεν τὸ καὶ μοι τοῦτ' 20
ἀγόρευσον' (δ 645) ἐγκλίνεται οὐ συμπλακέν, τοῦ ἐξῆς ὄντος
καὶ τοῦτό μοι ἀγόρευσον'. καὶ ἔτι καὶ με φίλησεν' (I 481)
καὶ ἐφίλησέ με'. καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. ὡς γὰρ αἱ ἀντωνυ-
μιαί οὐ συμπλεκόμεναί εἰσιν, εἰρήσεται μικρὸν ὕστερον. 25

Ὅμοίως καὶ αἱ διεzeugμέναι, ἢ ἐμοὶ ἢ τῷδε', ἢ ἐμὲ ἢ
τόνδε'. καὶ διὰ τοῦτό φασι τὸ ἢ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ' (Ψ 724)
ἐγκλιθεὶν παράλογον· οὐδὲν γὰρ ἐκώλυεν ὀρθοτονεῖν, τοῦ κατ'
ἀρχὴν ἔ συναληγυμένον ὡς ἐπὶ τοῦ τῆμῃ', τῶμῳ'. καὶ φαί- 30
νεται ὡς μονοσυλλαβήσασα ἢ μὲ' δελεασμὸν ἐποίει τῆς ἐγκλι- 41
τικῆς ἀναγνώσεως. ἴσως δὲ πρὸς ταῦτα φήσει τις, ὡς ἡ
ἀνάγνωσις καλῶς ἔχει, οὐ διαzeugθείσης τῆς ἀντωνυμίας, [καὶ]
ἐν ὑπερβατῷ δὲ κειμένης, ὥστε τὸ ἐξῆς εἶναι· ἢ ἀνάειρόν με',
καθάπερ καὶ ἐπὶ τῶν συμπλεκομένων τὸ καὶ μοι τοῦτ' ἀγό- 5
ρευσον' (δ 645) ἐνεκλίναμεν, τοῦ ἐντελοῦς ὄντος καὶ τοῦτό
μοι ἀγόρευσον'.

Λείπεται πρότερον διεσκέφθαι, πῶς αἱ ἀντωνυμιαί ἢ συμ-
πεπλεγμέναι ἢ διεzeugμέναι εἰσίν· οὐ γὰρ ψιλῇ παρατηρήσει

40 30 τῆμῃ'] Bekker: τιμεν A

41 3 καὶ del. Bekker | 8 suppl. Bekker

τὰ τοιαῦτα <δεῖ> διακρούεσθαι. — τὰ δὲ συμπεπλεγμένα ἢ
 10 διεzeugμένα κατὰ τὴν ἐπιφορὰν πάντως τὸ αὐτὸ μέρος λόγου
 ἀπαιτεῖ [ἢ] ἰσοδυναμοῦν τῷ συμπεπλεγμένῳ ἢ διεzeugμένῳ,
 τοῦ συντεταγμένου μέρους λόγου κατὰ τὸ ἐξῆς πολλάκις κοινοῦ
 καθεστῶτος τῷ συμπεπλεγμένῳ ἢ διεzeugμένῳ, ὅσον τὸ καὶ
 Ἀπολλώνιος διελέξατο, ἤτοι Ἀπολλώνιος διελέξατο, ἀπαιτεῖ
 τὸ καὶ Διονύσιος ἢ τι τοιοῦτον ὄνομα ἢ ἀντωνυμικόν, ὅπερ
 15 ἦν ἰσοδυναμοῦν ὀνόματι, κοινῶς τε τῷ διελέξατο πολλάκις
 προσχρῆται. εἰ δὲ ῥῆμα ἦν, πάλιν ἢ ἐπιπλοκὴ ἢ ἡ διάzeugις
 ἀπαιτεῖ ῥῆμα, καὶ ἔγραψε Διονύσιος, ἤτοι ἔγραψε Διονύσιος.
 δεῖ γὰρ ῥῆμα ἐπενεγκεῖν πάλιν, ἢ διελέξατο ἢ τι τοιοῦτον,
 κοινῶς πολλάκις νοουμένου τοῦ Διονύσιος. τῷ οὖν ἡμ᾽ ἀνάειρ,
 20 εἴπερ διεzeugχθῇ τὸ ῥῆμα, καὶ πάντως ῥῆμα ἐπεφέρετο τὸ
 ἄπιθι' ἢ κάθισον' ἢ τι τοιοῦτον· ἐν ᾧ οὖν τὸ ἢ ἐγὼ σέ' ἐπι-
 φέρεται, ἐν τούτῳ δείκνυται, ὡς καὶ ἡ ἀντωνυμία διέzeugεται,
 ἡ μὲν σέ' πρὸς τὴν ἐμέ', ἡ δὲ σύ' πρὸς τὴν ἐγώ', ἥτις ἐνέ-
 λειψεν, ἐν τῷ ἀνάειρε' ῥήματι νοουμένη, τοῦ πλήρους ὄντος
 ἢ σὺ ἐμέ' ἀνάειρον'. — ὁμολογοὶ δὲ καὶ αἱ τοιαῦται, ὡς τὴν
 25 πρὸς τι πρόσωπον διαστολὴν ἀναδεδεγμένα ἐσίν.

Ὁρθοτονοῦνται καὶ ὅσαι κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου τὴν
 ἀπὸ τοῦ ῥήματος διάθεσιν ἀναδέχονται, ὡς ἐπὶ τοῦ ρούδ' ἐμέ
 30 φημι λελασμένον' (N 269) καὶ ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα'
 42 (E 800) καὶ ἐμέ λύσομαι' (K 378). ἀντὶ γὰρ συνθέτων τοῦ
 ἐμαυτόν' καὶ ἐαυτῷ'. πάλιν δὲ τὸ ἐμέ λύσομαι' πρὸς τὸ
 οὐκ ἄλλος' διαστέλλεται.

5 Ὁμοίως αἱ προθέσεις παρατιθέμεναι ὀρθοτονοῦσι, κατ' ἐμέ',
 δι' ἐμέ', περὶ ἐμοῦ'. διὸ καὶ τοῖς ἀξιοῦσιν ὀρθοτονεῖν τὸ σὺν
 καὶ τρίτος ἀμὴν Ἀμύντας' παρὰ Θεοκρίτῳ (7, 2) συγκαταθε-
 τέον· τὰ γὰρ ἐν ὑπερβατῷ κείμενα ὀφείλει τὸν λόγον ἀνα-
 δέχεσθαι τῆς κατὰ φύσιν ἀκολουθίας, εἴγε πάλιν τὸ καὶ μοι'

41 16 ἢ (post πάλιν) Bekker: ἡν A | 23 φησιν A | 30 ἢ] οἱ add. A

42 4 οὐκ ἄλλον Bekker; praestabit totam sententiam delere | 7 σὺν
 καὶ] καὶ σὺν A | αμυνδας A

καὶ με' (40, 20. 23) ἐνεκλίναμεν [πάλιν], καθὼ οὐ συμπέ-
πλεκται.

Ἐξῆς ῥητέον καὶ περὶ τῶν κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον
ὀρθοτονουμένων, εἰ πάντοτε ἢ μετὰληψις αὐτῶν τὸ σύνθετον
σχῆμα ἀπαιτεῖ, καθάπερ ἐπὶ τοῦ ἤ ὀλίγον οἷ παῖδα' (E 800)
καὶ κάλεόν τέ μιν εἰς ἑ ἕκαστος' (Ψ' 203) τῶν τε παρα- 15
πλησίων. τὸν γὰρ Ἀρίσταρχον καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς σχολῆς,
ὥσει νόμον θεμένους τὸ τοιοῦτον, ἀνάγνωσμα δεῖ παραπέμ-
ψασθαι τὸ ροῖ τ' αὐτῶ, ἐπεὶ οὐ τι θεῶν ἐκ θέσφατα ἤδη' (E 64), 20
καθὼ ὀρθοτονούμενον τὴν σύνθετον ἀντωνυμίαν ἀπαιτεῖ, τοῦ
λόγου οὐ δυναμένου κατὰ τοῦτο συνίστασθαι· καὶ διὰ τοῦτο
τοὺς μὲν μεταγράφειν τὸ ἔτευξεν', τοὺς δὲ ὑπερβατὸν ἐκδέ-
χεσθαι, ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἴσας οἷ τ' αὐτῶ,
αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γέγοντο', ἔν' ἣ Ἀλεξάνδρῳ καὶ ἑαυτῶ 25
τεκτῆνατο'. καὶ σαφές ἐστιν, ὅτι ἕνεκα τούτου τὸ ἀλλά οἷ
αὐτῶ Ζεὺς ὀλέσειε βίην' (δ 668) κατ' ἐγκλισιν ἀνέγνωστο,
καίτοι ὀφείλον κατὰ δύο τρόπους ὀρθοτονεῖσθαι, καθὼ καὶ ἐπι-
ταγματικὴ σύνεστι, καὶ διαστέλλεται ἐν τῷ πρὶν ἡμῖν πῆμα
γενέσθαι'. — οἶμαι δὲ ὡς οἷ ταλαιπωρότερον ἀναστρεφόμενοι 43
τὸ ἀκριβὲς τοῦ λόγου οὐ διέγνωσαν. πρῶτον γάρ, εἰ καὶ
ἀληθὲς ἦν τὸ τὰς ὀρθοτονουμένας κατὰ τὸ τρίτον ἀνα-
κλᾶσθαι, οὐ πάντως τὸ ροῖ τ' αὐτῶ παράλογον· ἐδείχθησαν
γὰρ (39, 23) ὡς παρὰ τόπον τεθεῖσαι αἱ ἐγκλιτικαί, τουτέστιν
ἀρκτικαὶ γινόμεναι, ὀρθοτονοῦνται, ὡς ἐπὶ τοῦ ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ 5
προσέειπε' (λ 91) καὶ τῶν παραπλησίων. — ἔπειτα καὶ συνε-
πέπλεκτο ὁμοίως τῷ ἐμοί τε καὶ Ἡρῇ' (E 832). — ἀλλὰ
μὴν καὶ ἡ αὐτὸς ὑποτασσομένη ὀρθοῦ τόνου παραιτία ἐγίνετο.
[καὶ ὁ τε' σύνδεσμος, ἐγκλιτικὸς ὢν, τὴν πρὸ αὐτοῦ λέξιν 10
ὀξύνει, ὅτε βαρεῖά ἐστιν ἡ ὀξεῖα· περισπωμένην γὰρ οὖσαν
φυλάσσει.] — τὰ τε τῆς ἀναγνώσεως οὐκ ἐξωμάλισται· πολλὰ
γὰρ ὀρθοτονηθεῖσαι ἀντανεκλασμὸν οὐκ ἐδέξαντο· ἀλλὰ τόδ'

42 23 ἔτευξαν A: corr. Lehrs cl. synt. 199, 9 | 24 αἱ πᾶσι κακόν]
κακὸν καὶ πᾶσιν A | 25 ὅτι ἕνεκα τούτου] Uhlig: ἕνεκα τούτου ὅτι A

43 3 suppl. Bekker

15 ἤμὲν ἐμοὶ πολὺ κάλλιον ἢ δὲ οἳ αὐτῷ ἔπλετο' (O 226) ἀμυνόμεναι δὲ οἳ αὐτῷ' (χ 214), τὸ γὰρ νοούμενόν ἐστι μὴ πεισάτω σε Ὀδυσσεὺς ἡμῖν μὲν μάχεσθαι, αὐτῷ δὲ βοηθεῖν· ὅς
 20 τις οἷ τ' ἐπέοικε' (I 392), τουτέστιν αὐτῷ· τοὺς δ' ἀναγον ζώους, σφίσις ἐργάζεσθαι ἀνάγκη' (ρ 441), τουτέστιν οἳ αἰχμάλωτοι ἦγοντο εἰς ὑπηρεσίαν τῶν ἐπικρατησάντων· τό τε
 25 τίς κ' οἶοιτο μῶνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἴη, οἳ τεύξειν θάνατον' (χ 12) πάντως εἰς ἀπλήν ἀντωνυμίαν μεταληφθήσεται· ὁ γὰρ Ἀντίνοος οὐχ ὑπελάμβανεν, ὥς θάνατον αὐτῷ κατασκευάσειεν ἐν πολλοῖς παραγενόμενος, ὁμοίως τῷ
 30 πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα' (E 56 et 80)· οὐ γὰρ πρὸ ἑαυτοῦ τις φεύγει.

Ῥητέον ὑπὲρ τε τῶν κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον εἰς ἀπλοῦν σχῆμα μεταλαμβανομένων καὶ τῶν εἰς σύνθετον, τουτέστιν ἀντανακλιανομένων.

- 44 Συμβέβηκε τοίνυν τὰς ἀπὸ τῶν εὐθειῶν δράσεις μετιούσας ἐπὶ τὰς πλαγίους ἐν μεταβάσει προσώπων νοεῖσθαι ἢ κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου τὴν μετάβασιν ποιεῖσθαι. τοῦ μὲν προτέρου Ἀριστοφάνης Ἀρίσταρχον ἐδίδασκεν, ἐγὼ σὲ ἐτίμησα, σὺ ἐμοὶ
 5 διελέξω· ἢ καὶ διὰ μόνων τῶν ῥημάτων ἢ εὐθεῖα νοουμένη μέτεισι πάλιν ἐπὶ τὰς πλαγίους, ἔδωκά σοι, ἐτίμησά σε· τοῦ δὲ δευτέρου Φῆμιος ἑαυτὸν ἐδίδασκεν· ἢ γὰρ τοῦ διδάσκειν μετάβασις οὐκ ἐφ' ἕτερον πρόσωπον συντείνει ἢ ἐπὶ τὸν Φῆμιον· Αἴας ἑαυτὸν ἐχειρώσατο· πάλιν γὰρ τὸ ἐχειρώσατο· ἐπὶ τὸ
 10 Αἴας· διαβιβάζεται. — ταῖς μὲν οὖν τοιαύταις συντάξεσι παρακολουθεῖ διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς φωνῆς τὸ διαβατικὸν πρόσωπον δηλοῦν καὶ τὸ αὐτοπαθές. τὰ γοῦν Ὀμηρικά, ἀρχαϊκώτερα ὄντα, αἰεὶ ἐν ἀπλάϊς ταῖς ἀντωνυμίαις καὶ τὰ ἀμετάβαστα τῶν προσώπων ἔχει καὶ τὰ μεταβατικά· ἐμὲ γὰρ λύσομαι, εἰς [γὰρ] καὶ ὁ αὐτός, ἐμὲ δ' ἔγνω· μεταβατικῶς, ὃ τε
 15 γνωσθεὶς καὶ ὁ γινούς. ὕστερον δὲ τὰς συνθέτους προσφιλοτεχνηθεῖσας συμβέβηκεν ἀπενέγκασθαι τὴν τῶν ἀμεταβάτων

προσώπων σημασίαν, τὰς δὲ ἀσυνθέτους ἐν μεταβάσει <παρα-
ληφθῆναι>· διὸ καὶ αὐτοπαθεῖς τὰς συνθέτους τινὲς ἐκάλεσαν,
ἄλλοπαθεῖς δὲ τὰς ἀπλᾶς.

Τὰς μὲν οὖν κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον, **45**
συνήθεις οὐσας, συνέβαινε μηδεμιᾶς ζητήσεως τυχεῖν, ἅτε δὴ
τῶν μὲν ἀσυνθέτων μεταβατικῶν οὐσῶν, τῶν δὲ συνθέτων οὐ
μεταβιβαζομένων εἰς ἕτερον πρόσωπον. τὰς μέντοι κατὰ τὸ
τρίτον, λέγω δὲ τὴν ἰ' καὶ τὰς συζύγους, ἀτριβεῖς οὐσας, **5**
συνέβη κατὰ τὸ παλαιὸν διὰ μιᾶς φωνῆς ἀμφοτέρας τὰς συν-
τάξεις δηλοῦν, διὰ [τοῦ] τὸ τοὺς ποιητάς, τὸ πεπατημένον
ἐκκλίνοντας, αὐταῖς κεχρῆσθαι.

Χρὴ οὖν ἐφιστάντας τῇ διαβάσει τοῦ ῥήματος, πότερον
ἐπ' ἄλλο πρόσωπον συντείνει ἢ ἐπὶ ταυτόν, μεταλαμβάνειν τὰ
τῶν ἀντωνυμιῶν <ἀ>συνήθη εἰς ἀπλὴν ἀντωνυμίαν, ὡς τὰ μετα- **10**
βατικά, ἢ εἰς σύνθετον, ὡς τὰ ἀμετάβατα. τούτῳ γὰρ τῷ
λόγῳ καὶ τὰς ἐν παραθέσει μετὰ τῆς αὐτοῦς' ἐπιταγματικῆς
εἰς σύνθετον μεταλαμβάνομεν, ὅτε καὶ τὰ τῶν ῥημάτων ἰσά-
ριθμα εἴη καὶ ὁμοιοπρόσωπα, καθάπερ [καὶ] τὸ σὲ γὰρ αὐτὴν
παντὶ εἴσκεις' (ν 313) καὶ τὸ γόστον ἐταίροισι διζήμενος ἡδ' **15**
ἐμοὶ αὐτῷ' (Ψ 253) καὶ ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς' (Φ 78),
εὐλόγως τοῦ τοιούτου παρακολουθοῦντος· εἷς γὰρ καὶ ὁ αὐτὸς
ὁ διατιθεῖς καὶ ὁ διατιθέμενος. τὰ μέντοι ἐν διαβάσει ἐτέρου **20**
προσώπου ὁρθῶς πάλιν καὶ κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς διαλλάσσει καὶ
κατὰ τὰ πρόσωπα· ἀδιαφορεῖ γὰρ ἢ ἓνα δρᾶν ἢ πλείους, ἢ
ὅφ' ἐνὸς δρᾶσθαι ἢ ὑπὸ πλείονων. ἢ πλείονες ἐμὲ τύπτουσιν,
ἢ <εἷς> ὑμᾶς τύπτει. διὸ καὶ τὰ τοιαῦτα ἀσυνέλευστα κατὰ
τὴν παράδοσιν, ἥτις τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ' **25**
(Π 12)· σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω' (Ο 231)· ὁμηλικίῃ δ' ἐμοὶ
αὐτῷ' (γ 49)· ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ' (δ 177)· ἢ ἐμοὶ
αὐτῇ ἔψαι' (Ω 733)· ὥμυνε δὲ πρὸς ἐμ' αὐτόν' (τ 288), **30**

44 17 suppl. evi

45 6 emend. Bekker | 9 ἐπὶ ταυτόν] Bekker: επαυτο A | 10 suppl.
Bekker | 13 καὶ del. Bekker | 23 εἷς suppl. Skrzeczka | 25 et 29 ἢ ἐμοὶ]
ἡδ' ἐμοι A (cf. 46, 4)

- 46 [ἀπο] ἀποστροφῇ τοῦ μ, ἐν ᾧ σύνθετος ἀπεμφαίνοντο. ὅμοιον τὸ ροῦδ' εἴ κεν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι' (X 351)
 5 καὶ ᾗ μὴ τις <σ> αὐτὸν κτείνει δόλῳ ἢ βίῃφι' (ι 406). τὸ δὲ μεῖζον· παραλόγως ἐνεκλίθη τὸ εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κελεύετε μ' αὐτὸν ἐλέσθαι' (K 242), εἶγε αἰ μετὰ τῆς ἐπιταγματικῆς ὀρθοῦ τόνου ἔχονται· καὶ τὸ ἀνάγνωσμα οὐκ ἀπόβλητον, καθὼς τὴν σύνθετον ἐνέφανεν ὀρθοτόνως ἀναγνωσθέν.
 10 καὶ ἔτι τὸ μήτ' ἐμῶντ᾽ μήτε κασιγνήτων πόδας ὠκέας τρύσῃς' (PLG III⁴ adesp. 41 Bergk) διέσταλκε δυσι περισπωμέναις· ἡδυνάτει γὰρ συντεθῆναι διὰ τὸ ἐπιφερόμενον ῥῆμα. πῶς οὖν
 15 οὐχὶ βίαιον τὸ τὰς διεσταλμένας κατὰ παράθεσιν βιάζεσθαι εἰς σύνθετον, τοῦ λόγου οὐκ ἀπαιτοῦντος;

Δέον οὖν, ὡς προεῖρηται, τὰ ἐν δυσι τρίτοις νοούμενα, εἴτε κατ'ἀπόλυσιν, ὡς τὸ ἐγκλινόμενον, εἴτε κατ' ὀρθὸν τόνον ἀνεγνώσθη ἔνεκα διαστολῆς ἢ ἄλλης τινὸς συντάξεως, εἰς ἀπλᾶς μεταλαμβάνειν· τὰ δὲ ἐν τρίτῳ καὶ ἐν ταυτῷ εἰς συν-
 20 θέτους, ἅπερ ἂν εὐρεθείη πάντως κατ'ὀρθὸν τόνον, ἔο δ' αὐτοῦ πάντα κολουεῖ' (θ 211)· ἐε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει' (ι 171)· ᾗ
 25 γὰρ ἔμελλεν οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακόν' (Π 47)· ἐπὶ γὰρ Πατρόκλου ἢ τε ἀντωνυμία καὶ τὸ ῥῆμα. ἔτι εἰ αἰ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ὀρθοῦ τόνου ἐχόμεναι ἀντιδιαστολὴν ἀναδέχονται, τί τὸ ἐμποδὼν τὸ καὶ ἐπὶ τρίτου τὴν ἀντιδιαστολὴν διήκειν; καὶ ὅν τρόπον τὸ καὶ ἐμοὶ ἐγένετο καὶ σοὶ ἐγένετο'
 47 ἀμετάληπτα εἰς σύνθεσιν, οὕτω καὶ οἷ τ' αὐτῷ' (E 64). «ἀλλὰ [καὶ] αἰ κατὰ τὸ τρίτον εἰς σύνθετον μεταλαμβάνονται.» τί δέ; οὐχὶ καὶ αἰ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον, καὶ εἰ σπανιάκις, ἀλλ' οὖν γε μεταλαμβάνονται; αὐτὸν μὲν σὲ πρῶτα
 5 σάου' (ρ 595)· ροῦδ' ἐμέ φημι λελασμένον' (N 269)· καὶ ἐμὲ λύσομαι' (K 378)· εἰρηταί τε (45, 1) καὶ ἡ αἰτία τοῦ τὰς κατὰ τὸ τρίτον πλείονας εἶναι.

Καὶ αἰ κτητικαὶ δὲ ὁμοίως μεταληφθήσονται εἰς συνθέτους

46 4 ἢ ἐ] ηδε A | 21 κολουει A | 24 οἷ] τ' add. A | 25 πατροκλον A: corr. Bekker | καὶ (post ἀντ.) duplicavit A

47 1 καὶ (ante αἰ) del. Guttentag | 5 φησιν A (ut 41, 28)

ἢ εἰς ἀπλᾶς, προληπτικώτερον πάλιν τινῶν ὑποστησασμένων τὸ 10
μόνον εἰς συνθέτους αὐτὰς μεταλαμβάνεσθαι. ἔχει δὲ τὰ τοῦ
λόγου ὧδε. ἐπὶ μὲν ἡ διάβασις τοῦ ῥήματος ἀπὸ τῆς γε-
νικῆς, ἥτις ἐκ τῆς κτητικῆς μεταλαμβάνεται, τὴν διάβασιν
ἐπὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον ποιῆται, πάντως εἰς σύνθετον μετα-
λαμβάνεται· ἐπὶ δὲ τὸ ῥῆμα μὴ ἀπὸ τῆς γενικῆς νοῆται, 15
ἀπὸ δὲ τινος προσώπου, τότε καὶ ἀπλή ἡ ἀντωνυμία. τοῦ
μὲν οὖν προτέρου, δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσι ἐδυνεν
οἷο κασιγνήτιο Λυκάονος (Γ 332), τοῦ ἑαυτοῦ ἀδελφοῦ ἐνέδου 20
χιτῶνα· πᾶρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατέρϊ ᾧ (γ 39),
τῷ ἑαυτοῦ. τοῦ δὲ δευτέρου, οὐνεκ' ἄρ' οὐχ ᾧ πατρὶ χαρι-
ζόμενος θεράπευον (ν 265)· οὐ γὰρ ἐθεράπευον αὐτοῦ τὸν
πατέρα, τοῦ ῥήματος ἀποστάντος τῆς γενικῆς. ὁμοίως 25
ἐὸς δόμος [ὁ τινὸς ὅτε με] ἀμφεκάλυψεν (ο 118)· διὸ εἰς
φιλὸν μετάγεται τὸ αὐτοῦ. τότε δὲ Ζεὺς Ἐκτορι δῶκεν
ἢ κεφαλῇ φορέειν (Π 799)· τὸν καὶ ἀνηρεΐψαντο θεοὶ Διὶ 30
οἶνοχοεῦειν κάλλεος εἵνεκα οἷο (ι' 234)· πάλιν ἐπὶ τοῦ αὐτὰρ 48
δ γ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε (Ζ 474) σύνθετος· τὸν γὰρ
ἑαυτοῦ ἔκυσε παῖδα. ὅθεν τινές, πάλιν ἀγνοήσαντες τὸ μετα-
βατικόν, τὸ αἶτει δ' οἶωνόν ἐόν ἄγγελον (Ω 292) μεταγρά-
φουσιν εἰς τὸ ταχὺν ἄγγελον, ἢ τὸν ἀγαθὸν ἐκδέχονται. καὶ 5
ἐπὶ θηλυκῆς, τὸν ξεῖνον πέμπωμεν ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν (ν 52).
φασὶ δὲ καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἀσμένως τὴν γραφὴν τοῦ Δικαι-
άρχου ἀναδέξασθαι (ἐν γὰρ ἀπάσαις ἦν τὸ (Γ 244) ἐξ ἑν 10
πατρὶδι γαίῃ) ὑπολαβόντα τὸ ἑαυτῆς νοεῖσθαι ἐκ τοῦ ἐξ,
δέον πάλιν φιλῶς μεταλαμβάνειν. δῆλον οὖν ὡς τὸ ἀλλ'
ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν θάρσει ᾧ (Η 152)
ἀμφίβολον. εἰ γὰρ εἰς ἀπλήν μεταληφθήσεται, ἔσται δὲ θυμὸς 15
ἀνῆκέ με τῷ ἐκείνου θάρσει πολεμεῖν, ὅπερ πάλιν ἐν διαβάσει
νοεῖται· εἰ δὲ εἰς σύνθετον, γενήσεται τῷ ἑαυτοῦ θάρσει
ἀνῆκέ με πολεμεῖν, καὶ τὸ ῥῆμα ἐκ τῆς γενικῆς ἀπήρηται.
ὁμοίως καὶ τὸ Νέστωρ φάσγ' ὁ γέρων, ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα σεῖο,

48 5 θηλυκῆς] Skrzeczka: αἰτιατικῆς A | 9 ἐν ἐς πατρίδα γαίην A:
corr. Bekker | 10 ἑαυτῆς] Naake: ἑαυτοῦ A | 12 ἀλλὰ με A | 18 φασκ A

- 20 οἷσιν ἐνὶ μεγάροισιν' (δ 191)· εἰ δὲ μή, εἰς ἀπλῆν τὴν αὐτοῦ.
 — οὕτως εἶχε καὶ τὸ ἐν Ἴσθμιον<ι>καις Πινδάρου (fr. 5 Schr.)
 Αἰολίδαν δὲ Σίσυφον κέλοντο ᾧ παιδὶ τηλέφαντον ὄρσαι γέρας
 25 ἐπιφθιμένῳ Μελικέρτῃ· τῷ γὰρ παιδὶ τῆς Ἰνοῦς. πάλιν γὰρ
 οἱ ἀξιοῦντες εἰς σύνθετον μεταλαμβάνειν τὴν ἑαυτοῦ, ζητοῦσι,
 τίνι ἀκολουθῶν Σισύφου υἱὸν αὐτὸν ἔφη. οἱ δὲ βαρυτονοῦσι
 τὸ ᾧ Δωρικῶς, δεχόμενοι ἀντὶ τοῦ ᾧς, ὁμοίως τῷ ᾧ τε
 χερνᾶτις γυνὰ οὐδὲν προμαθιωμένα' (PLG III 4p. 742 Bergk).
 49 οἱ δὲ εἰς τὴν οἷ' πρωτότυπον μετάγουσι τὴν γραφὴν, ἵνα
 δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς ἀκούηται, ὁμοίως τῷ Ἀχιλλῇ δαμα-
 σθείς' (X 55).

Χρὴ οὖν προσανέχοντας τῷ προκειμένῳ λόγῳ μεταλαμ-
 5 βάνειν τὰς τοιαύτας τῶν ἀντωνυμιῶν εἰς τε ἀπλᾶς καὶ συν-
 θέτους, τὰ νῦν περιγραφομένης τῆς πολλῆς παραθέσεως ὑπὲρ
 τοῦ μὴ ἐπὶ πλέον προάγειν τὸν λόγον.

Tunc verbis Ἐξῆς ἐπὶ τὰς κατὰ μέρος χωρητέον ad secundam libri
 de pronomibus partem (49, 8—113, 16) transit, qua singulas prono-
 minum formas e dialectis potissimum illustrare sibi proposuit.

48 20 μὴ] Skrzeczka: οὐ A | 24 ἐπιφθιμένῳ] φθιμένῳ synt. 156, 16 |
 28 ωι τε A | χερνιτης A hic et adv. 203, 25: χερνατης adv. 171, 21
 synt. 156, 22 | προμαθιουμενα A

TABVLAE IN VSVM SCHOLARVM

EDITAE SVB CURA
IOHANNIS LIETZMANN

Wie die Sammlung der „Kleinen Texte für theologische und philologische Vorlesungen und Uebungen“ es sich zur Aufgabe stellt, Quellenschriften von geringem Umfang in einer Form und Ausstattung vorzulegen, die sie zur Grundlage des wissenschaftlichen Unterrichts geeignet erscheinen läßt, so sind diese Tafelwerke dazu bestimmt, das für die historisch-philologischen Fächer wichtigste Anschauungsmaterial in einer Gestalt zu bieten, welche technisch allen Anforderungen der Wissenschaft entspricht und dabei doch einen für den Studenten erschwinglichen Preis anzusetzen gestattet. Denn es ist allerdings für den akademischen Unterricht von höchster Bedeutung, daß der Lernende auch die für die Schulung seines Auges bedeutsamen Lehrmittel selbst besitzt und sie nicht nur gelegentlich auf den Bibliotheken oder in den Museen zu Gesichte bekommt. Der Preis von ca. 6 Mark für das gebundene Exemplar wird deshalb möglichst beibehalten werden.

Erschienen ist:

- I. SPECIMINA CODICVM GRAECORVM VATICANORVM collegerunt PIVS FRANCHI DE' CAVALIERI et IOHANNES LIETZMANN. 1910. XVI S. 50 Tafeln in Lichtdruck. Geb. in Leinenband 6 M. Auf Karton gedruckt in Ganzpergament 12 M. **Eine Auswahl von meist datierten griechischen Handschriften des IV. bis XVI. Jahrhunderts der Bibl. Vaticana.**

Diese Sammlung bietet Material zum Studium der griechischen Handschriften-Paläographie aus den reichen für diesen Zweck bisher noch nicht benutzten Schätzen der Vaticana. 7 Tafeln

zeigen die wichtigsten Uncialtypen vom IV. bis X. Jahrhundert. Auf eine Probe der Minuskelskursive saec. VIII./IX. folgt dann die Entwicklung der Minuskelschrift vom IX. bis XVI. Jahrhundert fast durchweg an datierten, vielfach auch lokalisierten Handschriften gezeigt. Das IX. Jahrhundert ist durch 4, das X. durch 6, XI. durch 9, XII. durch 5, XIII. durch 7, XIV. durch 4, XV. und XVI. durch je 3 Tafeln vertreten. Darunter befinden sich 5 Proben der unteritalischen Schrift vom X. bis XIII. Jahrhundert.

Aus den Besprechungen von Nr. 1:

Eine hochwillkommene Gabe in meisterhafter Ausführung, von der eine Belebung des Interesses und des Verständnisses für Handschriftenforschung in den Kreisen der Studierenden sicher ausgehen wird.

THEOLOGISCHE LITERATURZEITUNG 1911, Nr. 6.

Ein ausgezeichnetes und außerordentlich billiges Hilfsmittel zum Studium der griechischen Paläographie.

BIBL. ZEITSCHRIFT 1911, Heft 1.

Die gut ausgeführten Schrifttafeln beginnen mit Proben des 4. bis 6. Jahrhunderts n. Chr., zeigen die verschiedenartigen Schrifttypen bis zum Jahre 1565 und gewähren somit ein willkommenes Hilfsmittel für philologische und theologische Seminare auf dem Gebiete der griechischen Paläographie.

„LITERARISCHES ZENTRALBLATT“ 1911, Nr. 11.

Das Buch ist allen Freunden griechischer Handschriftenkunde angelegentlichst zu empfehlen. Wer es sorgsam durchstudiert, wird sich große Leichtigkeit im Lesen der Kodizes erwerben.

„STIMMEN AUS MARIA-LAACH“ 1911, Heft 2.

Jeder der sich mit griechischer Paläographie befassen muß, Lehrer sowohl wie Schüler, wird den beiden Gelehrten Dank wissen, daß sie in den „SPECIMINA“ ein so billiges und bequemes Hilfsmittel zum praktischen Studium geschaffen haben. Weiterer Empfehlung bedarf das Werk nicht. Es empfiehlt sich selber.

„LITERARISCHER HANDWEISER“ 1911, Nr. 4.

L'album, d'une exécution matérielle parfaite, d'un format commode, est destiné à l'enseignement de la paléographie grecque.

„REVUE DES ETUDES ANCIENNES“.

Unter diesen verbindet keine mit so niedrigem Preise eine gleiche Reichhaltigkeit, keine vermag also in gleichem Maße ihren Zweck zu erfüllen. Dies neue Hilfsmittel bedeutet einen großen Fortschritt.

„WOCHENSCHRIFT FÜR KLASSISCHE PHILOLOGIE“

Berlin, 19. 12. 10., Nr. 51.

La scelta giudiziosa, l'accurata esecuzione, la sobria e precisa illustrazione, e il mite prezzo sono tutti eccellenti requisiti per assicurare il successo di questa pregevole e utile raccolta.

„LA CVLTVRA“ Anno 1910, Nr. 19.

Da kommt die höchst saubere Arbeit von Pius FRANCHI DIE CAVALIERI und JOHANNES LIETZMANN, welche zu einem erstaunlich billigen Preis 50 wohlgelungene Tafeln und eine lehrreiche Einleitung in lateinischer Sprache darbietet, gerade recht. Die Reproduktionsmethode mittelst Photographie und Lichtdruck hat sich auch dieses Mal glänzend bewährt, jedes Fleckchen und jedes Strichelchen sind wiedergegeben, so daß der Leser glauben kann, er habe die Originale selbst vor sich.

„ZEITSCHRIFT FÜR DAS GYMNASIALWESEN“.

Nous avons trouvé ces reproductions excellentes. — — —
Le prix modique auquel se vend l'ouvrage, relié, le met à la portée de tous.

„ECHOS D'ORIENT“, Janvier 1911 (14. année).

Die Wiedergabe der einzelnen Seiten ist ganz vorzüglich, jeder Strich, jedes Häkchen, jeder Punkt sind deutlich zu erkennen. Die Auswahl ist so getroffen, daß viele Schrifttypen zur Anschauung kommen.

„LITERATURBERICHT FÜR THEOLOGIE“ Nr. 6, März 1911.

Le prix de ce beau volume est modique et le met à la portée de tous.

LE MUSÉE BELGE 1910, Nov.

2. POPYPII GREECAE BEROLINENSES collegit GVILELMVS SCHVBART. 50 Tafeln in Lichtdruck. Geb. in Leinenband 6 M., in Ganzpergament 12 M. **Auswahl von Urkunden und literarischen Papyri des Berliner Museums.**

Auf 50 Lichtdrucktafeln werden nahezu 80 Papyrustexte vollständig oder in Proben wiedergegeben und damit die Hauptzüge der Schriftentwicklung vom Ende des 4. Jahrh. n. Chr. bis zum Beginn des 8. Jahrh. v. Chr. vor Augen geführt. Urkunden, Briefe und literarische Stücke sind ohne Sonderung nach Sachgruppen lediglich nach der Zeitfolge geordnet, wobei den literarischen Texten freilich nur durch Schätzung ihr Platz angewiesen werden kann. Den Hauptzweck, Material zur Einarbeitung in die Paläographie zu bieten, unterstützen die den Tafeln vorausgehenden Textbogen, die für jeden Papyrus Herkunft, Zeit, Inhalt und eventuell die erfolgte Publikation notieren und in beträchtlichem Umfange auch Abschriften der griechischen Texte beifügen, um dem Anfänger die unentbehrliche Hilfe, dem Vorgeschrrittenen die Nachprüfung an die Hand zu geben. Eine Gruppierung der Papyri nach der Schwierigkeit für die Entzifferung wird vorangeschickt um den Lernenden auf den rechten Weg zu führen. Neben dem pädagogischen Gesichtspunkte wird das Werk als ein bequemes paläographisches Nachschlagebuch dienen können. Soweit die maßgebenden paläographischen Ziele es zulassen, wird darauf Bedacht genommen, auch inhaltlich wertvolle Stücke abzubilden, so daß die bekanntesten Papyri der Berliner Sammlung fast ausnahmslos vertreten sind.

In Vorbereitung sind ferner:

3. INSCRIPTIONES GRAECAE collegerunt OTTO KERN. 50 Tafeln in Lichtdruck als Hilfsmittel zum Studium der griechischen Epigraphik.
4. INSCRIPTIONES LATINAE collegit ERNESTVS DIEHL. 50 Tafeln in Lichtdruck. Auswahl lateinischer Inschriften von den Anfängen bis ins hohe Mittelalter.
5. SPECIMINA CODICVM LATINORVM VATICANORVM collegerunt LIEBAERT et VATTASSO. 50 Tafeln in Lichtdruck. Das lateinische Gegenstück zu Nr. 1.
6. BIBELATLAS, bearbeitet von EBERHARD NESTLE. Auswahl berühmter und historisch bedeutsamer Handschriften und Drucke der Bibel in allen Sprachen.
7. HANDSCHRIFTENPROBEN DES XVI. JAHRHUNDERTS, ausgewählt von GEORG MENTZ. Briefe und Aktenstücke von der Hand der bedeutendsten Persönlichkeiten der Reformationszeit.
8. VASENKUNDE, bearbeitet von ROBERT ZAHN. Ca. 40 Tafeln in Lichtdruck, darunter mehrere in Farben. Musterbeispiele der verschiedenen griechischen Vasengattungen von der trojanischen Periode bis in die römische Kaiserzeit, vornehmlich nach den Beständen des Berliner Museums.

Weitere Tafelwerke, insbesondere zum Studium der Archäologie, sind in Aussicht genommen.

- 29/30 RES GESTAE DIVI AVGVSTI, herausgegeben und erklärt von Prof. Dr. Ernst Diehl. 2. Aufl. 40 S. 1.20 M.
- 31 ZWEI NEUE EVANGELIENFRAGMENTE, herausgegeben und erklärt von H. B. Swete. 15 S. 0.40 M.
- 32 ARAMÄISCHE URKUNDEN zur Geschichte des Judentums im VI. und V. Jahrhundert vor Chr., sprachlich und sachlich erklärt von Prof. Lic. Dr. W. Staerk. 16 S. 0.60 M.
- 33/34 SUPPLEMENTUM LYRICUM, neue bruchstücke von Archilochus Alcaeus Sappho Corinna Pindar, ausgewählt und erklärt von Prof. Dr. Ernst Diehl. 2. Aufl. 44 S. 1.20 M.
- 35 LITURGISCHE TEXTE III: Die konstantinopolitanische messliturgie vor dem IX. jahrhundert: Uebersichtliche zusammenstellung des wichtigsten quellenmaterials von Dr. Anton Baumstark. 16 S. 0.40 M.
- 36 LITURGISCHE TEXTE IV: Martin Luthers Von ordnung gottesdiensts, Taufbüchlein, Formula missae et communionis 1525 herausgegeben von Prof. D. Hans Lietzmann. 24 S. 0.60 M.
- 37 LITURGISCHE TEXTE V: Martin Luthers Deutsche Messe 1526, herausgegeben von Prof. D. Hans Lietzmann. 16 S. 0.40 M.
- 38/40 ALT-LATEINISCHE INSCRIFTEN von Prof. Dr. Ernst Diehl. 64 S. 1.80 M.
- 41/43 FASTI CONSULARES IMPERII ROMANI von 30 v. Chr. bis 565 n. Chr. mit Kaiserliste und Anhang bearbeitet von Willy Liebenam. 128 S. 3 M., gbd. 3.40 M.
- 44/46 MENANDRI reliquiae nuper repertae herausgeg. von Prof. Dr. Siegfried Sudhaus. 65 S. 1.80 M., gbd. 2.20 M.
- 47/49 LATEINISCHE ALTKIRCHLICHE POESIE ausgewählt von Prof. D. Hans Lietzman. 64 S. 1.50 M.
- 50/51 URKUNDEN ZUR GESCHICHTE DES BAUERNKRIEGES UND DER WIEDERTÄUFER herausgeg. von Dr. H. Böhmer. 36 S. 0.80 M.
- 52/53 FRÜHBYZANTINISCHE KIRCHENPOESIE I: Anonyme hymnen des V—VI jahrhundert ediert von Dr. Paul Maas. 32 S. 0.80 M.
- 54 KLEINERE GEISTLICHE GEDICHTE DES XII. JAHRHUNDERTS herausgeg. von Albert Leitzmann. 30 S. 0.80 M.
- 55 MEISTER ECKHARTS BUCH DER GÖTTLICHEN TRÖSTUNG UND VON DEM EDLEN MENSCHEN (LIBER BENEDICTUS) herausgegeben von Philipp Strauch. 51 S. 1.20 M.
- 56 POMPEIANISCHE WANDINSCHRIFTEN UND VERWANDTES ausgewählt von Prof. Dr. Ernst Diehl. 60 S. 1.80 M.
- 57 ALTITALISCHE INSCRIFTEN herausgegeben von H. Jacobsohn. 32 S. 0.80 M.
- 58 ALTJÜDISCHE LITURGISCHE GEBETE herausgegeben von Prof. D. W. Staerk. 32 S. 1.00 M.
- 59 DER MIŠNATRAKTAT BERAKHOTH IN VOKALISIERTEM TEXT herausgegeben von Prof. D. W. Staerk. 16 S. 0.60 M.
- 60 EDWARD YOUNGS GEDANKEN ÜBER DIE ORIGINALWERKE in einem schreiben an Samuel Richardson übersetzt von H. E. v. Teubern, herausgegeben von Kurt Jahn. 46 S. 1.20 M.
- 81 ^E LITURGISCHE TEXTE VI: Die Klementinische liturgie aus den Constitutiones apostolorum VIII mit anhängen herausgeg. von Prof. D. Hans Lietzmann. 32 S. 0.80 M.

- 62 VULGÄRLATEINISCHE INSCRIFTEN herausgeg. von Prof. Dr. Ernst Diehl. 180 S. Brosch. 4.50 M., geb. 5.— M.
- 63 GOETHES ERSTE WAIMARER GEDICHTSAMMLUNG mit varianten herausgegeben von Albert Leitzmann. 35 S. 0.80 M., geb. 1.20 M.
- 64 DIE ODEN SALOMOS aus dem syrischen übersetzt, mit Anmerkungen von A. Ungnad u. W. Staerk. 40 S. 0.80 M.
- 65 AUS DER ANTIKEN SCHULE. Sammlung griechischer texte auf papyrus holztafeln ostraka, ausgewählt und erklärt von Dr. Erich Ziebarth. 23 S. 0.60 M.
- 66 ARISTOPHANES Frösche mit ausgewählten antiken scholien herausgeg. von Dr. Wilhelm Süss. 90 S. Brosch. 2.— M., geb. 2.40 M.
- 67 DIETRICH SCHERNBERGS Spiel von Frau Jutten herausgeg. von Prof. Dr. Edward Schröder. 56 S. 1.20 M.
- 68 LATEINISCHE SACRALINSCHRIFTEN ausgewählt von Dr. Franz Richter. 45 S. —.90 M.
- 69 POETARVM VETERVM ROMANORVM Reliquiae selegit Ernestus Diehl. 165 S. Brosch. 2.50 M., geb. 3.— M.
- 70 LITURGISCHE TEXTE VII: Die Preussische Agende im auszug hersg. von Hans Lietzmann. 42 S. Brosch. 0.80 M., geb. 1.— M.
- 71 CICERO PRO MILONE mit dem commentar des ASCONIVS und den SCHOLIA BOBIENSIA herausgeg. von Dr. Paul Wessner. Brosch. 1.60 M., geb. 2.— M.
- 72 DIE VITAE VERGILIANAE und ihre antiken quellen herausgegeben von Prof. Dr. Ernst Diehl. 60 S. 1.50 M.
- 73 DIE QUELLEN VON SCHILLERS UND GOETHES BALLADEN zusammengestellt von Albert Leitzmann.
- 74 ANDREAS KARLSTADT VON ABTUHUNG DER BILDER und das keyn bedtler vnther den christen seyn sollen 1522 u. d. Wittenberger Beutelordnung herausgeg. von Hans Lietzmann. 32 S. 0.80 M.
- 75 LITURGISCHE TEXTE VIII: Die Sächsische Agende im auszug herausgegeben von Hans Lietzmann. Brosch. 0.80 M., geb. 1.— M.
- 76 AUSWAHL AUS ABRAHAM A S. CLARA herausgegeben von Karl Bertsche. 47 S. 1.— M.
- 77 HIPPOCRATIS de aere aquis locis mit der alten lateinischen übersetzung herausgegeben von G. Gundermann.
- 78 RABBINISCHE WUNDERGESCHICHTEN des neutestamentlichen Zeitalters in vokalisiertem Text mit sprachlichen und sachlichen Bemerkungen von Lic. Paul Fiebig. 28 S. 1.— M.
- 79 ANTIKE WUNDERGESCHICHTEN zum studium der wunder des Neuen Testaments zusammengestellt von Lic. Paul Fiebig. 27 S. 0.80 M.
- 80 VERGIL AENEIS II mit dem commentar des Servius herausgegeben von Ernst Diehl. 131 S. 2.— M., geb. 2.50 M.
- 81 ANTI-XENIEN in auswahl herausgegeben von Dr. Wolfgang Stammer. 68 S. 1.40 M., geb. 1.80 M.
- 82 APOLLONIUS DYSCOLUS De pronominiibus pars generalis edidit Dr. Paulus Maas. 44 S. 1.— M.

- 44/46 *Menandri reliquiae nuper repertae* hrsg. v. Dr. Siegfried Sudhaus. 65 S. 1,80 M., gbd. 2,20 M.
- 47/49 *Lateinische altkirchliche Poesie* ausgewählt von Prof. D. Hans Lietzmann. 64 S. 1,50 M.
- 50/51 *Urkunden zur Geschichte des Bauernkrieges und der Wiedertäufer* hrsg. v. Prof. Dr. H. Böhmer. 36 S. 0,80 M.
- 52/53 *Frühbyzantinische Kirchenpoesie I: Anonyme hymnen des V—VI. jahrhunderts* ediert von Dr. Paul Maas. 32 S. 0,80 M.
- 54 *Kleinere geistliche Gedichte des XII. Jahrhunderts* hrsg. v. Albert Leitzmann. 30 S. 0,80 M.
- 55 *Meister Eckharts Buch der göttlichen Tröstung und von dem edlen Menschen (Liber Benedictus)* hrsg. v. Philipp Strauch. 51 S. 1,20 M.
- 56 *Pompeianische Wandinschriften und verwandtes* ausgewählt von Prof. Dr. Ernst Diehl. 60 S. 1,80 M.
- 57 *Altitalische Inschriften* hrsg. v. H. Jacobsohn. 32 S. 0,80 M.
- 58 *Altjüdische liturgische Gebete* hrsg. v. Prof. D. W. Staerk. 32 S. 1,00 M.
- 59 *Des Mišnatrakat Berakhoth in vokalisiertem Text* hrsg. v. Prof. D. W. Staerk. 16 S. 0,60 M.
- 60 *Edward Youngs Gedanken über die Originalwerke* in einem Schreiben an Samuel Richardson übersetzt von H. E. v. Teubner hrsg. v. Kurt Jahn. 46 S. 1,20 M.
- 61 *Liturgische Texte VI: Die Klementinische liturgie aus den Constitutiones apostolorum VIII mit anhängen* hrsg. v. Prof. D. Hans Lietzmann. 32 S. 0,80 M.
- 62 *Vulgärlateinische Inschriften* hrsg. v. Prof. Dr. Ernst Diehl. 180 S. 4,50 M., gbd. 5 M.
- 63 *Goethes erste Weimarer Gedichtsammlung mit varianten* hrsg. v. Albert Leitzmann. 35 S. 0,80 M., gbd. 1,20 M.
- 64 *Die Oden Salomos aus dem syrischen* übersetzt mit anmerkungen von A. Ungnad und W. Staerk. 40 S. 0,80 M.
- 65 *Aus der antiken Schule. Sammlung griechischer texte auf papyrus holztafeln ostraka* ausgewählt und erklärt von Dr. Erich Ziebarth. 2. Aufl. 66 *Aristophanes Frösche mit ausgewählten antiken scholien* hrsg. v. Dr. Wilhelm Süß. 90 S. Brosch. 2 M., geb. 2,40 M.
- 67 *Dietrich Schernbergs Spiel von Frau Jutten* hrsg. v. Prof. Dr. Edward Schröder. 56 S. 1,20 M.
- 68 *Lateinische Sacralinschriften* ausgewählt von Dr. Franz Richter. 45 S. 0,90 M.
- 69 *Poetarum veterum Romanorum reliquiae* selegit Ernestus Diehl. 165 S. Brosch. 2,50 M., geb. 3,— M.
- 70 *Liturgische Texte VII: Die Preußische Agende im auszug* hrsg. v. Hans Lietzmann. 42 S. Brosch. 0,80, geb. 1,— M.
- 71 *Cicero pro Milone* mit dem commentar des *Asconius* und den *Scholia Bobiensia* hrsg. v. Dr. Paul Wessner. Brosch. 1,60 M., geb. 2,— M.
- 72 *Die Vitae Vergilianae und ihre antiken quellen* hrsg. v. Prof. Dr. Ernst Diehl. 60 S. 1,50 M.
- 73 *Die Quellen von Schillers und Goethes Balladen* zusammengestellt von Albert Leitzmann. 51 S. 3 Abbildungen. Brosch. 1,20 M., geb. 1,50 M.
- 74 *Andreas Karlstadt von abtuhung der bilder und das keyn bedtler vnther den christen seyn sollen 1522 und die Wittenberger beutelordnung* hrsg. v. Hans Lietzmann. 32 S. 0,80 M.
- 75 *Liturgische Texte VIII: Die Sächsische Agende im auszug* hrsg. v. Hans Lietzmann. 36 S. Brosch. 0,80 M., geb. 1,— M.
- 76 *Auswahl aus Abraham a. S. Clara* hrsg. v. Prof. Dr. Karl Bertsche. 47 S. 1,— M.
- 77 *Hippocratis de aere aquis locis* mit der alten lateinischen übersetzung hrsg. v. G. Gundermann. 50 S. 1,20 M.
- 78 *Rabbinische Wundergeschichten des neuteamentlichen zeitalters in vokalisiertem text mit sprachlichen und sachlichen anmerkungen* von Lic. Paul Fiebig. 28 S. 1,— M.
- 79 *Antike Wundergeschichten zum studium der wunder des Neuen Testaments* zusammengest. von Lic. Paul Fiebig. 27 S. 0,80 M.
- 80 *Vergil Aeneis II* mit dem commentar des Servius hrsg. v. Ernst Diehl. 131 S. Brosch. 2,— M., geb. 2,50 M.
- 81 *Anti-Xenien* in auswahl hrsg. v. Dr. Wolfgang Stammer. 68 S. Brosch. 1,40 M., geb. 1,80 M.

- 82 *Apollonius Dyscolus* De pronomnibus pars generalis edidit Dr. P. Maas. 41 S. 1,— M.
- 83 *Origenes, Eustathius v. Antiochien, Gregor v. Nyssa* über die He Endor hrsg. v. Erich Klostermann. 70 S. 1,60 M.
- 84 *Aus einem griechischen Zauberpapyrus* hrsg. und erklärt v. R. Wünsch. 31 S. 0,70 M.
- 85 *Die geltenden Papstwahlgesetze* hrsg. v. Friedrich Giese. 56 S.
- 86 *Alle Einblattdrucke* hrsg. v. Otto Clemen. 77 S. 1,50 M.
- 87 *Unterricht der Visitatoren an die pfarrherrn im kurfürstent Sachsen* hrsg. v. Hans Lietzmann. 48 S. 1,— M.
- 88 *Bugenhagens Braunschweiger Kirchenordnung* hrsg. v. Hans mann. 152 S. 2,40 M.
- 89 *Euripides Medea* mit schollen hrsg. v. Ernst Diehl. 116 S. 2,60 M., geb. 3,— M.
- 90 *Die Quellen von Schillers Wilhelm Tell* zusammengestellt von Leitzmann. 47 S. Brosch. 1,20 M., geb. 1,50 M.
- 91 *Scholastische Texte I: Zum Gottesbeweis d. Thomas v. Aquin* zusa gestellt v. E. Krebs. 64 S. 1,50 M.
- 92 *Mittelhochdeutsche Novellen I: Die heidin* hrsg. v. L. Pfanur 51 S. 1,20 M.
- 93 *Schillers Anthologie-Gedichte* kritisch hrsg. v. W. Stammeler. Brosch. 1,50 M., geb. 1,80 M.
- 94 *Alle und neue aramäische Papyri* übersetzt und erklärt von W. S 73 S. 1,— M.
- 95 *Mittelhochdeutsche Novellen II: Rittertreue*. Schlegel hrsg v. L. müller. 63 S. 1,50 M.
- 96 *Der Franckfurter („eyn deutsch theologia“)* hrsg. v. W. Uhl. 64 S.
- 97 *Diodors Römische Annalen* bis 302 v. Chr. samt dem ineditum hrsg. v. A. B. Drächmann. 72 S. 1,80 M.
- 98 *Musaïos, Hero u. Leondros* m. ausgew. varianten u. scholien Arthur Ludwich. 54 S. 1,50 M.
- 99 *Authentische Berichte über Luthers letzte Lebensstunden* I Dr. J. Strieder. 42 S. 1,20 M.
- 100 *Goethes Römische Elegien* n. d. ältesten Reinschrift hrsg. v. Leitzmann.
- 101 *Frühneuhochdeutsches Glossar* von Alfred Götze. VIII. 136 S. geb. 3,80 M.
- 102 *Die Generalsynodal-Ordnung* hrsg. v. D. Alfred Uckeley. 0,50 M.
- 103 *Die Kirchengemeinde- u. Synodalordnung f. d. Prov. Preußen, P burg* usw. hrsg. v. D. Alfred Uckeley. 36 S. 0,90 M.
- 104 *Die rheinisch-westfäl. Kirchenordnung* hrsg. v. A. Uckeley
- 105 *Mystische Texte aus dem Islam*. Drei gedichte des Arabi 124 d. Arab. übers. u. erläutert v. M. Horten. 18 S. 0,50 M.
- 106 *Das niederdeutsche Neue Testament* nach Emsers übersetzung, 1530 hrsg. v. E. Weissbrodt. 32 S. 0,80 M.
- 107 *Herders Shakespear-Aufsatz* in dreifacher gestalt mit anm. F. Zinkernagel. 41 S. 1,— M.
- 108 *Konstantins Kreuzesvision* in ausgew. texten vorgelegt v. J. hauser. 26 S. 0,60 M.
- 109 *Luthers Kleiner Katechismus* der deutsche text in seiner geschic entwicklung v. J. Meyer. 32 S. 0,80 M.
- 110 *Historische attische Inschriften* ausgewählt u. erklärt von E. manson.
- 111 *Ausgewählte Iliasscholien* hrsg. v. W. Deecke. 2,40 M.
- 112 *Supplementum Euripideum* hrsg. v. H. v. Arnim. 2 M.
- 113 *Supplementum Sophocleum* hrsg. v. E. Diehl. 33 S. 0,90 M
- 114 *Die Verfassung des Deutschen Reiches* vom Jahre 1849 hrs Bergsträsser. 104 S. 2,20 M.
- 115 *Griechische Inschriften zur griechischen Staatenkunde* ausge F. Bleckmann.
- 116 *Die Quellen zu Heinrich v. Kleists Michael Kohlhaas* hrsg. v. Schliösser. 14 S. 0,35 M.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

PA
333
A66

Apollonius, Dyscolus
De pronomibus

